

editorial

Τόσο σε πλανητικό όσο και σε εγχώριο-τοπικό επίπεδο, το εδώ και αιώνες υφιστάμενο μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης ακολουθεί πιστά την πορεία που είναι ανεξίτηλα χαραγμένη στην εγγενή «λογική» του:

Πολλά για τους λίγους, λίγα ως ελάχιστα για τους πολλούς, συσώρευση κερδών χέρι-χέρι με τη συσώρευση κρίσεων και αδιεξόδων κ' ένας τεράστιος μηχανισμός θεσμικής βίας για την προστασία και τη διαίωση αυτών των όρων ύπαρξής του. Φρένα δικά του δεν είχε ποτέ ο καπιταλισμός και το όχημα σήμερα, περισσότερο από ποτέ, τρέχει με...παρλληρηματικά γκάβια προς το σάλτο μορτάλε στο γκερέμ, μαζί με όλους εμάς μέσα, συν χλωρίδα, πανίδα κι επερχόμενες γενιές.

Κινδυνολογία; ...δε νομίζουμε. Τα καμπανάκια εδώ και χρόνια τα βαράνε ακόμα και πολλοί θιασώτες του, η δε πραγματικότητα βοά από παντού: οι κοινωνικές σχέσεις διαμεσολαβημένες πλήρως από εμπορεύματα, των ανθρώπων οι κοινότητες κατεστραμμένες, αποξένωση, εργαζόμενοι-άνεργοι-υποαπασχολούμενοι, μπαμπάδες, μαμάδες, μαθητές κλπ, άλλοι να σαλτάρουν σωηρόν από παράθυρα της France Telecom κι οι υπόλοιποι να σαλτάρουν απ' τα χρέη και το άγχος, όντας σε (διαρκή) νευρική κρίση, επικοινωνία χωρίς κοινωνία, στάχτες δασών, κρατήρες βομβών και προσταγές! συνεχείς προσταγές αφεντικών, αστυνομικών, υπουργών...και οι καιροί παραγίναν χαλεποί, κυρίες και κύριοι.

Παρά ταύτα,ένα στοιχείμα που παίζεται είναι αν θα συνεχίσουν να γίνονται για μας ή για τους «πρίγκηπες», που λέει κι ο ποιητής.

Το ευτύχημα μέσα σ' όλ' αυτά είναι ότι το στοίχημα αυτό παίζεται ακόμα χάρη σ' ένα πλήθος από κινήματα και κινήσεις ανταγωνιστικές προς τους τελευταίους. Άλλοτε αναμικές, άλλοτε δυναμικές, ριζοσπαστικές ή μετριοπαθείς, παγκόσμιες ή και τοπικές. Πάντως πολύμορφες. Μια τέτοια κίνηση στο πλαίσιο αυτού του κοινωνικού ανταγωνισμού απέναντι στα πολυποίκιλα αφεντικά που οδηγούν το «όχημα» που προαναφέραμε, είναι και τούτη'δω η εφημερίδα.

Η «Απατρίς» κλείνει 10 μήνες κυκλοφορίας και στο διάστημα αυτό έχει συμβάλει το κατά δυνάμιν στον πολλές φορές εξαντλητικό, αλλά πάντα γοητευτικό αγώνα για την αλλαγή των όρων της ζωής μας προς το καλύτερο-από την οπτική της βέβαια. Γιατί όσους/ες την απαρτίζουμε έχουμε πάρει συγκεκριμένη θέση απέναντι σ' όλ' αυτά.

Μια τέτοια θέση καλούμε και τον κόσμο να πάρει μέσα απ' το κείμενο αυτό. Όχι μόνο ως γενική, επιτακτική πια αναγκαιότητα για τον καθένα που νοιάζεται για τον εαυτό του, τους

οικείους του, τους άλλους και το περιβάλλον που ζει αλλά και ειδικά απέναντι στο εγχείρημα της έκδοσης αυτής.

Η εφημερίδα στήθηκε εξ αρχής με τη φιλοδοξία όχι μόνο να διαρκέσει ως εγχείρημα, σε πείσμα άλλων ομοειδών έντυπων προσπάθειών που υπήρξαν λιγότερο ή περισσότερο βραχύβιες, αλλά και να αναβαθμίζεται-ανανεώνεται συνεχώς προς ένα ποιοτικά καλύτερο επίπεδο τόσο ως προς το Λόγο και το περιεχόμενο όσο και ως προς την αισθητική και τη διακίνησή της.

Μέχρι στιγμής δεν θα λέγαμε απλά ότι «αντέχουμε», αλλά και ότι η προσπάθεια πάει γενικά καλά. Δεν επαναπαυόμαστε όμως σ' αυτό- απ' τη μια η επιδίωξή μας να αποκτήσει η προσπάθεια αυτή στέρεες βάσεις που θα εγγυηθούν τη διάρκεια και την ποιότητά της κι απ' την άλλη ο σταθερός κινηματικός μας προσανατολισμός, μας ωθούν να προχωρήσουμε πλέον στο επόμενο βήμα (που εξ αρχής είχαμε κατά νου): να μετατρέψουμε την «Απατρίς» σ' ένα από τα ποικίλα εργαλεία που συλλογικά θα (δια)χειρίζεται ο κόσμος που ανήκει στο πολιτικό φάσμα της αντιεξουσίας (αλλά και όσοι/ες ακόμα μπορεί να μην ταυτίζονται μ' αυτό αλλά αισθάνονται κοντά στις αρχές της αυτοοργάνωσης-αυτοδιαχείρισης, της αντιεμπνευματοποίησης-ελεύθερης διακίνησης των ιδεών και της πληροφορίας και της αντιεραρχίας). Επιθυμούμε η εφημερίδα να γίνει ένας απ' τους «τόπους» και τρόπους έκφρασης όσων θέλουν να συμβάλλουν στην προσπάθεια με τον τρόπο που θα επιλέξουν και με την αίσθηση ότι η εφημερίδα είναι τόσο παγκρήτιο (κατά βάση, αλλά όχι μόνο) όργανο διάδοσης των ελευθεριακών ιδεών όσο και δική τους υπόθεση, στο βαθμό που θα προσδιορίσουν.

Ήδη από το editorial του 2^{ου} φύλλου είχαμε γράψει ότι δεν είμαστε κλειστό σχήμα και ότι επιδιώκουμε την ενεργό συμμετοχή κι άλλων ενδιαφερομένων, που θα μοιραστούν τη συλλογική ικανοποίηση αλλά και την ευθύνη ενός πράγματος, τουλάχιστον για το νησί, καινοτόμου εγχειρήματος. Αυτό μπορεί π.χ. να υλοποιηθεί είτε με τη συμβολή σε κείμενα ή και ανταποκρίσεις για γεγονότα και ειδήσεις που μας αφορούν και συμβαίνουν κάπου μακριά από μας, είτε με κάποια οικονομική συνεισφορά (το κόστος είναι μεγάλο), είτε με προτάσεις-ιδέες, με τη βοήθεια στο μοίρασμα-διακίνηση ή και όπως αλλιώς σκεφτεί κανείς/μία ότι μπορεί να αγκαλιάσει την προσπάθεια.

Με σκοπό λοιπόν να μπουν όλ' αυτά σε μια σειρά, να γνωριστούμε και να δηλώσουμε προθέσεις, καλούμε σε μια συνάντησή για το θέμα, **το Σάββατο 14 Νοεμβρίου και ώρα 19.00 στην κατάληψη Ευαγγελισμού, στο Ηράκλειο.**

Θα θέλαμε να δούμε όσο περισσότερα άτομα και συλλογικά-

τητες γίνεται, με τη δέσμευση ότι όσοι το δηλώσουν θα παραστούν.

Όσοι και όσες επιθυμούν να συμμετάσχουν μπορούν να μας ειδοποιήσουν σχετικά είτε μέσω του e-mail της εφημερίδας (apatris.news@gmail.com) είτε και τηλεφωνικά, εφόσον γνωρίζουν κάποιον/α από τη συντακτική ομάδα. Θέλουμε να μοιραστούμε ένα βήμα λόγου, μια ευκαιρία συμμετοχής και μια πηγή αποκόμισης (μιας κάποιας) ικανοποίησης απ' όλ' αυτά.

■/ **εφημερίδα δρόμου Απατρίς**

ενδιαφέρουσες ιστοσελίδες

- Candia alternativa. Ανεξάρτητος μη εμπορικός ενημέρωσης και αντιπληροφόρησης στη Κρήτη **candiaalternativa.wordpress.com**
- Κατάληψη Ευαγγελισμού Ηράκλειο **evangelismos.squat.gr**
- Κατάληψη ΠΙΚΠΑ Ηράκλειο **pikpairaklio.squat.gr**
- Κατάληψη Rosa Nera Χανιά **rosanera.squat.gr**
- Αναρχικοί ενάντια στη περιβαλλοντική καταστροφή της Κρήτης **anarchistsagainsttheport.blogspot.com**
- Φόρουμ μεταναστών Κρήτης **fmkritis.wordpress.com**
- Κοινωνικό στέκι-Στέκι μεταναστών Χανίων **www.stekichania.gr**
- Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Κνωσσού **stekiknwssou.blogspot.com**
- Βαθό κόκκινο **tsak-giorgis.blogspot.com**
- Πρωτοβουλία Αναρχικών Αιγιάλεω **anarxikoiaigaleo.squat.gr**
- Αντικαπιταλιστική πόλη **eksegersi.gr**
- Πολίτες και Φίλοι της Καντάνου και του Σελίνου **kandanos.eu**

διαδικτυακός ιχνηλάτης ανατρεπτικών διαθέσεων

■ από μικρό και από τρελό...

Την Παρασκευή 16 Οκτώβρη, μέρα μεσημέρι, μπάτσος της ομάδας Ζ εισβάλει σε αστικό λεωφορείο στη λεωφόρο 62 Μαρτύρων στο Ηράκλειο για να συλλάβει 15χρονο μαθητή, ο οποίος ωρίτερα είχε προβεί σε άσεμνη χειρονομία σε βάρος του. Τρομοκρατημένα τα άλλα παιδιά είδαν τον συμμαθητή τους να σέρνεται έξω από το λεωφορείο από τον

αστυνομικό για να να οδηγηθεί τελικά στο αστυνομικό τμήμα. Ευτυχώς πάντως που δεν τον πυροβόλησε! Αν και ο μαθητής ζήτησε συγγνώμη, ο αστυνομικός υπέβαλε μήνυση σε βάρος του για εξύβριση. Το γεγονός αυτό αποτελεί άλλο ένα μικρο παράδειγμα της συμπεριφοράς των «προστατών του πολίτη». Το όργανο βγάζει τα κόμπλεξ του στον "αυθάδη" πιτσιρικά με νταηλίκια και εκφοβισμό. Το "παλιόπαιδο" όμως έχει μάθει το ρόλο της αστυνομίας. Κάθε μέρα-

κυρίως στο κέντρο-ο στρατός κατοχής της δημοκρατίας κάνει αισθητή τη παρουσία του. Περιπολικά κόβουν βόλτες, πεζές περιπολίες,ζητάδες-καουμπόηδες οργάνων τους δρόμους, νταήδες των τσε φυλάνε τα αφεντικά τους, ακόμα και τα ΜΑΤ

έχουν στρατοπεδεύσει στην πλατεία ελευθερίας ούτως ώστε να εμπεδώσει ο υπήκοος ότι ακόμη και η σκέψη του για αντίδραση στην επιβάλλομενη ρουτίνα του θα κατασταλεί πάραυτα.

Αυτή είναι η πραγματική τρομοκρατία και όχι ο κουκουλοφόρος που σπάει μια τράπεζα ή ο "τρομοκράτης" που βάζει βόμβα σε μια πολυεθνική. Το δόγμα τάξης και ασφάλειας που επιχειρούν να

επιβάλλουν οι κρατούντες σε όλα τα επίπεδα της ζωής μας έχει πολλές συνιστώσες με κορωνίδα του την ελας. Ο σκοπός βλέπετε αγιάζει τα μέσα... Υποταγή, υποταγή, υποταγή. Μια κοινωνία αποτελούμενη απο φιλήσυχους πολίτες-άβουλα όντα που δέχονται παθητικά κάθε νέο μέτρο περιορισμού της ελευθερίας τους και ενίσχυσης της εξουσίας. Μιας εξουσίας με αξίες το κέρδος, το φόβο και την επιβολή. Οι αγώνες όμως για την κοινωνική χειραφέτηση δεν κάμπτονται από κανέναν. Είναι καιρός να ξαναφωνάσουμε :καμιά ανοχή στη μπάτσοκρατία.

■/ **chiko tres putas**

■ άρση του ασύλου στο πανεπιστήμιο Κρήτης

ΗΡΑΚΛΕΙΟ: Άρση του ασύλου έγινε χτες στο Πανεπιστημίου Κρήτης στην Κνωσό μετά από σχετική απόφαση του Πρυτανικού Συμβουλίου στον απόηχο πρόσφατου επεισοδίου στο χώρο του ιδρύματος για να πραγματοποιηθεί

επιχείρηση των μπάτσων του Τμήματος Δίωξης Ναρκωτικών. Αποτέλεσμα, τρομοκρατία-εκφοβισμός-καταστολή σε όσους αράζουν στο χώρο του πανεπιστημίου και αρκετές προσαγωγές ατόμων χωρίς να προκύψει κάτι επιβαρυντικό σε βάρος τους. Όπως επισημαίνουν "πανεπιστημιακοί άρχοντες" αναμένεται

να γίνουν ανάλογες επιχειρήσεις και το επόμενο χρονικό διάστημα.

ΡΕΘΥΜΝΟ: Η πρυτανεία πανεπιστημίου Κρήτης αποφάσισε για τα 2 επόμενα σαββατα 17 & 24 Οκτώβρη που έχουν προγραμματιστεί συναυλίες (το festival university of dub που πραγματοποιείται κάθε χρόνο στο πανεπιστήμιο με συμμετοχή και από εξωτερικό)την άρση του ασύλου στο πανεπιστημιακό χώρο στην περιοχή του Γάλλου Ρεθύμνου διότι "η διοργάνωση είναι αμφιβόλου προελευσης και ίσως σημειωθούν ταραχές &

βανδαλισμοί εις βάρος του ιδρύματος". Έτσι οι μπάτσοι και κυρίως ασφαλίτες πήραν την θέση τους στον χώρο και το festival αναβλήθηκε.

Μέχρι να ξεμπερδέψουμε με τους "προστάτες του πολίτη"και τους αφέντες... Να τους κάνουμε να νιώθουν ανασφαλείς! Να επαναοικισποιηθούμε τους πανεπιστημιακούς χώρους!

Να προφυλάξουμε το άσυλο από όσους θέλουν να το "προφυλάξουν" από την ελεύθερη διακίνηση ιδεών

...για την πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες στις 3/11

Το κάλεσμα έγινε από την Κίνηση Ενωμένη Ενάντια στο Ρατσισμό και το Φασισμό και στήριξε με αψίδα η κατάληψη ΠΙΚΠΑ. Η πορεία ξεκίνησε από τα Λιοντάρια, με περίπου 200 άτομα και εκτός από τους παραπάνω, πανό είχαν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και φοιτητικοί σύλλογοι. Ακολούθησε τη κλασική διαδρομή (Καλοκαιρινού-Αγ. Μηνά-Πλ. Ελευθερίας-Δικαιοσύνης), με αρκετό παλμό και όρεξη. Οι μπάτσοι μας ακολουθούσαν διακριτικά , από την αρχή σε απόσταση 70μ., με 2 διμοιρίες ΜΑΤ, ασφαλίτες, ζητάδες και ΟΠΚΕ. Σπάστηκαν κάμερες, ΑΤΜ και προσώγειες τραπεζών με αποτέλεσμα να μας πλησιάσουν οι διμοιρίες. Έξω από τα δικαστήρια, άρχισαν διαπληκτισμοί μεταξύ ΕΛΑΣ και διαδηλωτών αλλά γρήγορα η κατάσταση ηρέμισε.

Η πορεία δεν τελείωσε στα Λιοντάρια, αλλά συνέχισε σε στενά, παράλληλα της Καλοκαιρινού και διέσχισε την Αγία Τριάδα μοιράζο-

ντας κείμενα στους κατοίκους και φωνάζοντας συνθήματα αλληλεγγύης στους μετανάστες. Το γεγονός ότι αυτή η συνοικία είναι από τις πιο φτωχές, εξηγεί κατά κάποιο τρόπο, την ύπαρξη αρκετών μεταναστών μέσα στα στενά και τα δρομάκια της. Με αυτή τη λογική

επιλέξαμε να διαλυθεί η πορεία εκεί, αν και η επικοινωνία που χρειάζεται να αναπτύξουμε με όλες τις γειτονιές του Ηρακλείου (κι όχι μόνο με την Αγία Τριάδα), πρέπει να κινηθεί σε άλλο επίπεδο...

... ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟΤΗΤΑ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

■/ **durruti**

μικρά & μεγάλα νέα της αδούλωσης

Την κατάρρευση του μύθου της διεύθυνσης του ΑΗΣ Ληνοπεραμάτων, όπως και της ίδιας της διοίκησης της ΔΕΗ περί... διατήρησης της «φυσικής κατάστασης του νερού του Αλμυρού», που αντλεί το εργοστάσιο για την ψύξη των ντιζελομηχανών του και το διοχετεύει στη θάλασσα, αποκαλύπτει το πόρισμα χημικών αναλύσεων του Γενικού Χημείου του Κράτους για την ανίχνευση φαινόλης, σε ποσότητες τουλάχιστον 50 φορές πάνω από το ανώτατο επιτρεπόμενο όριο. Το πόρισμα αναφέρεται σε απόφαση του Υγειονομικού της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ηρακλείου, που φέρει την υπογραφή του προϊσταμένου Υγειονομικού Ελέγχου και Περιβαλλοντικής Υγιεινής Νίκου Καμπάνη, ο οποίος ενημερώνει τη ΔΕΗ ότι η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση δεν πρόκειται να της εγκρίνει νέα άδεια για τη διοχέτευση των νερών ψύξης στη θάλασσα.

Δικηγόρος της αγγλικής εταιρείας στην οποία μεταβιβάστηκε παρανόμως το "φιλέτο" της περιοχής Κάβο Σίδερο στην Κρήτη από τη μονή Τοπλού είναι η καγήνητρια Διοικητικού Δικαίου και νομικός, Γλυκερία Σιούτη, η οποία θα είναι διευθύντρια του πρωθυπουργικού γραφείου του Γ. Παπανδρέου.

Η Γ. Σιούτη, μαζί με τον υπηρεσιακό υπουργό Εσωτερικών της Νέας Δημοκρατίας Σπ. Φλογαίτη, με τον οποίο άλλωστε μοιράζονται και το ίδιο δικηγορικό γραφείο, χειρίστηκαν για λογαριασμό της αγγλικής εταιρείας Loyalward, τη σκανδαλώδη υπόθεση της μονής Τοπλού στην Κρήτη, την οποία πολλοί παρομοίασαν με το σκάνδαλο της μονής Βατοπεδίου. Οι δυο τους μάλιστα έχουν υπογράψει δικόγραφο - παρέμβαση υπέρ της εταιρείας στην οποία η μονή επιχείρησε να ξεπουλήσει το "φιλέτο" του Κάβο Σίδερο, περιοχή που διεκδικούσε και το δημόσιο. Η υπόθεση τελικά προσέκρουσε στις αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, ενώ η εταιρεία εμφανίζεται αποφασισμένη να παραιτηθεί από τα μεγαλεπήβολα σχέδιά της. Η κα Γλ. Σιούτη έχει παραστεί ως δικηγόρος του Δήμου Αθηναίων στη δίκη για το Mall του Βαβού στον Ελαιώνα. Ήταν αυτή που στήριξε την επιχειρηματολογία του Βαβού και στη δίκη της Αναστολής (4 Δεκεμ 2008) και στην κύρια δίκη (6 Μαρτί 2009). Αυτό καταγράφεται και στα πρακτικά του ΣτΕ. Όπως είναι γνωστό Δήμος Αθηναίων και Μπ Βαβός έχουν κοινή γραμμή. Το συσάδεις είναι ότι αμέσως μετά την ορκομοσία της κυβέρνησης και την τοποθέτηση της κας Γλ. Σιούτη στη θέση της διευθύντριας του γραφείου του Πρωθυπουργού, η εταιρία Μπ. Βαβός βγάζει ανακοίνωση και ζητάει νέα νομοθετική ρύθμιση για τη διάσωση του Mall. Ελπίζοντας προφανώς ότι έχει ευήκοα ώττα στο πρωθυπουργικό γραφείο.

Αυξάνονται και πληθύνονται οι αυτοκτονίες λόγω χρεών στην Κρήτη, ανεβάζοντας τον αριθμό των αυτόχειρων μόνο τους τελευταίους μήνες σε 8!

Δυστυχώς, δεν είναι ο μόνος αυτόχειρας λόγω χρεών στην Κρήτη. Μέσα σε διάστημα λίγων μηνών έχουν αυτοκτονήσει άλλα έξι άτομα, λόγω της οικονομικής τους κατάστασης. Ενας 35χρονος αυτοκτόνησε με φυτοφάρμακο στην Ιεράπετρα, ενώ ένας 45χρονος απαγχονίστηκε στο Ηράκλειο. Άλλα τρία άτομα, ένας 53χρονος αγρότης, ένας 65χρονος στο Ηράκλειο κι ένας γνωστός πολιτικός μηχανικός στο Ρέθυμνο αυτοπυροβολήθηκαν, ενώ αυτοχειριάστηκε κι άλλος άντρας λόγω χρεών στα Χανιά.

48 μετανάστες εντοπίστηκαν και συνελήφθησαν από λιμενόμετασους, οι περισσότεροι αραβικής καταγωγής, στις ακτές του νομού Ρεθύμνου το πρωί στις 15/10, οι οποίοι είχαν αποβιβαστεί από σκάφος που είχε προσεγγίσει την ακτή της περιοχής του Μπαλί. Συγκεκριμένα εντοπίστηκαν να περιφέρονται στις 5 το πρωί, κατά μήκος της εθνικής οδού Ηρακλείου-Ρεθύμνου, στο ύψος του Μπαλί. Μέχρι στιγμής έχουν συλληφθεί 48 άτομα, τα οποία είναι άνδρες, ηλικίας από 20 έως 50 ετών.Το βράδυ μεταφέρθηκαν σε ξενοδοχειακή μονάδα του Σταυρωμένου του δήμου Αρκαδίου, όπου και θα παραμείνουν φρουρούμενοι για δύο περίπου εβδομάδες έως ότου ολοκληρωθούν οι διαδικασίες για την επιστροφή τους στη χώρα τους, την Αίγυπτο.

■ ένα χρονικό του σωματείου από προσωπική ματιά σωματείο εργαζομένων οδηγών με δίκυκλο όχημα ν. ηρακλείου “τελευταίος τροχός-Νίκος Πετράκης 2008”

Ήταν Δεκέμβρης του 2007, όταν κάποιοι από μας που δουλεύουμε με δίκυκλα στο Ηράκλειο, αποφασίσαμε ότι δεν πάει άλλο με την καθημερινότητα που βιώνουμε όλοι ανεξαιρέτως οι συνάδελφοι-σες που ανήκουμε στον κλάδο είτε ως ντελιβεράδες, είτε σε εταιρίες courier και σε διάφορες «εξωτερικές εργασίες» (λουλουδία, παγάκια, φάρμακα κ.λ.π.).

Βάλαμε τα πράγματα κάτω και είπαμε να αφορμή το ασφαλιστικό νομοσχέδιο, να απεργήσουμε και με τους υπόλοιπους εργαζόμενους που μάχονταν κι αυτοί, μπας και δουν σύνταξη αξιοπρεπή πριν πεθάνουν, αφού τα όρια συνταξιοδότησης τείνουν να ξεπεράσουν το μέσο όρο ζωής των ανθρώπων. “κλείσαμε” το μαγαζί που δουλεύαμε τότε 5-6 από μας, τυπώσαμε κείμενο που μοιράσαμε σε πολλούς άγνωστους μέχρι τότε συνάδελφους και κατεβήκαμε στην πορεία μεμονωμένα προσπαθώντας να υπενθυμίσουμε πως και μεις είμαστε εργαζόμενοι και όχι τα “παιδιά για τα θελήματα” όπως μας αντιμετωπίζουν τα αφεντικά και μέρος εργαζομένων από άλλους κλάδους. Απεργήσαμε για το ασφαλιστικό, ποιοι; Εμείς, οι αόρατοι εργάτες που ανασφάλιστοι οι περισσότεροι και κακοπληρωμένοι τρέχουμε μέρα- νύχτα, ζέστη-κρύο, πάνω-κάτω όλο το Ηράκλειο, παίζοντας το κεφάλι μας για ψίχουλα σε μια πόλη που οι περισσότεροι οδηγούν επεικώς “ασυνείδητα”.

Στο βάθος των επιθυμιών μας υπήρχε από την πρώτη στιγμή η θέληση για την ίδρυση ενός σωματείου στον κλάδο μας που θα ασχολείται με τα μεγάλα προβλήματα που βιώνουμε στην εργασία μας.

Ονειρευόμασταν από τότε ένα σωματείο οριζόντια οργανωμένο, που λόγος και πράξεις για τα δικαιώματά μας θα ανήκει στον κάθε συνάδελφο μέλος του σωματείου, που μέσα από συνελεύσεις ουσιαστικές, χωρίς πεφωτισμένους αρχηγούς και μεσάζοντες θα αποφασίζαμε από κοινού για τα πάντα, θα υλοποιούσαμε ότι επέτρεπαν οι δυνατότητές μας και θα κάναμε την από το νόμο προβλεπόμενη διοίκηση, διακοσμητική αναγκαioύτητα που θα επικύρωνε και τυπικά τις αποφάσεις που συλλογικά λαμβάνονται.

Δεν είμαστε επαγγελματίες συνδικαλιστές λοιπόν, ούτε ματαιόδοδοι για προεδριλίκια, καρέκλες και αξιώματα ή καριέριστες “αγωνιστές” που να πληρωνόμαστε για τον αγώνα μας από τα ξεπουλημένα εργατικά κέντρα, την ξεφτυλισμένη ΓΣΕΕ και τους επίδοξους όμοιούς τους κάθε πολιτικού κόμματος και παρατάξεως.

Εμείς για μας λοιπόν, ό ένας για όλους και όλοι για τον έναν. Με αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια, πείσμα και δύναμη για να υπερασπιστούμε

το δικιο και την αξιοπρέπεία μας. Χωρίς να εκλιπαρούμε, να προσκυνάμε ή να φοβόμαστε τίποτα και κανέναν.

Μετά απ’ αυτές μας τις πρώτες συναντήσεις και ενέργειες, για πληροφόρηση όσο το δυνατόν περισσότερων συναδελφων ήλθε μια τραγική είδηση για να επιβεβαιώσει την ανάγκη να αντισταθούμε σ’ αυτούς που παίζουν με τις ζωές μας. Ο θάνατος του αείμνηστου συνάδελφου Νικολάου Πετράκη που δούλεε ντιλιβέρας στο “Ντόναλντ” στη Λ. Ικάρου. Άφησε την τελευταία του πνοή στην άσφαλτο, χτυπημένος από “ασυνείδητο” οδηγό-φονιά που αφού τον σκότωσε περνώντας με κόκκινο, τον εγκατέλειψε στην Λ. Καζαντζίδη σαν θρασυδελος δολοφόνος από τους δεκάδες που κυκλοφορούν στους

δρόμους τις πόλης μας.

Η τραγική αυτή είδηση μας έφερε πιο κοντά, περισσότερους αυτή τη φορά και πιο αποφασισμένους να μην αφήσουμε τίποτα για αναπάντητο αφού στη θέση του Νίκου θα μπορούσε να είναι ο καθένας μας.

Μέσα λοιπόν σε έναν κυκλώνα γραφειοκρατικών διαδικασιών καταφέραμε και μαζετήκαμε υπογράφοντας στις 2 Μάρτη του 2008 την ίδρυση του σωματείου εργαζομένων οδηγών με δίκυκλο όχημα Ν. Ηρακλείου Κρήτης με τον διακριτικό τίτλο “ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΡΟΧΟΣ”- Νίκος Πετράκης 2008.

Μ’ αυτόν τον τίτλο θέλαμε να υπενθυμίσουμε σ’ όλους ότι όντως αποτελούμε τον τελευταίο τροχό της αμάξης ενός συστήματος όπου ο

εκλογές

Συνάδελφοι-ισες (ντιλιβεράδες, κούριερ, εξωτερικοί)

Στις 18 Νοεμβρίου 2009, ημέρα Τετάρτη από της 14:00 έως 18:00μμ. στο Εργατικό Κέντρο Ηρακλείου (Λ.Δημοκρατίας) εκλέγουμε το διοικητικό μας συμβούλιο και την εξελεγκτική επιτροπή. Στηρίζοντας το σωματείο μας στηρίζουμε την δύναμη μας, για να υπερασπιστούμε τα δικαιώματα μας, ώστε να πάρουμε πίσω αυτά που μας κλέβουν και εκείνα που μας στερούν.

ΝΑ ΜΗ ΛΕΙΨΕΙ ΚΑΝΕΙΣ – ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

ΔΕΝ ΘΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΕΠΙΛΗΓΕΛΑΜΑ – ΘΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΕΠΙΛΗΓΕΛΑΜΑ

χρόνος είναι χρήμα, οι ζωές των εργατών κοστίζουν φτηνά και οι οδηγοί με δίκυκλο στην εργασία τους, είναι απαραίτητοι και αναγκαίοι σαν αυτοί που θα πάνε ασφαλή, γρήγορα και υπεύθυνα τα εμπορεύματα κάθε είδους στον τελικό προορισμό τους. Στην κατανάλωση: στους πελάτες που περιμένουν ανυπόμονα φακέλους, πίτσες, γύρους, χάμπουργκερ, λουλουδία, φάρμακα, δώρα, παγάκια, σκυλάκια, γατάκια, επιταγές, λεφτά και ότι μπορείει να χωρέσει σ’ αυτά τα άθλια κουτιά που κουβαλάμε σαν χοχλιοί στις πλάτες μας... τελευταίος τροχός λοιπόν και Ν. Πετράκης, στην μνήμη του συνάδελφου που έφυγε τόσο νωρίς και τόσο άδικα.

Αν και περάσαμε μέσα από δυσκολίες, απογοητεύσεις, δικά μας λάθη, ανευθυνότητες και αναβλητικότητα όντως σ’ ένα άγνωστο σε μας πεδίο (συνδικαλισμός) καταφέραμε τελικά να αναγνωριστούμε και επισήμως ως σωματείο. Ξαναβρεθήκαμε, ξανασυνήχησαμε φτου και από την αρχή με παλιούς και νέους συνάδελφους και επιτέλους καταφέραμε να φτάσουμε στην πηγή. Ορίσαμε εκλογές για τις 18 Νοέμβρη 2009 από τις 12 έως τις 6μμ στο εργατικό κέντρο Ηρακλείου. Η συνέχεια στους αγώνες και στους δρόμους....

■/ Μπούκλας 11/09

(ένας ντιλιβέρας)

Υ.Γ1 όλα όσα προσπαθούμε θα ήταν σχεδόν ακατόρθωτα αν δεν είχαμε την αλληλεγγύη, την πληροφόρηση και την ουσιαστική βοήθεια των συναδελφωνιστών του Σωματείου Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Με Δίκυκλο από την Αθήνα (Σ.Β.Ε.Ο.Δ), τους ευχαριστούμε πολύ και ελπίζουμε να βρεθούμε σε κοινούς αγώνες στο άμεσο μέλλον για να πάρουμε πίσω ότι μας κλέβουν και μας στερούν τα κάθε λογής αφεντικά.

Υ.Γ2 Την ώρα που γράφονταν αυτό το κείμενο, μέλη του σωματείου μας επικοινωνήσαν με τον υπεύθυνο του μαγαζιού ΚΟΚΚΙΝΟΣ, ο οποίος διαβεβαίωσε ότι ο σοβαρότατα τραυματισμένος Σύριος συνάδελφος, δηλώθηκε ως εργατικό ατύχημα και είναι ασφαλισμένος...Η κατάσταση της υγείας του,

παραμένει κρίσιμη.

Ευχόμαστε ότι καλύτερο στον συνάδελφο. Περστικά και θα συνεχίσουμε να ασχολούμαστε με το θέμα...

ΑΣΦΑΛΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ!
ΕΝΙΑΙΑ ΕΠΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ
ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΔΙΚΥΚΛΟ!
ΕΝΣΗΜΑ ΒΑΡΕΑ ΚΑΙ ΑΝΘΥΠΤΕΙΝΑ
ΔΕΝ ΘΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΕΠΙΛΗΓΕΛΑΜΑ...
ΘΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΕΠΙΛΗΓΕΛΑΜΑ

5/11/09 - Συναγερμός από την πρώτη οργανωμένη εμπρηστική ενέργεια

Με δύο φιαλidia βουτανίου που τοποθέτησαν κάτω από ισάριθμα οχήματα και με ανυπολόγιστη ποσότητα βενζίνης που δεν κάρηκε στο σύνολό της, άγνωστοι παρόδωσαν σε μία κόλαση φωτιάς οχτώ οχήματα του Δημοσίου, διαπράττοντας έτσι την πρώτη μαζική οργανωμένη εμπρηστική ενέργεια σε αυτοκίνητα που έχει σημειωθεί ποτέ στο Ηράκλειο. Εργά επιβατηγά αυτοκίνητα και ένα φορτηγάκι «περιουσία» όλα της Περιφέρειας Κρήτης που ήταν σταθμευμένα σε μάντρα στο Γιόφυρο έγιναν στάχτη στη διάρκεια της νύχτας.

πηγή: Πατρίς

■ ΟΧΙ στην αρχειοθέτηση της απόπειρας δολοφονίας της

Κωνοτανίνας Κούνεβα

«Περιμένω η δικαιοσύνη να κάνει τη δουλειά της και να μην τα παρατήσει. Να κάνει ό,τι πρέπει για να εντοπιστεί ο δράστης. Πιστεύω, ωστόσο – και το έχω ξαναπεί – ότι η έρευνα δεν έγινε σωστά από την αρχή. Δεν έχουν γίνει οι σωστές κινήσεις. Ζητώ από τους δικαστές να κρίνουν με υπευθυνότητα απέναντι στην κοινωνία, σκεπτόμενοι ότι στη δική μου θέση θα μπορούσε να είναι κάποιος άνθρωπος απ’ τη δική τους οικογένεια»

Κωνσταντίνα Κούνεβα

Στις 23 Δεκεμβρίου 2008 και σε περίοδο γενικευμένου αναβρασμού σε όλη τη χώρα μετά την εν ψυχρώ εκτέλεση του Αλέξη Γρηγορόπουλου και την εξέγερση που ακολούθησε, η εργάτρια καθαρισμού και Γραμματέας της Παναττικής Ένωσης Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού (ΠΕΚΟΠ) δέχτηκε επίθεση με βιτριόλι καθώς επέστρεφε το βράδυ στο σπίτι ης, ύστερα από άλλη μια δύσκολη ημέρα εργασίας. Η επίθεση; Δολοφονική και αποτρόπαια. Πρωτόφαντη; θεϊκό οξεί στο πρόσωπο αρχικά και κατόπιν εξαναγκασμός στην κατάποσή του. Η αιτία; Η επίμονη και μαχητική συνδικαλιστική δράση της Κων/νας για τη βελτίωση των μεσοανικών συνθηκών εργασίας στον τομέα του καθαρισμού και όχι μόνο, που βιώνουν χιλιάδες εργαζόμενοι και εργαζόμενες.

Είχαν προηγηθεί, βάσει μαρτυρίας της ίδιας, αλληπάλληλα ανώνυμα, απειλητικά τηλεφωνήματα εναντίον της, με στόχο να την κάνουν να σταματήσει αυτή της τη δραστηριότητα. Τόσο την ΟΙΚΟΜΕΤ (εταιρεία υπενοικιασής (!) εργαζομένων στον τομέα του καθαρισμού - του νυν «στα πράγματα» ΠΑΣΟΚικού, «σοσιαλιστικού» στελέχους Οικονομική...), όσο και άλλες εταιρείες-εκτρώματα και εκφραστές του σύγχρονου δουλεμπορίου των εργαζομένων, τους είχε σφόδρα ενοχλήσει ο ασυμβίβαστος αγώνας της εργάτριας. Είχε μάλιστα τολμήσει, λίγες μέρες πριν την αποτρόπαια επίθεση εναντίον της, να περάσει από το κτίριο της κατελιγμένης ΓΣΕΕ. Οποία αναιδεια! Θα την πλήρωνε ακριβά...

Με τον τρόπο αυτό, η εργοδοτική ασυδοσία που επικρατεί όλο και περισσότερο τα τελευταία χρόνια, μετατράπηκε πλέον σε γκανγκστερική εγκληματικότητα κι ήρθε τις μέρες εκείνες να ζευγαρώσει με την αντίστοιχη αστυνομική. Κι όμως, ακόμα κι αυτό δεν ήταν αρκετό: ακολούθησε η εξίσου εγκληματική

■ το

χρονικό

της

νίκαιας

Μετά τα μεσάνυχτα της **26ης Σεπτέμβρη**, με αφορμή το ξυλοδαρμό ενός νεαρού 15 αστυνομικού εισβάλουν σε σπίτι πακιστανών μεταναστών στη Νίκαια και ξυλοφορτώνουν όσους βρίσκουν μπροστά τους. Παίρνουν μαζί τους τον Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ 25 χρονών. Μεταφέρεται με απίστευτη βιαιότητα στο τμήμα της περιοχής και βασανίζεται επί τρεις μέρες. Ξυλοδαρμοί, κρέμασμα πιαθόγκανα, ηλεκτροσόκ. Η απελευθέρωση του ήρθε αφού ο νεαρός που είχε ξυλοκοπηθεί δεν αναγνώρισε στο πρόσωπο του Μοχάμεντ τον δράστη. Απελευθερώνεται αλλά δεν πάει στο νοσοκομείο καθώς δεν έχει χαρτί! Οι μπάποι αναγκάζουν τον αδερφό του να υπογράψει χαρτί στο οποίο αναφέρεται ότι δεν ασκήθηκε καμία είδους βία στο Μοχάμεντ μέσα στο Α.Τ. Νίκαιας.

9 Οκτώβρη, ο Μοχάμεντ πεθαίνει. Η πρώτη ιατροδικαστική έρευνα συγκαλύπτει τα αίτια του θανάτου. Μετά από αίτημα των συγγενών και με την δεύτερη ιατροδικαστική έρευνα έρχονται στο φως τα καταφανή σημάδια των βασανιστηρίων στο σώμα του Μοχάμεντ.

17 Οκτώβρη, το παρόι μια πορεία 400 ατόμων καλεσμένη από αναρχικούς της περιοχής.

ολιγωρία της αστυνομίας να επιληφθεί της υπόθεσης και η σχεδόν καθολική αποσιώπηση ή υποβάθμιση της από τα ΜΜΕ. Χαρακτηριστικό είναι αφενός πως, όταν καιρό μετά διαβιβάστηκε στην εισαγγελέα ο σχετικός φάκελος, η τελευταία τον επέστρεψε επιδεικτικά στην αστυνομία τονίζοντας πως η «έρευνα» που είχε γίνει ήταν ανεπαρκής κι επιφανειακή, αφετέρου ότι, αν δεν ακολουθούσε την απόπειρα δολοφονίας της Κων/νας ένα κύμα καταλήψεων εργατικών κέντρων, σταθμών του ΜΕΤΡΟ (όπου δούλεε), διαδηλώσεων κι επιθέσεων σε γραφεία εταιρειών «υπενοικιασής» εργαζομένων, η όλη ιστορία

θα έμεινε σε κάποια θλιβέρα δίστηλα – άντε και στο εν τρίτο μιας σελίδας – των έντυπων ΜΜΕ, για να μη μιλήσουμε για τον εξοργιστικό εσμός των ηλεκτρονικών.

Είμαστε δα για να καταγγέλλουμε τη στάση τόσο των δικωτικών μηχανισμών όσο και των δίδην «επιτετραμμένων» των εργαζομένων απέναντι στην υπόθεση της Κων/νας Κούνεβα. Απαιτούμε τη μη παραπομπή της στο αρχείο και τη σχολαστική, εξονυχιστική έρευνα για ν’ αποκαλυφθούν και να τιμωρηθούν παραδειγματικά οι ηθικοί και φυσικοί αουτρογοί της απόπειρας δολοφονίας της εργάτριας. Θα είμαστε ‘δω, παντού και πάντα, για να ξεσκαπίζουμε τα εγκλήματα του καθεστώτος.

όλ’ αυτά τα χρόνια το δικό τους ρόλο και οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες των κομματικοποιημένων συνδικάτων, της ΓΣΕΕ και των ανά την επικράτεια εργατικών κέντρων. Όλοι αυτοί που στην πλειοψηφία τους έχουν δεκαετίες τώρα μετατραπεί σε «εταίρους» των αφεντικών και του εκάστοτε κράτους τους εις βάρος των συμφερόντων εκείνων που υποτίθεται πως εκπροσωπούν, και οι δομές τους σε εφελθρία για υπουργικούς θώκους διαφόρων κομματικών συνδικαλιστών όπως οι Κανελλόπουλοι και οι Πρωτόπαπες, αρκέστηκαν στις γνωστές άσφαρες ντουφεκίες και γι’ αυτή την υπόθεσιναντί π.χ. να κηρύζουν άμεσα γενική απεργία όλων των σωματείων και συλλόγων τους με αφορμή το γεγονός της εν λόγω επίθεσης και το κουκούλωμά του, αντί να οργανώσουν μαχητικές παρεμβάσεις έξω από το υπουργείο εργασίας και τα κατά τόπους γραφεία των εταιρειών του δουλεμπορίου, αντί να ορίσουν ad hoc επιτροπές για τη διαρκή προώθηση του θέματος στην επικαιρότητα και να απαιτήσουν γνώση και έλεγχο της διαφάνειας των διαδικασιών διαλεύκανσης της υπόθεσης, απόμειναν να «βγάζουν καταγγελίες» (!), όπως χαρακτηριστικά μας επιδόθηκε δια στόματος των εδώ εκπροσώπων του εργατικού κέντρου, ως εάν να επρόκειτο για άλλη μία περίπτωση εργοδοτικής αυθαιρεσίας ανάμεσα στις άλλες και όχι για κανονική αιτία κι αφορμή δεύτερης εξέγερσης μέσα στον ίδιο μήνα...

...Σχεδόν ένα χρόνο μετά, η Κων/να Κούνεβα παραμένει νοσηλευόμενη στον «Ευαγγελισμό», με ανεπανόρθωτες βλάβες στην υγεία της. Αυτές δε τις μέρες, ο φάκελος της υπόθεσής της έχει παραπεμφθεί στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών, για να αποφασιστεί αν θα μπει οριστικά η υπόθεση στο αρχείο ή όχι.

Είμαστε δα για να καταγγέλλουμε τη στάση τόσο των δικωτικών μηχανισμών όσο και των δίδην «επιτετραμμένων» των εργαζομένων απέναντι στην υπόθεση της Κων/νας Κούνεβα. Απαιτούμε τη μη παραπομπή της στο αρχείο και τη σχολαστική, εξονυχιστική έρευνα για ν’ αποκαλυφθούν και να τιμωρηθούν παραδειγματικά οι ηθικοί και φυσικοί αουτρογοί της απόπειρας δολοφονίας της εργάτριας. Θα είμαστε ‘δω, παντού και πάντα, για να ξεσκαπίζουμε τα εγκλήματα του καθεστώτος.

■/ **εφημερίδα δρόμου Δπατρίς**

νέφος των δακρυγόνων και την επίθεση των ΜΑΤ με γκλοπς κάποιου/-ες αποκόπηκαν με αποτέλεσμα να προσαχθούν. Συλλαμβάνονται 11 άτομα. Από αυτά κρατούνται τα 8. Αμέσως καταλαμβάνεται το Δημαρχείο Νίκαιας με αίτηψη την απελευθέρωση των συλληφθέντων.

18 Οκτώβρη, εισαγγελέας και ανακριτής ενεργοποιούν την προσηματική χυδαιότητα του «κουκουλονόμου» και απαγγέλλουν κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος σε 5 από τους συλληφθέντες, ενώ στους 3 αποδόθηκαν κατηγορίες πλημμεληματικού χαρακτήρα.

22 Οκτώβρη, Μετά την απολογία τους στον ανακριτή, παρουσιάζονται στην εισαγγελία και αφήνονται ελεύθεροι και οι 3 τελευταίοι συλληφθέντες. Περιοριστικός όρος απαγόρευσης εξόδου από την χώρα μόνο για τον ένα.

Η αντίδραση του κόσμου για άλλη μια φορά ήταν άμεση. Σχολές, χιόμσσια κτήρια πρωτανείες λειτοργήσαν ως κέντρα αντιληροφόρησης και δράσης για μέρες, απαιτώντας αρχικά την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων και έπειτα την απόσυρση του νόμου περί κουκούλας

Κατάληψη Δημαρχείου Νίκαιας

Κατάληψη Πρωτανείας του Πανεπιστημίου Αθηνών (Προπλάσια)

Κατάληψη Περιφέρειας Κρήτης (Χανιά)

Κατάληψη Σχολή θεάτρου (Θεσσαλονίκη)
Κατάληψη Πρωτανείας ΑΣΟΕΕ

Κατάληψη Δημοτικής Πινακοθήκης (Ηράκλειο Κρήτης)

Πηγές (Πρωτοβουλία αναρχικών Αγιάλεω, Κείμενο κατάληξης Δημαρχείου Νίκαιας)

Όλα τριγύρω αλλάζουνε κι όλα τα ίδια μένουν. Συνεχίζεται η βαρβαρότητα στα αστυνομικά τμήματα που εδώ και καιρό έχει αρχίσει να

γράμμα του παναγιώτη μασούρα προφυλακιομένου για την υπόθεση πυρήνες της φωτιάς

Την Τετάρτη, 23 Σεπτεμβρίου και ώρα 8:15 ενώ έβγαينا από το σπίτι μου στο Γαλάτσι και κατευθυνόμενος με ένα σακβουαγιάζ προς το γυμναστήριό μου, έλαβε χώρα το συμβάν της σύλληψης μου από 25 άτομα της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας,

Εν ριπή οφθαλμού βρέθηκα στο πεζοδρόμιο με τις χειροπέδες πισθάγκωνα, ενώ ταυτόχρο-να ενημέρωναν τους αξιωματικούς τους ότι "όλα πήγαν καλά" και ότι "με πήραν". Με οδήγησαν στον 12ο οροφο της Γ.Α.Δ.Α. Την επόμενη πληροφορούμαι ότι μαζί με εμένα έχουν συλληφθεί ακόμα δύο φιλικά μου πρόσωπα.

Η παράσταση εν τω μεταξύ έχει ήδη αρχίσει. Άνυπνος για δύο 24ωρα και σωματικά εξαντλημένος, όρθιος με το πρόσωπο μου προς το τοίχο και να ακολουθεί ένα μακροσκελές ερωτηματολόγιο, ενώ παράλληλα κάποιος αξιωματικός γυρνούσε από γραφείο σε γραφείο και αναφωνούσε μέσα σε ένα ντελρίριο ηδονής πως αυτό που συμβαίνει λέγεται πόλεμος.

Κατόπιν πήρε θέση το ενδιαφέρον για την σταδιοδρομία μου, οι φιλικές κουβέντες, ο ταμπουκάς και η ανθρώπινη προσέγγιση του παρασυρμένου νεολαίου που πήρε το στραβό δρόμο, ενώ αυτόκλητα εκείνοι ήταν αυτοί που θα έπρεπε να με ευθυγραμμίσουν και να με συντίσουν, όχι για αυτούς αλλά για εμένα τον ίδιο όπως έλεγαν που είχα χρέος να βοηθήσω τον εαυτό μου,μιλώντας τους γιακαταστάσεις και ανθρώπους που ο ίδιος δεν γνώριζα. Αργότερα ενημερώθηκα από έναν αξιωματικό ότι ήμουν ο μαλάκας του ορόφου διότι όπως μου έλεγε οι υπόλοιποι με είχαν "δώσει στεγνά" και είχαν "βγάλει την ουρά τους απ'έξω" και πως εάν δεν μιλούσα θα έβγαζα φυλακή για πράγματα που έκαναν άλλοι,οπότε ξανακλήθηκα να απαντήσω για άγνωστες προς εμένα καταστάσεις.

Οι βάρδιες φύλαξης άρχισαν: «οι καλοί» αστυνομικοί με ευαίσθητο εσωτερικό κόσμο και πληγωμένα συναισθήματα από τα παιδικά τους χρόνια όπως έλεγαν, αναγνωρίζαν την αδικία και θέλανε να βοηθήσουν. Από την άλλη τα "σκληρά" κομάντο της υπηρεσίας με τα fullface, "σκληροί" εφαρμοστές του νόμου και εκπρόσωποι της ηθικής, ενεργούσαν με απολυτότητα,ψυχική και σωματική εξάντληση, ως ένα είδος εκδίκησης όπως έλεγαν επειδή "κρατούσα το στόμα μου κλειστό".

Το ότι αρνούμαι τις κατηγορίες που μου απέδωσαν, δεν σημαίνει ότι θα μπορούσα ποτέ να αρνηθώ την πολιτική μου "ταυτότητα" και "προέλευση". Δεν θα μπορούσα ποτέ να βάλω κάτω από το χαλάκι του εγκλεισμού την αξιοπρέπεια μου, παραβλέποντας το γεγονός ότι είμαι μια πολιτική οντότητα η οποία παίρνει και αυτή τη θέση της ενάντια στις αξίες και τους θεσμούς αυτής της κοινωνίας, διαμέσου της κριτικής επαναστατικής σκέυης και πρακτικής. Είμαι αναρχικός και είμαι ταγμένος στο στρατόπεδο της επανάστασης και παράλληλα του εαυτού μου.

Ο λόγος που βρίσκομαι σήμερα προφυλακισμένος εγώ και τα άλλα δύο φιλικά μου πρόσωπα είναι ευδαίκριτος. Μέχρι και ο πιο αφελής νους θα μπορούσε να αντιληφθεί ότι στη παρούσα συνθήκη εντάσσονται οριοθετημένες καταστάσεις στο πλαίσιο των εκλογών,κινούμενες στην εξυπηρέτηση πολιτικών καιεπικοινωνιακών σκοπιμοτήτων.

Η διογκώση της κατάστασης, οι πάνοπλες συνοδείες των Ε.Κ.Α.Μ. και ο ρόλος των ηεφρτίλισμένων ρουφιανοδημοσιογράφων,σε συνδυασμό με τη πολιτική συνθήκη των ημερών ήταν αρκετή για να διαμορφωθεί ένα αίσθημα τάξης και ασφάλειας στο μέσο Έλληνα εν όψει των εκλογών, όπου υπονοβατικά πλέον θα κινούνταν με τον ρόλο του ενεργού πολίτη προς την κάλη για να καταθέσει το μερίδιο των ευθυνών της ύπαρξης του για ακόμα μια φορά σε ξένα χέρια. Είναι γνωστό πλέον πως η κοινή γνώμη δεν έχει γνώμη, γ'αυτό λοιπόν κάποιος θα πάρει το ρόλο του διαμορφωτή της. Το κλίμα των ημερών οφειλεται ως επί το πλείστον στα σκουλήκια των media και στην αδηφάγα δίψα τους για "δράκους στο Γαλάτσι" και "τέρατα στο Χαλάνδρι", για κατα συρροή βομβιστές οι οποίοι έχουν διασυνδέσεις με "επιφανείς" επαναστατικές οργανώσεις από τις οποίες δέχονται εντολές και φέρνουν σε πέρας αποστολές. Για όπλα και σφαίρες που βρέθηκαν οπτιι μου,μέχρι και χρίσματα που βαφτίστηκαν ως προϊόν ληστειών διοτί ήταν επιμελώς κρυμμένα, την επόμενη θα τα αφήνω στην εξόρτορα του σπιτιού μου.

Η κοινωνία δεν χωρίζεται σε τάξεις, παρά μόνο σε επιλογές και συνειδήσεις. Να διδα-χτούμε λοιπόν από τον πόνο και την χαρά, το αίμα και το δρόμο. Γεννηθήκαμε για να υπάρχουμε ακέριοι μέσα στις ακατάληπτες μοναδικότητες μας,ακατάληπτες γιατί αντέχουμε στον πόνο, απρόβλεπτες γιατί μάθαμε στο δρόμο, αδιστακτες γιατί θα στραφούμε εναντίον όλων, διότι θα μάθουμε να δένουμε μεθοδικά το ατσάλι με το δέρμα και να βάφουμε τα τοιμέντα με το επαναστατικό αίμα.

Εκτελούμε την ηθική,προλογίζοντας την καταστροφή, σιγογιθυρίζουμε λυσσασμένα δαγκνώνοντας τις λέξεις: ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΠΙΘΕΣΗ γιατί υπάρχει μονάχα η ομορφιά και η δύναμη,αλλά οι δειλοί για ισορροπήσουν επιπνύοντα τη δικαιοσύνη.

Εκεί που θα υπάρχουν συρματοπλέγματα,ας υπάρχουν ματωμένα χέρια που θα τα ξεσκίσουν,εκεί που θα υπάρχουν ταϊμέντα ας υπάρχουν λυσσασμένες κραυγές που θα τα γκρεμίσουν, εκεί που θα υπάρχουν σίδερα ας υπάρχουν νηγές σαν διαβρωτικά που θα τα καταστρέφουν,εκεί που θα ήμαστε θαμμένοι ζωντανοί ας θάσουμε μαζί την ηθική.

Οφελούμε στο εαυτό μου να δαγκώνουμε τα δεσμά μας έστω και αν πεθάνουμε δαγκώνον-τας.Γιατί δεν είμαστε τίποτα άλλο πέρα από τις ίδιες μας τις επιλογές.

Για την τιμή, την αξιοπρέπεια, την επανάσταση,

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ: Β.ΠΑΛΛΗ-Γ.ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ- Γ.ΒΟΥΤΣΗ-ΒΟΓΙΑΤΖΗ - Π.ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ-Η.ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΓΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΩΝ ΜΟΥ Χ.ΧΑΤΖΙΜΙΧΕΛΑΚΗ-Μ.ΠΟΙΣΙΑ.

Μασούρας Παναγιώτης, Φυλακές Αυλώνας

■ δυο λόγια σχετικά με την υπόθεση των αναρχικών α. μπονάνο και χ. στρατηγόπουλου

Την Πέμπτη 1 Οκτωβρίου γίνεται ληστεία στην Τράπεζα Πειραιώς στα Τρίκαλα. Μετά από μικρό χρονικό διάστημα ανακοινώνεται πως συνελή-φθη ο ληστής και ο συνεργός του. Πρόκειται για τους αναρχικούς Χρήστο Στρατηγόπουλο 46 ετών και Αλφρέντ Μαρία Μπονάνο 73 ετών. Η γνωστοποίηση των ονομάτων τους κινητοποιεί την αντιτρομοκρατική που σπεύδει να τους ανακρίνει.

Ο ι τράπεζες ως θεμελιώδης μηχανισμός του καπιταλιστικού συστήματος, με διπλό ρόλο τόσο της αναπαραγωγής όσο και της συσώρευσης πλούτου ανέκαθεν αποτελούσαν αντικείμενο κοινωνικής αμφισβή-τησης. Σαν ξεχωριστός πόλος εξουσίας και με το πλεονέκτημα που τους δίνει ο δομικός τους ρόλος στις καπιταλιστικές συνθήκες παραγωγής αποτελούν έναν από τους πιο μισητούς θεσμούς για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα.Η προνομαχική θέση τους στον κοινωνικό ανταγω-νισμό, αλλώς η θέση ισχύος τους απέναντι στην κοινωνία σε συνδυασμο με το απρόσωπο των συμπερόντων που αυτές εξυπηρετούν έδιναν πάντα τα ερεθίσματα για και μια σειρά ενεργειών συμβολικών και μη εναντίον τους. Από την επικρότηση των εκανοντάδων σπασμένων και καμμένων τραπεζών τον Δεκέμβρη από μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας μέχρι την αναγόρευση των αδελφών Παλαιοκώστα σχεδόν σε λαϊκούς ήρωες και από εκεί στις πανώ από δύο περίπου ληστείες τράπεζας κατά μέσο όρο την ημέρα στην Έλλαδα όλα πλέον συνηγορούν στο αυτονόητο: η τράπεζες ήταν, είναι και θα είναι κοινωνικό πρόβλημα.

Το κράτος από την μεριά του δεν έχει κάνει κάποια ιδιαίτερα αποτελεσματική προσπάθεια ηθικής νομομοποίησης των τραπεζών στην συλλογική συνείδηση. Η υπεράσπιση των τραπεζών πατάει σε τρείς άξονες : πρώτος στην ιερότητα της ιδιοκτησίας, και συνεπώς στο ιερό δικαίωμα της τράπεζας στην τοκογλυφία, δεύτερον στον δομικό του ρόλο παρουσιάζοντας τες περίπου σαν αναγκαίο κακό και τρίτον στα δάνεια που δίνουν και τα παίρνουν δεκαπλάσια πίσω.Η αδυναμία του συστήματος να υπερασπιστεί τα συλλληγής εναντίον αναρχικών, κατόπιν αίτησης των εισαγγελέων Antonio Marini και Franco Ionta. Κατηγορούνται, μαζί με 39 άλλους ανθρώπους, για συμμετοχή σε μια «ένοπλη παράνομη οργάνωση», καθώς επίσης για συννομισία, φόνο, ληστείες, βομβιστικές επιθέσεις, απαγωγές κλπ κλπ. Ο Marini της δίνει το όνομα: Ο.Ρ.Α.Ι. (που υποτίθεται πως σημαίνει «επαναστατική αναρχική εξεγερσιακή οργάνω-ση») και έναν ηγέτη, τον Alfredo Maria Bonanno.

Στις 17 Σεπτεμβρίου του 1996. Ο ανώτατος δικαστικός Claudio D'Angelo (ειδικός σε προανακριτικές έρευνες), υπογράφει 29 εντάλμα-τα σύλληψης εναντίον αναρχικών, κατόπιν αίτησης των εισαγγελέων Antonio Marini και Franco Ionta. Κατηγορούνται, μαζί με 39 άλλους ανθρώπους, για συμμετοχή σε μια «ένοπλη παράνομη οργάνωση», καθώς επίσης για συννομισία, φόνο, ληστείες, βομβιστικές επιθέσεις, απαγωγές κλπ κλπ. Ο Marini της δίνει το όνομα: Ο.Ρ.Α.Ι. (που υποτίθεται πως σημαίνει «επαναστατική αναρχική εξεγερσιακή οργάνω-ση») και έναν ηγέτη, τον Alfredo Maria Bonanno. Το 1997 ξανατίθεται σε εφαρμογή η διωχή του εισαγγελέα Marini.

Στις 25 Οκτωβρίου αποφυλάκίζονται από τη φυλακή της Rebibbia λόγω «κακοδικίας» η Emma Sassosi και ο Alfredo Bonanno, που μαζί με άλλους αναρχικούς που κατηγορούνται από τους Marini και Ionta, κρατούνταν παράνομα και δεν ανακρίθηκαν εντός πέντε ημερών από τον ανώτατο εισαγγελέα D'Angelo.

Σε περιόδους όξυνσης των ταξικών ανισοτήτων, όπως η σημερινή, η ιστορία έχει δείξει ότι όλο και περισσότερος κόσμος περαμερίζει τους ψευτοεν-δοιασμούς του περι νομομοφοσύνης και καταφεύγει σε άλλες πρακτικές. Οι σχετικά πρόσφατες εξεγέρσεις σε Αλβανία και Αργεντινή και οι εκατοντάδες λεηλασίες τραπεζών που συνέβησαν απέδειξαν ότι κάποιες φορές η αναληγία δεν μένει ατιμώρητη. Αυτές ακριβώς της στιγμές της ιστορίας είναι που η εκμεταλλευ-σή, η τοκογλυφία και το πλιάτσικο από μέρους των τραπεζών δεν απαντήθηκε με κάποιες μεμονωμένες κινήσεις ταξικής αντεκδίκησης αλλά απαντήθηκε με τόσο σφοδρότητα που πλέον η ληστεία τράπεζας θα μπορούσε να ονομαστεί κοινωνική πρακτική. Και αυτές οι στιγμές δεν πέρασαν ανεπιστρεπті...

Ο Μπονάνο είναι γνωστός για τις θεωρητικές απόψεις του που «κατατάσσονται» στον «εξεγερτικό αναρχισμό», έχει διωχθεί κατά το παρελθόν από το Ιταλικό κράτος για τις δημοσιο-ποιημένες απόψεις του σχετικά με την ένοπλη βία και συγκεκριμένα το 1977 για το βιβλίο του Joga Armata. Συμμετείχε στην ομάδα που εξέδιδε το περιοδικό Anarchismo και έχει συγγράψει αρκετά βιβλία αναρχικού περιεχομένου.

Στις 2 Οκτωβρίου του 1989 καταδικάζεται σε 68 μήνες φυλακή για τη ληστεία κοσμηματοπωλείου στην Μπέργκαμο της Βορείου Ιταλίας, που έγινε στις 2 Φεβρουαρίου του ίδιου έτους. Κινητοποιή-σεις αλληλεγγύης είχαν γίνει σε πολλές πόλεις της Ιταλίας, σε Βιέννη, Παρίσι, Καναδά, Σουηδία και Ελλάδα. Μαζί του καταδικάστηκε και ο Γ. Στάτζι σε ποινή 54 μηνών.

Ο Χρήστος Στρατηγόπουλος είναι γνωστός για την αναρχική και κοινωνική του δράση. Στις 19 Σεπτεμβρίου του 1994, συλλαμβάνεται μαζί με τους αναρχικούς Antonio Budini, Jean Weir, Carlo Tesserri, και Βαγγελιώ Τζιούτζια κοντά στο Rovereto. Κατηγορείται μαζί με τους υπόλοιπους για μία ένοπλη ληστεία στην Αγροτική Τράπεζα

■/ **βαγιάν**

απεργία πείνας μέχρι την ελευθερία! Γράμμα των ιρανών πολιτικών προσφύγων που βρίσκονται σε απεργία πείνας, διεκδικώντας τη χορήγηση πολιτικού ασύλου

Είμαστε πολιτικο πρόσφυγες από το Ιράν, προστατευόμενοι από το ειδικό καθεστώς της Ύπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε. Για τους Πρόσφυγες. Δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στο Ιράν καθώς κινδυνεύουμε με φυλάκιση ή ακόμα και καταδίκη σε θάνατο, ούτε να φύγουμε νόμιμα σε άλλη χώρα.

Παρά την αναγνώριση μας ως πολιτικούς πρόσφυγες, το ελληνικό κράτος αρνείται να μας αποδώσει τα νόμιμα δικαιώματά μας ενώ ταυτόχρονα εισπράττει ευρωπαϊκά κονδύλια χωρίς όμως να διοχετεύει τα χρήματα σε εμάς.

Απαιτούμε να εφαρμόστούν οι διεθνείς συνθήκες για τους πρόσφυγες και το ελληνικό κράτος να μας παρέχει όλα τα απαραίτητα έγγραφα (λευκή κάρτα, ταξιδιωτικά έγγραφα). Ζητούμε τη βοήθεια και την υποστήριξη ατόμων και οργανώσεων στην Ελλάδα και στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες.

Εξεκινάμε απεργια πείνας από το Δευτέρα 19 Οκτωβρίου, στα Προπύλαια, διαμαρτυρόμενοι ειρηνικά μέχρι την ικανοποίηση των αιτημάτων μας.

Υ.Γ. Εκτός από την αλληλεγγύη μας, οι άνθρωποι ζητούν βοήθεια για κουβέρτες-σκεπάσματα, νερό και ταίγαρα. Αλληλεγγυη/ες έχουν δημιουργήσει ένα blog ώστε να π ά ρ χ ο υ ν σ υ γ κ ε ν τ ρ ω μ έ ν ε ς ο ι π λ η ρ ο φ ο ρ ί ε ς . Δ ι ε ύ θ υ ν σ η : iranianrefugeesfromtipf.blogspot.com

«ανθρωπιστική» μεταχείριση μεταναστών στο φαρμακονήσι

Οι φωτογραφίες που δημοσιεύουμε μας στάλθηκαν και αφορούν τη «μεταχείριση» μεταναστών στο Φαρμακονήσι. Το περιστατικό συνέβη το καλοκαίρι. Μπορείτε να παρακολουθήσετε την ειδική «περιποίη-ση» που επιφυλάχθηκε στον φωτογραφιζόμενο αλλοδαπό. Τα κτυπήματα είναι εμφανή στο πρόσωπό του. Όσο για το δέσιμο στην μπασκέτα, είναι ένα «στιγμιότυπο» από τα όσα προηγήθηκαν και αυτά που ακολούθησαν το κρέμασμα. Εννοείται πως αυτή δεν είναι η μοναδική περίπτωση. Η δολοφονία του 25χρονου πακιστανού στη Νίκαια, φέρνει αναγκα-στικά στην επιφάνεια αυτά που καθημερινά συμβαίνουν στα κρατικά κολαστήρια και αποσιωπούνται σαν «καθημερινότητα» Η κτηνωδία των κρατικών οργάνων δεν έχει όρια. Οι φωτογραφίες μιλούν από μόνες τους...

Συσπείρωση Αναρχικών

■ και το κονήγι ξεκινάει...

Στις 16 Ιανουαρίου 2006 γίνεται ληστεία στο κατάστημα της εθνικής τράπεζας στη Σόλωνος στην Αθήνα. Συλλαμβάνεται επ' αυτοφώρω χτυπημένος με 3 σφαίρες ο Γιάννης Δημητράκης, ενώ οι υπόλοιποι 3 καταφέρνουν να διαφύγουν.

Την επόμενη στιγμή στήνεται ένα τρελό πανηγύρι των ΜΜΕ σε συνεργασία με τους μπάτσους χαρακτηριζόντας ως πιθανούς συνεργούς του αρκετά άτομα από τον αναρχικό χώρο επειδή και μόνο άνηκαν στον κοντινό κύκλο του Γ. Δημητράκη χωρίς να έχουν καμία ένδειξη για κανέναν. Τελικά καταλήγουν σε 3 άτομα οι οποίοι έκτοτε πέρασαν στη φυλακία προκειμένου να μη συλληφθούν. Στη συνέχεια το κράτος τους ανακηρύσσει "συμμορία των ληστών με τα μαύρα".

Μια γνωστή μεθοδολογία που ακολουθεί το κράτος με σκοπό τον έλεγχο της καθημερινής μας ζωής μέσα από τη δημιουργία ανασφάλ-ειας στο κόσμο, γεννώντας τρομοκράτες και μη υπαρκτούς κινδύνους τους οποίους βαπτίζει με εφετζίδικα ονόματα, δίνοντας τους σάρκα

■ οχευικά με τους πυροβολισμούς στο α.τ. της αγ. παρασκευής

«Ο εγωισμός είναι το αντίβαρο σε όλες τις αθλιότητες. Ή κρύβει τις αθλιότητές του, ή, αν τις ανακαλύψει, παίνεται και που τις κάνει γνωστές».
Blaise Pascal (1623-1662)

«Αμεση και αποφασιστική» θα είναι η «απάντηση» δήλωσε ο ΥΠΠΡΟΠΟ Χρυσόχοϊδης, αναφερόμενος στην επίθεση με αυτόματα όπλα εναντίον έξι αστυνο-μικών εκ των οποίων ο περισσότεροι ήταν δόκιμοι, έξω από το Α.Τ. Αγ. Παρασκευής. Κι αυτή είναι μια απειλή που δεν απευθύνεται μόνο από την πλευρά των Πασοκιστών. Σύμπας ο εξουσιαστικός χώρος σπεύδει να ευλογήσει, ακόμα κι όταν επικρίνει τους

τωρινούς διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, την υιοθέτηση μέτρων. Αυτό είναι αναμενόμενο. Σε ανάλογες περιπτώσεις πολλοί, ένθεν κακειθεν, σπεύδουν να αποδοκιμά-σουν, να επιδοκιμάσουν ή να αποστασιοποιηθούν περίτεχνα. Εμείς, δεν είμαστε ούτε δικαστές, ούτε χειροκροτη-τές αλλά και δεν βρισκόμαστε σε απόμακρο σημείο του πλανήτη ούτως ώστε να αποστασιοποιηθούμε τεχνηέντως.

Εκείνο που προς το παρόν θέλουμε να επισημά-νουμε είναι πως όταν η αμετροπεία συμπορεύεται με την αλόγιστη πράξη, τότε τα αποτελέσματα είναι απρόβλεπτα και ανυπολόγιστα(. Κι αυτό δεν χρειάζεται να είναι κάποιος σοφός για να το κατανοήσει. Θεωρούμε πως οι κοινωνικές πρακτικές που συμβάλλουν στην απελευθέρωση των ανθρώπων

■/ **συσπείρωση αναρχικών**, Αθήνα 28-10-2009

μικρά & μεγάλα εσωτερικά νέα

“Ενδειξη ενοχής”, τα σθσημένα μηνύματα και οι κλήσεις στο κινητό τηλέφωνο.

Τον προσήγαγαν ενώ οδηγούσε τη μοτοσικλέτα του στην οδό Ακαδημίας. Τον σταμάτησαν, του έκαναν σωματική έρευνα και έλεγχο στοιχείων και στη συνέχεια, αφού τον περικύκλωσαν έξι δικυκλιστές της Ε.Λ.ΑΣ., τον πήγαν συνοδεία στο Α.Τ. Συντάγμα-τος. Χωρίς να του πουν για ποιο λόγο έχει προσαχθεί, του είπαν να περιμένει. Του ζήτησαν να τους δείξει όσα υπήρχαν στο τσαντάκι του, πήραν το κινητό του, το έψαξαν και του ζήτησαν τον λόγο, επειδή είχε σρήσει τις κλήσεις και τα μηνύματα! Αυτά καταγγέλλε-οι ο αναρχικός Γ.Κ. (Γιώργος Κалаϊτζίδης), που το μεσημέρι της 7/10 προσήχθη αρχικά στο Α.Τ. Συντάγματος και στη συνέχεια στο Τμήμα Ασφαλείας της Κυψέλης, μη γνωρίζοντας καν το γιατί, για περίπου δύο ώρες. Στην Κυψέλη, τον ζητήθηκε να σταθεί ανάμεσα σε άλλους για να τον αναγνωρίσουν «κάποιοι που είχαν δει τα πρόσωπα των ληστών» και αφού διαπιστώθηκε ότι δεν είχε σχέση, τον άφησαν να φύγει. Για να πληροφορηθεί τελικά -όπως καταγγέλλει- «ότι ένας αστυνομικός που είχε ακολουθήσει τους δράστες κάποιας ληστείας ή στον Γκίζη ή στην Κυψέλη είχε καταθέσει προφορικά τον αριθμό κυκλοφορίας της μοτοσικλέτας του, κάποια στοιχεία της οποίας έμοιαζαν με εκείνα της δικής μου πινακίδας».

η ελευθερη αγορά σώζει τον πλούτο

Αισχροκέρδεια εκτιμά το Ινστιτούτο Καταναλωτών (ΙΝΚΑ) ότι θα είναι η πώληση του πετρελαίου θέρμανσης σε οποιαδήποτε τιμή πάνω από 0,52 ευρώ το λίτρο. Όπως αναφέρεται σε σχετική

ανακοίνωση, πέρνυσι τέτοια εποχή η τιμή του πετρελαίου θέρμανσης από τα διυλιστήρια ήταν 0,48 ευρώ το λίτρο και οι εμπορικές εταιρείες το πουλούσαν προς 0,68 ευρώ το λίτρο δηλαδή με προσαύξηση 40%. Κατά συνέπεια, με τη φετινή τιμή του πετρελαίου να είναι 0,35 ευρώ το λίτρο, προσθέτοντας την ανάλογη προσαύξηση η εκτίμηση της οργάνωσης είναι πως η λιανική τιμή δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ξεπερνά τα 52 λεπτά το λίτρο.

Ακόμα δύο εργάτες νεκροί. 2 ακόμη γραμμές στη λίστα με τις εργατικές δολοφονίες

Το πρώτο εργοδοτικό έγκλημα συνέβη στα μεταλλεία της «Ελληνικός Χρυσός» την Πέμπτη 15 Οκτωβρίου στην περιοχή του Μαντέμ Λάκκου, ιδιοκτησίας της канаδικής European Goldfields, όταν κατά την εκτέλεση εργασιών υποστούλωσης αποκολλήθηκαν κομμάτια μεταλλευμάτων από την οροφή της στοάς, με αποτέλεσμα να καταπλακωθούν εργάτες από βράχους και να χάσει τη ζωή του ένας 44χρονος να και τραυματίσει ένας 49χρονος. Ο 49χρονος υπόστη ακρωτηριασμού δακτύλων του δεξιού του χεριού και μεταφέρθηκε με ασθενοφόρο στο Νοσοκομ-είο «Παπανικολάου» της Θεσσαλονίκης. Οι δύο υπεύθυνοι εργοδηγοί και η υπεύθυνη ασφαλείας της εταιρίας στην οποία ανήκει το μεταλλείο δεν συνελήφθησαν κατόπιν προφορικής εντολής του αντιεργαγελέα Πλημμελειοδικών Χαλκιδικής. Το άλλο συνέβη στη Σαλαμίνα όπου εργαζόμενος σε εταιρεία σκυροδέματος σκοτώθηκε από ηλεκτροπληξία, καθώς η πρέσα που δούλεε άγγιξε καλώδια της ΔΕΗ.

αφετέρου επιδιώκει τη “συνεργασία” μαζί του, δίνοντας του όχι μόνο το οικονομικό ερέθισμα αλλά και την ευκαιρία να παίξει το ρόλο του εθελοντή μπάτσου-ρουφιάνου. Η ΡΟΥΦΙΑΝΙΑ...Ένα πλάγιο μέσο όπου το κράτος και ιδιαίτερα η Ε.Λ.ΑΣ., το εκμεταλλεύονται πάντα στο έπακρον.Επικιρρσσει απαλλοτριώτες τραπεζών καλύπτοντας πίσω από αυτούς, τους πραγματικούς ληστές, αυτούς που τα έφαγαν στη τότε φοούκα του Χ.Α. το 2000...τους υπεύθυνους του Σάμινα, τους εμπρηστές των δασών, τις τράπεζες, τις πολυεθνικές και όσων άλλων μας πόνουν καθημερινά το αίμα.

Όσο για τους επιδόξους χαφιέδες που σκέφτηκαν και μόνο, να αναλάβουν το ρόλο του αστυνόμου Σαίην καλό θα ήταν να ξανασκεφτούν τα λόγια του εξεγερμένου μέσα από τις φυλακές Γ. Δημητράκη «Τη ρουφιανιά πολλοί την αγάπησαν, αλλά το ρουφιάνο ουδείς»

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΣΤΟ Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ –ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ ΣΤΟΥΣ 3

28η Οκτωβρίου, η εθνικοφροσύνη που μεταλλάχτηκε σε αντιφασισμό

Έχω την εντύπωση ότι η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα στην Ευρώπη και από τις λίγες στο κόσμο-αν δεν είναι τελικά και η μοναδική-που έχει μια εθνική γιορτή η οποία διακατέχεται από έναν εθνικό «τσαμπουκά» με όλα τα «ελληνικά» γνωρίσματα του, και αυτό γιατί γιορτάζει την κήρυξη ενός πολέμου εναντίον της τον οποίο στη συνέχεια έχασε και όχι τη νικηφόρα κατάληξή του.

■ οι παρελάσεις βρωμάνε μιλιταρισμό, εθνικισμό και ρατσισμό

Κάθε χρόνο στις 28 οκτώβρη και την 25η Μάρτη οι μαθητές στοιχίζονται σε σειρές κατηγοριοποιημένοι με βάση τα φυσικά τους χαρακτηριστικά και παρελαύνουν μπροστά απο μάζες πολιτών που παρακολουθούν, αποδιόνοντας παράλληλα τιμές στουςεπισήμους.

Οι μαζικές τελετές τύπου παρέλασης συνδέονται άμεσα με τον ολοκληρωτισμό του προηγούμενου αιώνα καθώς η υποταγή και η πειθαρχία μαζί με την ομογενοποίηση ήταν και είναι οι βασικές αρετές ενός λοβοτομημένου υπηκόου.

Η παρέλαση μαθητών είναι κάτι το φυσιολογικό για ένα κράτος που προπαγανδίζει οτι είναι ευρωπαϊκό και δημοκρατικό. Υπενθυμίζει ότι η δημοκρατία δεν είναι καθόλου ασύμβατη με ολοκληρωτικές πρακτικές και ο φασισμός είναι απλά η δικλείδα ασφαλείας όταν τα πράγματα γίνονται επικίνδυνα για την καθεστυκία τάξη.

Το ιστορικό των μαθητικών παρελάσεων

Η πρώτη παρέλαση σχολείων στην Ελλάδα έγινε την 25η Μαρτίου 1924, και στην συνέχεια καθιερώθηκε επίσημα απο τον Ι. Μεταξά ως συμπληρωματική της στρατιωτικής παρέλασης το 1936.

Σκοπός αυτής της κίνησης ήταν η ανάπτυξη στρατιωτικής συνείδησης στις μικρότερες ηλικίες σε μίμηση των τελετών που διοργάνωνε το ναζιστικό καθεστός στην Γερμανία και το φασιστικό καθεστώς της Ιταλίας. Η Εθνική Οργάνωση Νεολαίας (ΕΟΝ) ήταν το εργαλείο του

Τι ακριβώς γιορτάζει το ελληνικό έθνος και η χώρα την 28^η Οκτωβρίου; Μήπως την απαρχή του αγώνα για την απελευθέρωση από κάποιο ζυγό κατακτητών;

Όχι, γι'αυτό έχουμε την επέτειο της κήρυξης της επανάστασης του 1821.

Μήπως τη νίκη εναντίον ενός εισβολέα που ήρθε να κατακτήσει την επικράτεια της; Ούτε αυτό γιατί τελικά ο ναζιφασιστικός εισβολέας κατέκτησε τη χώρα.

Μήπως την αντίσταση σε αυτόν; Μάλλον ούτε αυτό γιατί η αντίσταση του λαού ξεκίνησε μετά τη στρατιωτική ήττα της και τη κατοχή της χώρας από τους εισβολείς.

Πιο παλιά όταν η εθνικοφροσύνη ήταν ο βασικός άξονας άσκησης εσωτερικής πολιτικής από τις κατά καιρούς κυβερνήσεις, προβλλόταν κατ'εξοχήν η ατομική άρνηση ενός δικτάτορα της παράδοσης του εθνικού εδάφους, όχι σε έναν οποιονδήποτε εχθρό, αλλά σε κάποιους ομοιδαέτες του με τους οποίους ήταν πολιτικά φίλος και ιδεολογικός σύμμαχος. Και αυτό γιατί το «ΟΧΙ» είχε συνδεθεί αποκλειστικά με το πρόσωπο του Ιωάννη Μεταξά και το φασιστικό του καθεστώς της 4^{ης} Αυγούστου.

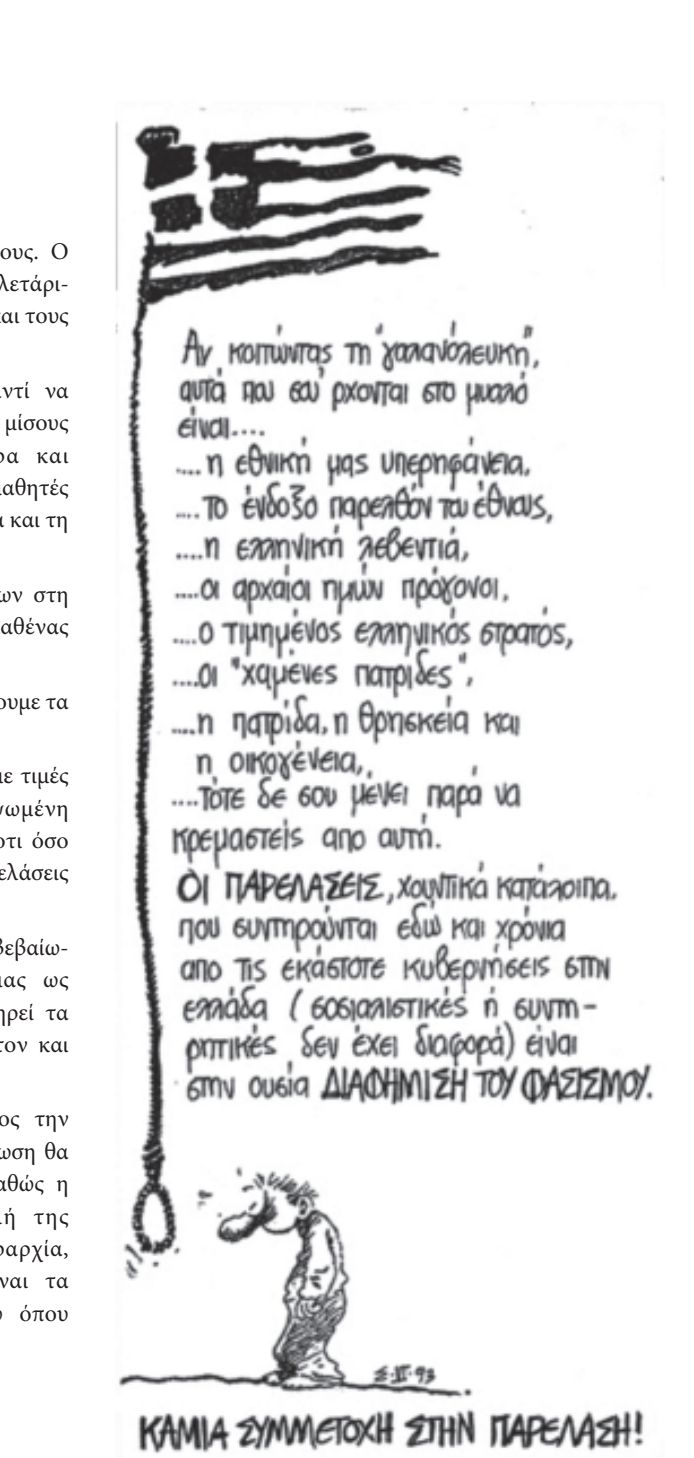
Όταν η «δημοκρατία» εγκαταστάθηκε στη χώρα και μη φοβούμενη πια την ανατροπή της από επίδοξους δικτάτορες και «υπερπατριώτες», το «ΟΧΙ», από τη προβλλομένη εθνικιστική αντίδραση στις κατακτητικές βλέψεις των άλλοτε ιδεολογικών «φίλων», μεταλλάχτηκε σε «απάντηση» καθολικής άρνησης του ελληνικού λαού στον φασισμό και τον ναζισμό προκείμενου να διατηρηθεί η επέτειος και τα εορταστικά της παρεπόμενα. Οι οποίες εορταστικές εκδηλώσεις βεβαία δεν περιέχουν τίποτα το αντιφασιστικό, άλλα ακριβώς το αντίθετο δείχνουν με τους υπερπατριωτικούς λόγους που εκφονούνται για το μεγαλείο της φύλης, τις μιλιταριστικές παρελάσεις του στρατού και της μαθητικής νεολαίας όπου μέσω της πειθαρχημένης στοίχισης και βηματισμού, παραπέμπουν σε ολοκληρωτικά στρατιωτικά καθεστώτα και όχι δημοκρατικά πολιτεύματα.

Πρόκειται φυσικά για μια καθαρή αυτολογοκρισία του ελληνικού κράτους, το οποίο προκείμενου να διατηρήσει την εθνικόφρονα επέτειο και το εθνικιστικό «φρόνημα» του λαού, δε δίστασε να την αναγάγει σε αντιφασιστική λαϊκή αντίσταση, συνεχίζοντας να τη τιμά με όλες αυτές τις εκδηλώσεις που ο φασισμός και ο εθνικισμός «εφεύρεσε» για να στηρίζει και να «δοξάσει» την ύπαρξή του. Μια ακόμη παράσταση του θεάτρου το παραλόγου ενός κράτους το οποίο δεν έχει ούτε μια επίσημη επέτειο εορτασμού κάποιου ειρηνικού γεγονότος.

Αν μιλούσαμε λοιπόν για την ανάγκη ύπαρξης μιας τέτοιας επετείου, αυτή θα μπορούσε να είναι μόνο η επέτειος αποχώρησης των στρατευμάτων κατοχής από τη χώρα και η πραγματική αντίσταση του λαού της σε αυτά και όχι η απαρχή της μετέπειτα υποδοúlωσης του.

Αλλά αυτή η επέτειος θα «έξυνε πληγές» γιατί σηματοδότησε την έναρξη ενός αιματηρού εμφυλίου πολέμου, σε στρατιωτικό και πολιτικό επίπεδο με χιλιάδες θύματα μέχρι και το 1974, που οι εγχώριοι εθνικόφρονες και πρώην συνεργάτες των ναζιφασιστών κατακτητών (με την ολόθερμη και υλική στήριξη των «αντιφασίστων» Άγγλων και Αμερικανών συμμάχων τους) προκαλέσαν.

■/ Ευάγγριος Αλθινός

■ ο νοέμβρης με το δεκέμβρη απέχουν ένα μήνα εξέγερση (λίγες σκέψεις πάνω στη συγκυρία του πολυτεχνείου)

“Ο άνεμος γυρίζει, τα σημαδια προμηνούν θύελλα”

Δεν θα ήθελα να γραψω ένα ακόμα επετειακό σημείωμα, μα ούτε ένα ακόμα δακρύβρεχτο μνημόσυνο ενός αγώνα που δε δικαιώθηκε. Όλοι πάνω κάτω έχουμε ακούσει από τους παππούδες μας ή τους πατεράδες μας τι έγινε εκείνο το Νοέμβρη του 73'. Για τα ξερονήσια, τις εξορίες, τα βασανιστήρια, τα στρατοδικεία, τις σημμένες πολιτικές δίκες, την τρομοκρατία. Για τη καθημερινότητα μιας αλυσοδεμένης και υποταγμένης χώρας που στέναζε κάτω από τη μπότα της εξουσίας είτε αυτή φορούσε τη μάσκα του βασιλιά, είτε τη μάσκα του δικτάτορα, είτε του θείου Σαμ.

Ο φόβος για την “κομμουνιστική απειλή”, την περίοδο αυτή ήταν πραγματικότητα σε πολλές χώρες της Ευρώπης. Ήταν η περίοδος έκρηξης και εξάπλωσης του γαλλικού μάρ το '68, γνήσιου τέκνου των δυτικών δημοκρατιών και του καπιταλιστικού νεοφλελευθερισμού.

Σ’ αυτές τις συνθήκες οι Η.Π.Α ανέβραζαν και κατέβαζαν δικτατορίες ξεπλένοντας τις αμαρτίες του Βιετνάμ σε καινούριο αίμα. Τα απελευθερωτικά κινήματα της λατινικής αμερικής εμπνευσμένα από την επαναστατική δράση του Τσε που οραματιζόταν μια ενιαία λατινική αμερική γέμιζαν τους δρόμους αλλά χτυπούσαν και ένοπλα. Η επανάσταση στη Κούβα λίγα χρόνια πριν είχε οπλίσει χιλιάδες χέρια και σήκωσε πολλές γροθίες σε όλη την ήπειρο.

Η πεποίθηση οτι ο ένοπλος λαός που ήταν αποφασισμένος για ελευθερία μπορούσε να πολεμήσει πάνοπλους και πανίσχυρους στρατούς είχε περάσει και στην άλλη μεριά του ατλαντικού, στην ευρώπη χοιτεύοντας τους νέους, που οργανώθηκαν για να αντιμετωπί-

σουν το κράτος μέσα στις μεγάλες πόλεις. Παραδείγματα μητροπολιτικού αντάρτικου βρίσκουμε στη γαλλία με την ACTION DIRECTE, στη Γερμανία με τη RAF, αλλά και στην Ελλάδα λίγο αργότερα με την 17Ν. Οι οργανώσεις αυτές εξέφρασαν ένοπλα τα εργατικά και φοιτητικά αντιιμπεριαλιστικά κινήματα του 60’ και 70’. Εκατομμύρια άνθρωποι εξεγείρονταν σε όλο το κόσμο και συγκροούνταν με τις δυνάμεις καταστολής αγωνιζόμενοι για την αταξική κοινωνία.

Ήταν και θα είναι ο φτωχός λαός αυτός που στέκεται απέναντι στη κρατική καταστολή και τη δικτατορία του κεφαλαίου κι όχι γραβατωμένοι δημοκράτες που πατάνε στις ανάγκες του και ξεπουλάνε τους αγώνες για την ελευθερία. Ήταν και θα είναι οι εξεγερμένοι φοιτητές αυτοί που κατέλαβαν το πολυτεχνείο αναγκάζοντας ολόκληρη χούντα να φέρει το στρατό για να τους βγάλει κι όχι τα ΚΝΑΤ που από τη πρώτη στιγμή αποκαλούσαν τους καταληψίες

“...έξερεις οι άνθρωποι είναι σαν τα ζώα. Ένα ζώο που έχει τρομοκρατηθεί έχει μόνο δύο δυνατότητες: να υποκύψει σαν ένα πειραματό-ζωο ή να μετατραπεί σε θηρίο. Η δεύτερη δυνατότητα είναι καλύτερη...”

Λίγο πριν την επταετία, στην Ελλάδα εργατικοί και φοιτητικοί αγώνες φούντωναν (τα επίσημα

■ ο νοέμβρης με το δεκέμβρη απέχουν ένα μήνα εξέγερση (λίγες σκέψεις πάνω στη συγκυρία του πολυτεχνείου)

στοίχεία εκείνης της περιόδου αναφέρουν ότι κατά τη τριετία '63-'66 η Ελλάδα έχει τις περισσότερες καταγεγραμμένες κινητο-ποιήσεις και απεργίες παγκοσμίως). Τα μετεμφυλιακά χρόνια δεν δικαιώσαν τον αγώνα του ελληνικού λαού κατά του φασισμού, με αρκετούς απο τους πρώην συνεργάτες των Γερμανων ναζί να έχουν στελεχώσει την

κρατική εξουσία. Τα αριστερά κόμματα όπως το ΚΚΕ ήταν παράνομα, (το ΚΚΕ εκφραζόταν μέσω της ΕΔΑ)κι ο επαναστατικός δρόμος είχε απορριφθεί από τις ηγεσίες. Πέρα από τους γραφειοκράτες όμως υπήρχαν πολλοί αριστεροί αγωνιστές που επέλεγαν την αυτονομία και τις πιο εξεγερτικές πρακτικές ,επηρρεασμένοι από την γκεβαρική προοπτική.Η ιμπεριαλιστική δυτική πολιτική απαιτούσε η Ελλάδα να καλυφθεί από μια χούντα για να ανακόψει την όξυνση τωνεργατικών αγώνων.

Αποτέλεσμα: Μια χώρα στο γύψο. Βασανιστήρια, εξορίες, φασισμός. Πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια, αρχαολαγνεία και αμερικανο-λατρεία. Ο σκοταδισμός της κρατικής εξουσίας η νεκρή και καταπιεστική καθημερινότητα. Μια ζωή χωρίς μέλλον. Αν μη τι άλλο, η χούντα συμπίκνωσε όλα τα αίτια των τότε κοινωνικών αγώνων. Το λαϊκό αίσθημα ήταν άκρως αντι αμερικανικό αλλά ζητούσε μια δημοκρατία που δε γεύτηκε για

κονκάρδες, πανό και αντάρτικα. Κνίτες, Δαπίτες και Πασπίτες παρادیουν με περίσσιο θράσος στεφάνια επικυρώνοντας το μνημόσυνο ενός αγώνα, δίνοντας το ψεύτικο μήνυμα οτι ο νοέμβρης δικαιώθηκε, οτι οι χούντες των Καραμανλήδων και των Παπανδρέου είναι το τέλος της ιστορίας της χώρας. Αμ δε...

“Εξάλλου, θεωρώ πως ένας βίαιος αγώνας

παρόλες τις αναμενόμενες ηθικές εκτροπές που κάθε τέτοιος έχει, εντέλει δεν είναι άδικος όταν πρόκειται για έναν αγώνα με σκοπό το χαμόγελο του κάθε παιδιού και την κάλυψη των βιολογικών αναγκών του κάθε ανθρώπου.”

Γνωρίζουμε πως αυτή η πορεία συσπειρώνει και

βγάζει στο δρόμο πολύ κόσμο, με διαφορετικές καταβολές και επιθυμίες. Επίσης γνωρίζουμε, πως η πράσινη κυβέρνηση (όπως και οι άλλες), θα προσπαθήσει να επιβάλλει την τάξη και την ασφάλεια, χρησιμοποιώντας το σοσιαλδημο-κρατικό της προσωπείο (παλιά της τέχνη κόσκινο).Οι αναρχικοί κατεβαίνουν στο δρόμο,

με την πεποίθηση και τη γνώση ότι το πολυτεχνείο και η πορεία γι’ αυτό, δεν είναι “γιορτή” ή κάποιου είδους δημοκρατική παρέλαση. Οι αιτίες της εξέγερσης παραμένουν ζωντανές και η οργή παραμένει επίκαιρη. Όσο κι αν πιστεύουμε ότι το Πολυτεχνείο έχει ξεχαστεί στη λήθη της καθημερινής μας ραστώνης, υπάρχουν κάποιοι, που ακόμα εμπνέονται και παρακινούνται από τα διδάγματα του. Το ραντεβού στο δρόμο κάθε τέτοια μέρα, είναι μια ακόμα ευκαιρία για να βάλουμε ένα λιθαράκι στο χτίσιμο του αγώνα και της ανυπακοής, όσο κι αν αυτό ακούγεται ουτοπικό και πομπώδες. Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο. ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

“Ας μας εξηγήσουν πως θα ανατραπούν και θα καταστραφούν τα μονοπώλια και ο μιλιταρισμός τους. Πως θα σπάσει η διαδικασία φασιστικοποίησης της παγκοσμιοποίησης; Είλικρινά, ποιος μπορεί να πιστέψει ότι θα μπορούσαμε να νικήσουμε κάνοντας μια ευχή σε κάθε χάντρα του κοιμπολογιού μας, με αγώνα για μικροαλλαγές, με επίκληση στα αστικά δικαιώματα, με τη συλλογή υπο-γραφών ή με “μακρινούς περιπάτους”;

Joelle Ebron, Natalie Menigon, Jan-Marc Rouillan φυλακισμένοι αγωνιστές της ACTION DIRECTE

■/ durrtuti

“...οι θεωρητικοί που δε ζουν μια εξεγερτική

η άλλη όψη
του ίδιου νομίσματος

πράσινος καπιταλισμός

ΔΠΑΤΡΙΣ

συνέντευξη με μέλη της πρωτοβουλίας καιοίκων Αποπηγαδιού

συνεχεια από σελ. 1

- Η ιστορία ξεκινάει από το 2001, αλλά το άνοιγμα του δρόμου στο βουνό άρχισε 7 χρόνια μετά, και συγκεκριμένα το 2008. Πείτε μας λίγο, πως κινήθηκε η εταιρεία προκειμένου να πάρει άδεια να στήσει ανεμογεννήτριες;

Αυτή είναι μεγάλη ερώτηση και για να την απαντήσουμε σωστά δε θα φτάσει όλη η εφημερίδα. Βασικά το 2001 ενημερώσαν τον δήμαρχο Νίκο Μπομπολάκη, κάνανε μνημόνιο συνεργασίας και δημοτικό συμβούλιο. Πράγμα που έκρυψε ο δήμαρχος από τους κατοίκους, λέγοντας ότι δεν ξέρει τίποτα για όλα αυτά. Οι κάτοικοι τον ρωτούσαν στις γενικές συνελεύσεις του 2008 για τα αίσηψ που γίνονται στο Απότηγά-δι. Αλλά μετά τον ξεμπρόστιασε η εταιρεία δείχνοντάς το στην τηλεόραση, ότι πρώτος αυτός ο κύριος τους έδωσε το “οκ” και είχε βάλει την υπογραφή του από το 2001 για αυτά τα έργα, έργα που θα γίνονταν στ’ Αποπηγάδι. Το ίδιο ισχύει για το μνημόνιο συνεργασίας αλλά και για το δημοτικό συμβούλιο. Έπειτα, ενώ έπρεπε να πάρουν άδεια από το ΥΠΕΧΩΔΕ, πήραν από τη νομαρχία Χανίων.

Η δημοσίευση από την εταιρεία των πράξεων χαρακτηρισμού γης του δασαρχείου, έγινε στις πιο μικρές εφημερίδες των Χανίων που δεν φτάνουν καν στα ορεινά χωριά μας, ώστε να μην ενημερωθούν οι κάτοικοι για το βουνό και να μην έχουν τη δυνατότητα πραγματοποίησης ενστάσεων. Οι χαρακτηρισμοί γης ως δασικής είχαν την μορφή πάζλ, χρονικά και χωροταξικά, πράγμα που απαγορεύεται σε ένα ενιαίο έργο. Ακόμα, έδιναν παραπλανητικές ονομασίες. Το Αποπηγάδι το έγραψαν “στογγυλή κορυφή”, αλλά και πάρα πολλές πράξεις ήταν άκυρες, αφού οι χαρακτηρισμοί γης του Αποπηγαδιού γίνονταν σε έναν δήμο ενώ η τοιχοκόλληση τους σε άλλον, ενώ οι εμπλεκόμενοι δήμαρχοι δεν ενημέρωσαν τους δημότες τους, όπως θα έπρεπε να κάνουν, για το τι πρόκειται να γίνει στο βουνό και στη γη τους, εκεί από όπου οι κάτοικοι βγάζουν τα προς το ζην, ως καστανοπαρaxyωγί, κτηνοτρόφοι, μελισσοκόμοι, αγρότες, βιοπαλαιστές.

Άλλες άκυρες πράξεις αφορούσαν την αρχαιολογία και άλλες υπηρεσίες, καθώς η ανάδοχος εταιρία ζητούσε εγκρίσεις για μια περιοχή του δήμου Μουσούρων και παράλληλα ξεκινούσε το έργο από τους δήμους Βουκολίων και Καντάνου, αρκετά χιλιόμετρα πιο μακριά. Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο είναι η κατάμνηψη του έργου και ότι πίσω από το πρώτο μικρό έργο, μύρια έπονται, για τον παρθένο τόπο του Αποπηγαδιού. Όπως η επέκταση των έργων σε πέντε δήμους (Μουσούρων, Ανατολικό Σέλινο, Καντάνου, Βουκολίων, Πλατανιά) και όχι σε έναν. Όλα σχεδόν τα χωριά που βρίσκονται στα σπλάχνα του βουνού δυτικά, ανατολικά, νότια και βόρεια, επηρεάζονται από το γιγάντιο έργο που θα πατήσει πάνω τους. Συγκεκριμένα, τα χωριά Φλωριά, Μεσαυλία, Νταμουλιανιά, Αναβος, Σπίνα, Σκάφη, Τσαγκαριάκος, Λουκιανιά, Μπαμπλαδός, Τεμένια, Ανισαράκι, Κακός Ποταμός, Τσιοικιανιά, Αργαστήρι, Πρινές, Πανηχώρι, Αγιά Ειρήνη, Σέμπρωνας, Νέα Ρούμια, Ντερές, Παλαιά Ρούμια, Πλατανές, Πάνω Κεφάλα, Χαμαλέωνι, Κερχές, Τραχινός, Καφιανιά, Κατζιανός Λαγκός, Βουρλοκάμπι, Τζίκουνας, Αγγμοκεφάλα, είναι στο στόχαστρο

των εταιριών και το πιο σημαντικό είναι ότι κανένας κάτοικος δεν έχει ενημερωθεί από κάποιον “άρχοντα” του τόπου, νομάρχη, δήμαρχο, δασάρχη, περιφερειάρχη.

Κανένας δεν έχει κατανοήσει τα σκοτεινά σχέδια των εταιριών, τα αιτήματά τους σχετικά με τα βουνά και τα χειμαδιά στο δασαρχείο, για να χαρακτηριστούν ως δασικά και ως εκ τούτου να θεωρούνται δημόσια (όπου το δημόσιο τα παραχωρεί στις εταιρίες για τη λεγόμενη πράσινη ανάπτυξη). Δεν ξέρουμε για άλλα. Προς το παρόν, αυτά έχουν πέσει στο μάτι. Έχουν στις αιτήσεις τους όλες αυτές τις περιοχές, όπου τα χειμαδιά θεωρούνται δημόσια και οι εταιρίες μπορούν να έρχονται με τσαμπουκά, με τα ματ και την

αστυνομία, αν τυχόν αντιδράσουν οι κάτοικοι.

Τα στρέμματα είναι 4600, οι ανεμογεννήτριες εκατοντάδες και γιγάντιες και το χειρότερο είναι η εκμετάλλευση του υδροφόρου ορίζοντα με πρόσχημα την πράσινη ανάπτυξη, με τη μορφή υδροαιολικών υβριδικών πάρκων για παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας. Αυτά κρύβονται πίσω από το πρώτο μικρό έργο των τριών ανεμογεννητριών. Συγκεκριμένα, θέλουν να κάνουν 5 τεράστιες γεωτρήσεις στη Σπίνα, στον Κατζιανό Λαγκό, στη Γητεμένη Βρύση, στο Σέμπρωνα στα Πλακάκια, και στο Ανατολικό Σέλινο, πράγμα που θα καταστρέψει τον υδροφόρο ορίζοντα του Αποπηγαδιού. Η εταιρεία έσπασε το έργο σε 6 άλλες θυγατρικές εταιρίες, αλλά η μητέρα τους είναι η μεγάλη πολυεθνική EdF-Electricite de France με 58 πυρηνικά εργοστάσια μόνο στην Γαλλία. Η πρώτη από αυτές βαφτίστηκε με ντόπιο όνομα (Αιολική Μουσούρων α.ε.), για να ριζούν στήλη στη μάτια των κόσμου. Είναι η ίδια με τις υπόλοιπες πέντε.

Οι παρατησίες, οι μεθοδεύσεις και οι ακυρότητες που απορροούν την εταιρεία από τις “εντιμότητας” δημόσιες υπηρεσίες, το δασαρχείο Χανίων, το τμήμα περιβάλλοντος νομαρχίας Χανίων, την περιφέρεια Κρήτης, πάνε σύννεφο. Όλες οι εγκρίσεις δόθηκαν μέσω γραφείου και καρέκλας, χωρίς να λάβουν υπ’ όψη το παρθένο περιβάλλον και τους ανθρώπους που ζουν εκεί. Από το χάος που υπάρχει, αξίζει να πούμε ότι η μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων ανέφερε ότι ο τόπος εκεί δεν έχει καθόλου αποθέματα νερού και ότι η βλάστηση είναι αμελητέα. Και από την άλλη πλευρά η ίδια η εταιρία έκανε αιτήσεις για 5 υβριδικά - υδροαιολικά έργα που απαιτούν γεωτρήσεις και τη χρησιμοποίηση τεραστίων ποσοτήτων νερού. Φόσκει και αντιφάσκει δηλαδή με το νερό, προσπαθώντας αρχικά να δείξει (για να πατήσει πόδι και ν’ ανοίξει δρόμους) ότι το βουνό είναι νεκρό και χωρίς νερό, ενώ μετά μόνη της ξεμασκάρωνεται με τις αιτήσεις της για τα νερά.

Έτσι κινήθηκε η εταιρεία μέσα στο σάπιο νομοθετικό σύστημα που βγάζει νόμους για τη SIEMENS, το άγιο βατοπαίδιο, τους κολασούς της πράσινης ανάπτυξης Edf και αυτούς που έχουν φίλους τους πολιτικούς και τους λαδώνουν για να ψηφίζουν νόμους που να ευνοούν τα επενδυτικά τους σχέδια, ώστε να αυξάνουν τα κέρδη τους. Με λίγα λόγια, οι νόμοι που δέπουν την πράσινη ανάπτυξη, είναι νόμοι εκτρώματα που δεν κοιτάνε καθόλου το περιβάλλον και το

Με λίγα λόγια, οι νόμοι που διέπουν την πράσινη ανάπτυξη, είναι νόμοι εκτρώματα που δεν κοιτάνε καθόλου το περιβάλλον και το κοινωνικό σύνολο, αλλά το πώς θα γεμίσουν τις τσέπες αυτών που τους θεσπίζουν και των τυράννων - εγκληματιών - μεγαλονταβατζήδων της φύσης και των ανθρώπων. Είναι νόμοι αρπαγής των ορεινών όγκων, του υδροφόρου ορίζοντα και όλων των φυσικών πόρων από το κεφάλαιο .

κοινωνικό σύνολο, αλλά το πώς θα γεμίσουν τις τσέπες αυτών που τους θεσπίζουν και των τυράννων - εγκληματιών - μεγαλονταβατζήδων της φύσης και των ανθρώπων. Είναι νόμοι αρπαγής των ορεινών όγκων, του υδροφόρου ορίζοντα και όλων των φυσικών πόρων από το κεφάλαιο.

- Ποιες ήταν οι δικές σας δράσεις αυτά τα 7 χρόνια, αλλά κυρίως τι εξέλιξεις είχαμε αυτό το καλοκαίρι;

Όλα αυτά τα χρόνια κοιμόμασταν. Γιατί δεν ήξερε κανένας (πέρα από το δήμαρχο, Νίκο Μπομπολάκη που γνώριζε από το 2001) το τι ετοιμάζουν πίσω από την πλάτη μας οι πολυεθνικές. Μεγάλη κουβέντα για το καλοκαίρι.. Συνοπτικά, η

εταιρεία θέλησε να περάσει με την βία, μέσα από τον ανθρώπινο κλοιό των κατοίκων, με τις δυνάμεις καταστολής. Με ένα αποτελεσματικό όργανο για την ανάπτυξη του Κεφαλαίου, που βρίσκεται σήμερα σε πλήρη άνηση, την αστυνομία. Οργάνωση βασισμένη στην υπακοή και την υποταγή, κι όχι στην ενεργή συναίνεση, ήταν έτοιμη πάλι να δράσει εναντίον των ανθρώπων που αντιστέκονται σε ένα τέτοιο αγώνα. Τα έκτροπα ήταν πολλά και οι στιγμές δύσκολες, όταν την πρώτη μέρα 20 άνθρωποι είχαν απέναντί τους 40 αστυνομικούς με αλεξίσφαιρα κτλ. Η αστυνομία είχε έρθει για να προστατέψει την εταιρεία. Η κατάσταση άλλαξε όταν οι κάτοικοι έγιναν πιο πολλοί, μέρα με την μέρα.. Η εταιρεία τα βρήκε σκούρα και αποφάσισε να κάνει μηνύσεις σε πολλούς κατοίκους και φίλους που αντιστάθηκαν ενεργά στον αποκλεισμό του δρόμου, που οδηγήσαν σε συλλήψεις με τραγικά αποτελέσματα.

Στον αποκλεισμό του δρόμου ήρθε πολύς κόσμος. Άνθρωποι μεγάλης ηλικίας μνηύθηκαν και έγιναν και συλλήψεις σε κατοίκους και φίλους της Σπίνας. Το πιο χαρακτηριστικό γεγονός που έγινε ήταν όταν ένας παππούς 84 χρονών είπε στον γενικό διοικητή της αστυνομίας Σελίνου:

“Εγώ επήγα για εκτέλεση και δεν φοβήθηκα, ούτε τώρα θα φοβθώ: Εμένα ποτέ κανείς άνθρωπος δεν με έχει βάλει στην φυλακή παρά μόνο οι ναζί-Γερμανοί για εκτέλεση στις φυλακές τις Αγνιάς 48 ημέρες και κατάφερα και γλίτωσα, τώρα έρχεστε εσείς η αστυνομία να με βάλετε φυλακή που έχω δώσει αγώνες για την ελευθερία!!! Τώρα δίνω έναν ακόμα αγώνα και αντι εσείς να’ ρθειτε στο πλευρό των κατοίκων που έχετε ορκιστεί να προστατεύετε τον πολίτη, πάτε στο πλευρό των πολυεθνικών α.ε. εταιριών και προστατεύετε τα μεγάλα συμφέροντα!!! Που με το έτσι θέλω πάνε να ισοπεδώσουν το βουνό, το τόπο μας, το χωριό μας, χωρίς να μας έχουνε ενημερώσει να μας

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2009
ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 5

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

ΔΠΑΤΡΙΣ
ασπίδα απύλιτο

13

έχουμε πει τίποτα.. Αυτά δεν τα κάνανε ούτε οι Γερμανοί. Η αστυνομία πρέπει να ντρέπεται. Έπρεπε να είστε στο πλευρό των κατοίκων και όχι της εταιρείας”.

Χαρακτηριστική περίπτωση, ένας αστυνομικός που κυνηγούσε ένα κτηνοτρόφο και του λεί ο κτηνοτρόφος που στάθηκε πάνω από μια πλαγιά: “..έλα δω, μα επαέ από πίσω, που δε μας εβλέπει κανείς και εξισώνονται οι νόμοι..” Τότε ο αστυνομικός σταμάτησε να τον κυνηγά.

- Θα ήθελα να το δω αυτό.. Κάποιοι μπορεί να πιστεύουν ότι η κατασκευή ενός αιολικού πάρκου είναι θετική για έναν τόπο. Τι απαντάτε

υπάρχει αρχαίο ιερό του Δία όπου τώρα λέγεται, η κορφή του Άι Ζήνα (εκ του Ζεύς-Ζηνός). Για τους νεκρούς που κείτονται ακόμα στα δάση του και τους τεράστιους αγώνες που έχουν δοθεί για την ελευθερία. Από εκεί ξεκινούν τα ποτάμια και οι πηγές για νότια και βόρεια όπως Σούγια, Παλαιώχορα, Ταυρωνίτης. Αλλά το κυριότερο, κρατάει αστείρευτα τα γάργαρα νερά του και τις πηγές του όλο τον χρόνο, χειμώνα-καλοκαίρι λόγω εδάφους, ακόμα και σε πολύ μεγάλο υψόμετρο δίπλα από την κορυφή και στα τέσσερα σημία του ορίζοντα, πράγμα που καθιστά αυτό το βουνό πηγή - ταμειυτήρα νερού. Εξ’ού και το όνομά του (από πηγή, από- πηγάζω, Αποπηγάδι).

Πιστεύουμε όμως ότι το ομορφότερο πράγμα που μπορεί να συναντήσει κάποιος όταν πάει στ’ Αποπηγάδι δεν είναι ούτε τα δέντρα, ούτε τα νερά, ούτε τα αγνά προϊόντα του, αλλά οι άνθρωποι που υπάρχουν ακόμα στα σπλάχνα του.

- Ποια ήταν η στάση των δημάρχων, της νομαρχίας και του δασαρχείου απέναντι στο θέμα;

Η στάση τους ήταν θολή.. Τι να πούμε πάλι, η συνεργασία αυτών και της εταιρείας έφερε αυτά τα αποτελέσματα. Χαμός γίνεται από τα στοιχεία που έχουμε, που σε οδηγούν στην οργή, την αγανάκτηση και την απελπισία, όσον αφορά, τους θεσμούς του “κράτους δικαίου”. Το σκάνδαλο του Αποπηγαδιού είναι

τεράστιο. Ας μη γελιόμαστε, αν αυτό το έργο έκανε όντως καλό στο τόπο και τους ανθρώπους, θα το βροντοφωνάζαν όλοι οι παραπάνω από το 2001. Απλά κάνει καλό μόνο στις τσέπες κάποιων κι αυτό δουλεύανε σωπηλά τόσα χρόνια.. Πάρα πολλά πρέπει να πούμε αλλά τα πιο σημαντικά ότι οι δήμαρχοι Κονταδάς και Μπομπολάκης, δεν ενημέρωσαν τους δημότες τους. Ο δήμαρχος Μουσούρων Ξενοφώντας Αρναντανάκης είναι μπάρμπας του αρχιμηχανικού της εταιρίας Νικηφοράκη και ούτε αυτός ενημέρωσε.

Ο επόμενος δήμαρχος Καντάνου Ευνύθιος Δασκαλάκης στηρίξε ενεργά τον αγώνα των κατοίκων στον αποκλεισμό του δρόμου, έφαγε μήνυση και αυτός από την εταιρία. Ορισε νομικό σύμβουλο για το θέμα του βουνού, αλλά σαν κάτοικοι έχουμε ένα ερωτηματικό. Είχε βγει στην τηλεόραση το χειμώνα, όταν κάτοικοι στο Σέμπρωνα έκαναν αίτηση για ασφαλιστικά μέτρα εκεί, με παρουσία εισαγγελέα και είχε πει πως δεν γνώριζε τίποτα. Και πώς μπορεί μια εταιρεία να ξεκινά έργα στο δήμο του χωρίς να ενημερώνει την δημοτική αρχή; Από την άλλη πλευρά όμως, έχουμε στα χέρια μας ένα δημοσίευμα του καλοκαιριού πρό ασφαλιστικών μέτρων, της 16/11/2008 28 Αυγούστου, από την εφημερίδα Σελινιώτικα Νέα, όπου αναφέρει χαρακτηριστικά ότι η εγκατάσταση εναλλακτικής μορφής ενέργειας (ανεμογεννητριες) που πρόκειται να γίνει πίσω από την Σπίνα.

- Κατα κύριους έχουμε επισκεφθεί το Αποπηγάδι και είδαμε ότι πρόκειται για πολύ όμορφο μέρος. Πείτε μας εσείς που έχετε μεγαλώσει εκεί.

Τι να σας πούμε.. Εδώ όσα και να πούμε θα είναι λιγα για τ’ Αποπηγάδι. Για την ιστορία του, το παρθένο περιβάλλον του, τη σπάνια πανίδα και χλωρίδα του, τα γιγάντια δέντρα χιλιάδων χρόνων-μνημεία της φύσης που σε μαγεύουν μόνο να τα βλέπεις, τα αρχαία τοπωνύμια, όπως η Νεράδα, με έθιμα και δοξασίες για νεράδες, τον πανάρχαιο χορό (Ρουμιαθιανή Σούστα), το φυσικό σύνορο των τριών επαρχιών Κισιάμου ,Σελίνου, και Κυνδωνιάς. Στην επαρχία Σελίνου, στους πρόποδες όπου καταλήγει το βουνό, υπάρχουν πέντε αρχαίες πόλεις. Ακόμα και στην κορυφή του

δήμους. Δηλαδή εμείς κάναμε κινητοποιήσεις στη Σπίνα, χωριό του δήμου Καντάνου όπου ξεκινάει τα έργα και ο Περιφερειάρχης Τσόκας έλεγε επικαιρούμενος ψευδή έγγραφα ότι αυτό δεν στέκει και ότι απορρίπτει την προσφυγή, δε μπορούμε να αποδείξουμε ότι αυτό το έργο πραγματοποιείται από την Σπίνα - δήμο Καντάνου και Βουκολίων αλλά μόνο στο δήμο Μουσούρων. Το δασαρχείο πάλι έδωσε άδεια για διάνοιξη δρόμων 5-6 χιλιομέτρων μέσα από μια παρθένα περιοχή, ενώ υπήρχαν ήδη δύο εναλλακτικοί δρόμοι, που δεν θα επέτρεπαν αυτή την περιβαλλοντική καταστροφή. Υπήρχε δηλαδή δρόμος, δεν χρειαζόταν να ανοιχτεί άλλος. Και η νομαρχία έπειτα από αυτοψία, ενώ μέτρησε το δρόμο παρουσία κατοίκων και ενώ ήταν μεγαλύτερος από όσο προέβλεπε, είπε σε πρωτοκολλημένο έγγραφό της “όλα εντάξει”.

- Έγιναν προσπάθειες εκφοβισμού απέναντι σε μέλη της πρωτοβουλίας;

Σαφώς έγιναν και συνεχίζουν.. Αλλά δε μπορούν να κάνουνε πράμα γιατί ξέρουμε καλά τι θα ακολουθήσει. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν όταν ένας άνθρωπος από ένα διπλανό χωριό ήρθε και μας είπε ξεκάθαρα ότι: «Ξέρετε, με πήρε τηλέφωνο ένας πολύ καλός μου φίλος από το τάδε χωριό, όπου κάνει για τέσσερις καλούς άντρες και στην ψυχή και στην δύναμη και μου είπε.. Σήφη άντε να πάμε στην Σπίνα να δείσουμε κάτι ανθρώπους που δεν αφήνουνε το φίλο μου πού’ χει τα μηχανήματα - εκσκαφείς να δουλέψει, θα είναι και η αστυνομία μαζί μας, πάρε τηλέφωνο και όσους άλλους μπορούν να ρθουνε μαζί μας”.

Εγώ του απάντησα δεν έρχομαι και να τότε διώξεις αυτόν που έχει τα μηχανήματα από φίλο σου, να μην πας γιατί οι αθρώποι έχουνε δικιο δε τζι ρώτηξε κιανείς και μπαίνουνε ανεξέλεγκτα οι εταιρίες και αλωνέβουνε εκεί στο τόπο τους. Μετά μου απαντά από το τηλέφωνο «μα άμα είναι έτσι δεν θα πάω ούτε εγώ και όσους έχω καλέσει θα τσι ξεκαλέσω”.

Από αυτούς τους τσαμπουκάδες είχαν έρθει αρκετοί στην Σπίνα, τους είδαμε με τα μάτια μας. Προσπάθειες εκφοβισμού γίνονται διαρκώς και κάθε μέρα. Όλοι όσοι είναι έξω από το χορό μας λένε πως αυτοί θα τα καταφέρουνε και θα περάσουνε. Τόσο φωνάζουνε μέσα μας η οργή και

η δυνάμεις μας γίνονται ακόμα πιο μεγάλες. [Δεν πρόκειται να περάσει τίποτα εκεί πέρα. Χαρακτηριστικά έναν βοσκό στον Αναβο του ζητούσε μια εταιρεία με φωτοβολταϊκά 200-300 στρέμματα και τους είπε ότι από αυτά ζω και δε δέχομαι. Η εταιρεία του απάντησε πως θα πάρει τα βουνά είτε το θέλεις, είτε δεν το θέλεις. Εννοούσαν με τους νόμους που γράφονται στα μέτρα τους. Όπως και έγινε βέβαια. Το χωράφι αυτού του ανθρώπου, το κήρυξαν δασικό και τώρα τεκμαίρεται δημόσιο και έχουν σχεδιάσει έργα εκεί.

- Πολύς λόγος γίνεται για την “πράσινη ανάπτυξη”, όπως την αποκαλούν. Ακόμα και οικολογικές οργανώσεις τη θεωρούν κάτι θετικό. Τι πιστεύετε εσείς;

(Κοιτάζει, εμείς με την εμπειρία μας τώρα με το Αποπηγάδι, βλέπουμε την πράσινη ανάπτυξη σαν έναν μεγάλο εχθρό, όχι μόνο για το τόπο μας, αλλά για κάθε άλλο παρθένο τόπο. Γιατί σημασία δεν έχει αν υπάρχει πράσινο στον Αμαζόνιο ή στα Χανιά σε ένα βουνό. Σημασία έχει ότι αυτά τα παρθένα μέρη, παράγουν οξυγόνο για όλους και πρέπει να προστατευτούν ως κόρη οφθαλμού για τις επόμενες γενιές. Ο τρόπος για να πατήσουνε σε αυτά τα μέρη οι κεφαλαιοκράτες, είναι η μάσκα της πράσινης ανάπτυξης του γιγαντισμού όπως υλοποιείται σήμερα στην χώρα μας και στα περισσότερα μέρη του κόσμου, από μεγαθήρια εταιρείες. Πολύ σημαντικό είναι ότι οι εταιρείες μπορούν να μπουν ακόμα και σε περιοχές όπως ο εθνικός δρυμός στο Φαράγγι της Σαμαριάς στα Λευκά Όρη, στην Πίνδο και όπου αλλού τους αρσεί, με τους τωρινούς νόμους για την πράσινη ανάπτυξη. Όπως και το Αποπηγάδι έχει κηρυχτεί προστατευμένη περιοχή αλλά και πάλι ο νόμος τους έδωσε παράθυρα για να ανοίξουν δρόμους κτλ. Χαρακτηριστικά σας αναφέρουμε δημοσίευ-

μα της γαλλικής εφημερίδας “Le Monde” ότι: Η Edf αύξησε το τιμολόγιο του ρεύματος στα γαλλικά νοικοκυριά για τα επενδυτικά της λάθη στο εξωτερικό . Δηλαδή τα χαμένα κέρδη της εταιρίας που την εμποδίζουνε εμείς εδώ θα τα πληρώσει ο απλός κόσμος στην Γαλλία.

Ποιος εγγυάται στους ανθρώπους ότι αυτοί που οικοπεδοποιούν σήμερα, τα βουνά για ανεμογεννήτριες, αύριο δεν θα χτίζουν real estate - ξενοδοχεία εναρμονισμένα με το περιβάλλον για να αυξηθούν οι δουλειές στην ύπαιθρο. Ποιος εγγυάται ότι όλες αυτές οι εκτάσεις που λένε οι εταιρίες ότι θα τις φράξουν στα ορεινά χωριά, ότι αύριο δεν θα ελέγχουν την παραγωγή γαλακτος και κρέατος, την κτηνοτροφία δηλαδή αφού όλες οι εκτάσεις αυτές είναι άριστοι βοσκότοποι. Και ότι δεν θα είναι οι κτηνοτρόφοι δουλοπάροκοι στις εταιρείες Ποιος νομίζει ότι οι εταιρίες που θα εκμεταλλεύονται τον υδροφόρο ορίζοντα για την παραγωγή ενέργειας με πράσινα έργα, υδροαιολικά, υβριδικά, υδροηλεκτρικά, ότι αύριο δεν θα πουλάνε το νερό στους ανθρώπους. Ποιος νομίζει ότι οι εταιρίες που τώρα βάζουν φυλακές και στα χωριά τους λένε για κάμερες παρακολούθησης , εποπτείας στα βουνά για προστασία τους (και για κάθε άλλη νόμιμη χρήση), είναι αγαθές και κόπιτονται για το καλό του περιβάλλοντος και των ανθρώπων. Είναι καιρός λοιπόν να πέσουν οι μάσκες περi πράσινης ανάπτυξης και να καταλάβει ο κόσμος περi τίνος πρόκειται, γιατί εμείς τα βιάσαμε στο πετόι μας..

- Τα κόμματα είχαν κάποιο ρόλο στην όλη ιστορία;

Ναι, έγιναν επερωτήσεις στην βουλή από το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ όπου ζητήθηκαν από τη νομαρχία και της αρμόδιες υπηρεσίες, απαντήσεις για το θέμα και η νομαρχία και οι υπηρεσίες έθψαν πιο πολύ το θέμα, πράγμα που εκμεταλλεύτηκε η εταιρεία. Αυτό που βλέπουμε είναι ότι επί κυβέρνησης Σημίτη ψηφίστηκαν νόμοι για την πράσινη ανάπτυξη που μετά υλοποιήθηκαν επί Καραμανλή και θα συνεχίσουν επί νέας “πράσινης” κυβέρνησης. Δηλαδή μπίζνες με τουρμπίνες, μπλε και πράσινες.

- Πείτε μας λίγο, για να κλείσουμε, τι περιμένετε στο μέλλον;

Τη σύγκρουση, τίποτα άλλο. Είμαστε στο δρόμο από την πρώτη στιγμή και θα είμαστε μέχρι τέλους. Έχουν γίνει από την πρωτοβουλία μας προσφυγές στο Σ.τ.Ε., αλλά αν ούτε αυτό μας δικαιώσει. Αν ο νόμος δηλαδή, δουλέψει μόνο για αυτούς που έχουν παράδες, τότε θα πάμε πάλι μπροστά στο δρόμο κι ας έρθουνε να περάσουνε.. Εκεί θα τα πούμε!!! Αυτό που βλέπουμε είναι ότι μια πολυεθνική θέλει να αρπάξει το βουνό με κάθε τίμημα, για να ελέγχει αύριο την ενέργεια, αφού αύριο αυτές οι εταιρίες θα αγοράσουνε και την ΔΕΗ και θα πουλάνε το νερό στο νομό Χανίων γιατί τα νερά έχουν μολυνθεί. Μολύνονται κάθε μέρα με τα φυτοφάρμακα και τα λιπάσματα που ανεξέλεγκτα χρησιμοποιούνται στη γη. Στη μεγαλύτερη πόλη της Κρήτης, το Ηράκλειο, δεν πίνεται το νερό, αύριο δεν θα πίνεται ούτε στα Χανιά. Γι’ αυτό πιο πολύ, θέλουν το Αποπηγάδι, γιατί έχει καθαρό νερό! Ο νομός Χανίων είναι γεμάτος άνοδρα χέρσα βουνά και κορυφές που θα μπορούσαν να πάνε. Αυτοί επιμένουν όμως εκεί!! ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΕΙ..

- Σας ευχαριστούμε και σας ευχόμαστε καλή τύχη στον αγώνα σας. Η αλληλεγγύη μας είναι δεδομένη

Εμείς σας ευχαριστούμε πάρα πολύ! Παρόλο που δεν είστε από το τόπο μας, μας στηρίζετε έμπρακτα σας εκτιμούμε και σας θαυμάζουμε για την αγωνιστικότητά σας, είστε αξιολογοι αξιέπαινοι! Μακάρι όλοι οι άνθρωποι να λειτουργούσαν έτσι με αλληλεγγύη σε κάθε μορφής κοινωνικό αγώνα.. Δηλαδή όταν καίγεται το σπίτι του γείτονα, να μην μένουμε με σταυρωμένα τα χέρια, να βοηθάμε! Γιατί άμα το κάνει η φωτιά, το επόμενο σπίτι θα είναι το δικό μας. Καλά να ’στε..!!!!

Κλείνει ένας χρόνος και κάτι από την κήρυξη πτώχευσης της Lehman Brothers (Σεπτ. '08), μιας από τις μεγαλύτερες επενδυτικές τράπεζες του κόσμου. Οι επόμενες πτωχεύσεις είχαν τα χαρακτηριστικά ντόμιο με κολοσσούς της παγκόσμιας οικονομίας να σβήνουν σε μία νύχτα και με τους νεοφιλελεύθερους ηγέτες (όπως και να αυτοαποκαλούνται, σοσιαλδημοκράτες ή κλασικοί συντηρητικοί) να ανασύρουν τον Κένυς και να εφαρμόζουν τον κρατικό παρεμβατισμό σε μια επίδειξη geopolitik για την επιβίωση των οικονομιών τους.

Βρισκόμαστε σε μια στιγμή όπου ο καπιταλισμός, καταρρέοντας από τα μέσα, παύει να είναι δόγμα και μονόδρομος, σε μια μεταβατική φάση για το ελληνικό μεταπολιτευτικό σύστημα όπου υπάρχει μια ομολογούμενος μαζική απαξίωση του **κυνοβουλευτισμού**, αλλά και γενικότερα των βασικότερων πολιτειακών και πολιτικών θεσμών εντός των τεταίων.

Δεν χρειάστηκε ως αιτία το αντίπαλο δέος του κομμουνισμού ούτε οι ραγδαίες γεωπολιτικές ανακατατάξεις για να συμβεί αυτό το γεγονός, μάλιστα ίσως αυτή η μονοκρατορία του νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης ως στρατηγικής τα τελευταία χρόνια να δημιούργησε την απαραίτητη δυναμική ώστε ο γίγαντας με τα πήλινα πόδια να μην μπορεί να στηρίξει το βάρος του πια.

Ο διπολιόμος που είχε διάρκεια περίπου 50 χρόνια στην πραγματικότητα κράτησε μια δυναμική ισορροπία, η οποία ήταν εντελώς απαραίτητη για να μπορέσει να αναπαραχθεί ο καπιταλισμός σαν σύστημα, αλλά και για να μπορέσει να ξεπεράσει τις κυκλικές κρίσεις που τον χαρακτηρίζουν.

Η καταστροφή είναι απαραίτητη στο καπιταλισμό

Πριν το Β'ΠΠ εφαρμόστηκε στις ΗΠΑ το New Deal του Ρούβελτ (σε μια εποχή με σημαντικές ομοιότητες με την σημερινή) για να αντιμετωπιστεί η Μεγάλη Ύφεση και η ανεργία που έφτανε το 25% . Χαρακτηριστικά υπάρχει μια ιστορία που λέει ότι οι μισοί εργάτες έστρωναν δρόμους και οι άλλοι μισοί τους έζηλυναν για να αυξηθεί η απασχόληση. Ο ίδιος ο Μουσσολίνι σε άρθρο του στους New York Times (Ιούλιος 1933), δηλώνει ότι το σχέδιο New Deal ακολουθούσε τις αρχές του κορπορατιστικού οικονομικού μοντέλου του Ιταλικού φασιστικού κράτους. “Το σχέδιο σας για συντονισμό της βιομηχανίας ακολουθεί με ακρίβεια την γραμμή μας σχετικά με τις γραμμές συνεργασίας”. Οι δομικές αδυναμίες του αμερικανικού οικονομικού συστήματος επηρέασαν την παγκόσμια οικονομία σε τέτοιο βαθμό ώστε η Μεγάλη Ύφεση έφερε μεγάλες ανατροπές στο παγκόσμιο κοινωνικοοικονομικό γίνγνεσθαι. Με την ανεργία στην γένη της ύφεσης στο 33% , οι Ναζί άρχισαν να ανεβαίνουν στη Λογανία λόγω της κοινωνικής δυσaréσκειας , και αυτό επιτάχυνε τις εξελίξεις προς τον Β' ΠΠ.

Η καταστροφή του παραγωγικού κεφαλαίου (πρώτων υλών, υποδομών αλλά και εργασίας) έφερε αποτελέσματα καθώς ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος βρήκε μια Ευρώπη γονατισμένη, με πολλά εκατομμύρια νεκρούς και ισοπεδωμένη από άκρο σε άκρο. Βιομηχανικά κέντρα που στο παρελθόν τροφοδοτούσαν την παγκόσμια αγορά με πρώτες ύλες και μηχανήματα, με το τέλος του Β'ΠΠ έστεκαν σε συντήρηση και αποκαθία. Αυτομάτως λοιπόν δημιουργήθηκε έλλειψη εργατικών χεριών με εκάλειψη της ανεργίας και ταυτόχρονα ανάγκη για μια εξ αρχής ανοικοδόμηση.

Η καταστροφή είναι η απαραίτητη κινήτριος δύναμη για να επιταχύνει ξανά ο καπιταλισμός μετά από μία ύφεση.

Στη σημερινή εποχή το μεγαλύτερο έργο ανοικοδόμησης είναι το ίδιο το περιβάλλον.

Η **συσώρευση περιβαλλοντικής καταστροφής έχει δημιουργήσει μια κατάσταση όπου το οικοσύστημα στέλνει μηνύματα κινδύνου και η προσπάθεια διάθρωσης αυτής της βλάβης απαιτεί πέρα από τεράστιους πόρους (σε κεφάλαιο και εργασία), μια συνολική φιλοσοφική στροφή για την σχέση ανθρώπου-φύσης και μια ριζική αμφισβήτηση του καταναλωτικού προτύπου που έχει επικρατήσει παγκοσμίως.**

Πέρα από την ατομική ευθύνη όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ποιός είναι αυτός που δημιουργεί αυτό το πρόβλημα και επίσης πόσο γελοίο είναι να κλείνουμε τα φώτα για μία ώρα το χρόνο τη στιγμή που οι λύσεις που απαιτούνται είναι συλλογικές, ριζοσπαστικές και σίγουρα έχουν να κάνουν με το οικονομό-πολιτικό μοντέλο στο οποίο ζούμε.

Η Οικολογική κρίση είναι μια πραγματικότητα

Η οικολογικές καταστροφές από τον άνθρωπο χάνονται στο βάθος του χρόνου. Η ερήμωση στις περιοχές των πολιτισμών της Βαβυλωνίας οφείλεται στους λάθος τρόπους άρδευσης που χρησιμοποιησαν οι αγρότες από αρχαιοντάων χρόνων και επίσης ανέκαθεν η φωτιά ήταν ένα μέσο για βίαιη διαμόρφωση του φυσικού περιβάλλοντος προς όφελος του ανθρώπου.

Η σημερινή οικολογική κρίση είναι το αποτέλεσμα της αλόγιστης εκμετάλλευσης του φυσικού περιβάλλοντος με τις δυνατότητες που απέκτησε ο άνθρωπος μετά από τη βιομηχανική επανάσταση. Δεν μπορεί να συγκριθεί με προηγούμενες καταστροφές γιατί τα μεγέθη παρέμβασης και μόνιυνσης είναι δυσανάλογα σε σύγκριση με άλλες τέτοιες του παρελθόντος.

καπιταλιόμος, οικολογία & πράσινη ανάπτυξη

μία σύντομη αναδρομή στο οικολογικό ζήτημα και στην διαχείριση του από τον καπιταλισμό

Καμία σχέση δεν θα έχει ο τρόπος ζωής στον αιώνα που περάσε σε σχέση με το μέλλον που έχουμε μπροστά μας. Μόλυνση, εξαφάνιση της βιοποικιλότητας και αύξηση της παγκόσμιας θερμοκρασίας δημιουργούν ένα εφιαλτικό τοπίο το οποίο βρίσκαμε ίσως μόνο σε σενάρια επιστημονικής φαντασίας.

Δεν υπάρχουν και πολλά αισιόδοξες προβλέψεις, αντίθετα οι απόψεις που αμφισβητούν αυτές τις εξελίξεις είναι λιγότερο πειστικές από το ότι η γη είναι επίπεδη.

Στο ζήτημα της οικολογίας ούτε η Σοβιετική ένωση (είναι μνημειώδεις και μη αναστρέψιμες οι οικολογικές καταστροφές στα εδάφη της), ούτε βέβαια οι δυτικές οικονομίες κατάφεραν να εφαρμόσουν ένα μοντέλο ανάπτυξης αειφόρου και φιλικό προς το περιβάλλον. Το περιβάλλον μειώη πρόσφατα έπαιξε ένα δευτερευόντα ρόλο στην μελέτη ενός αναπτυξιακού σχεδίου. Μπορεί ο Humboldt, πατέρας της οικολογίας για πολλούς να έκανε τις πρώτες αναφορές του στη σχέση οργανισμών και περιβάλλοντος γύρω στο 1800, αλλά χρειάστηκε να φτάσουμε στο 1971 (έκθεση της UNESCO για το περιβάλλον) για να τειθεί το ζήτημα της οικολογίας επίσημα ως μείζον και επιτακτικό σε πλανητικό και θεσμικό επίπεδο για την ποιότητα ζωής των εοόμενων γενιών.

Κοινωνική Οικολογία

Από την πλευρά του ανταγωνιστικού - αντιξουσιαστικού κινήματος ένας από τους πρωτοπόρους ήταν ο Murray Bookchin που από τη δεκαετία του '60 ανέπτυξε την έννοια της κοινωνικής οικολογίας και αναζήτησε τα αίτια της οικολογικής κρίσης στο κοινωνικό πεδίο και συγκεκριμένα στις εξουσιαστικές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων.

“Η ιδέα ότι ο άνθρωπος πρέπει να εξουσιάζει την φύση πηγάει κατευθείαν από την κυριαρχία ανθρώπου σε άνθρωπο... Αλλά χρειάστηκε η οργανική συγγένεια της κοινότητας... να διαλυθεί σε οικονομικές σχέσεις για να υποβιβαστεί ο ίδιος ο πλανήτης σε μη πηγή εκμετάλλευσης. Αυτή η ροπή με διάρκεια αιώνων βρίσκει την πιο επιδεινωμένη της μορφή στο σύγχρονο καπιταλισμό. Εξαιτίας της έμμεσης ανταγωνιστικής του φύσης, η αστική κοινωνία όχι μόνο θέτει τους ανθρώπους σε αντιπαράθεση μεταξύ τους, αλλά θέτει την ανθρωπότητα σε αντιπαράθεση με το φυσικό κόσμο.

Όπως οι άνθρωποι μετατρέπονται σε εμπορεύματα, έτσι και κάθε πλευρά της φύσης μετατρέπεται σε εμπόρευμα, μια πηγή χρήσιμη για ανεξέλεγκτη εμπορική και κατασκευαστική χρήση. Η λειψλασία του ανθρώπινου πεινόμενου από τον χώρο της αγοράς συγκρίνεται με την λειψλασία της γης από το κεφάλαιο.” *Murray Bookchin, Αναρχισμός της Μέτα-Σπάνης*

Σύμφωνα λοιπόν με τους κοινωνικούς οικολόγους, η ιεραρχία που έχουμε συνηθίσει να λέμε ότι υπάρχει στη φύση είναι θεσμικό και κοινωνικό φαινόμενο και όχι βιολογικό . Ο Bookchin θεωρεί ότι η οικολογική κρίση που βιώνουμε (ρύπανση, εξάντληση φυσικών πόρων, τρύπα του όζοντος, κλιματολογικές αλλαγές κλπ.) οφείλεται σε κοινωνικές αιτίες. Αυτές οι κοινωνικές αιτίες δεν είναι ούτε η

τεχνολογική ανάπτυξη, ούτε ο υπερπληθυσμός: είναι οι μηχανισμοί, που παράγουν τα κοινωνικά προβλήματα και που εντοπίζονται στις οικονομικές δομές και τις κρατούσες πολιτικές ιδεολογίες. Για να επλυθούν τα οικολογικά προβλήματα είναι απαραίτητο να αντιμετωπιστούν και να λυθούν τα εσωτερικά προβλήματα της κοινωνίας. Για τους κοινωνικούς οικολόγους, η καταστροφή των δασών του Αμαζονίου πχ, είναι αποτέλεσμα του ίδιου μηχανισμού που δημιουργεί το κοινωνικό πρόβλημα του ρατσισμού, του σεξισμού κλπ.

Επομένως, για να ξεπεραστεί η οικολογική κρίση πρέπει να ξεπεραστεί πρώτα η κοινωνική κρίση.

Στο πρόταγμα του περί κομμουνισμού υποστηρίζει την δημιουργία αυτοδιοικούμενων κοινοτήτων στις οποίες οι παραδοσιακές ιεραρχικές δομές αντικαθίστανται με μια ελεύθερη συμβίωση ανθρώπων, όπου οι αποστάσεις για τα κοινά παίρνονται σε μια πρόσωπο με πρόσωπο ανταλλαγή δημιουργικών ιδεών και επιχειρημάτων, μέσα από διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας. Στόχος του συστήματος είναι να δημιουργήσει μια δημοτική οικονομία χωρίς ατομική ιδιοκτησία, ιδιωτικές επιχειρήσεις ή συνεταιρισμούς και κοινοπραξίες. Οι εργαζόμενοι των διάφορων ειδικοτήτων δεν θα είναι εργάτες με ιεραρχική δομή, αλλά πολίτες που εισφέρουν ο καθένας συμπληρωματικά τα προσόντα του και την ειδικευση του στο κοινό εγχείρημα. Δεν πρόκειται φυσικά για μια κοινωνία «αφθονίας» και «καταναλωτικών» αγαθών, αλλά για έναν ποιοτικό τρόπο ζωής, όπου τα αγαθά και αποκτώνται ανάλογα με τις δυνατότητες του καθενός, μέσα από την συνεισφορά στα

κοινά, η οποία θα εξασφαλίζει όλα όσα χρειάζονται για να καλυφθούν οι πραγματικές ανθρώπινες ανάγκες.

Βαθιά Οικολογία

Μια άλλη κινηματική προσέγγιση του οικολογικού ζητήματος είναι η προσέγγιση της “Βαθιάς Οικολογίας”.

Σύμφωνα με αυτή τη θεώρηση ο περιβαλλοντισμός χωρίζεται σε δύο τάσεις:

Το “**βαθύ οικολογικό κίνημα**” και το “**ρηχό οικολογικό κίνημα**”. Η πρώτη τάση ξεφεύγει από την ανθρωποκεντρική θέσση του περιβάλλοντος και βλέπει την ανθρώπινη ύπαρξη σαν ένα κομμάτι του οικοσυστήματος. Η προσέγγιση της είναι ολιστική και προσπαθεί να απαντήσει στα βαθύτερα φιλοσοφικά ζητήματα που πηγάζουν από την επίδραση του ανθρώπινου παράγοντα στο φυσικό περιβάλλον.

Η δεύτερη τάση (ρηχή) είναι περισσότερα τεχνοκρατική, ασχολούμενη κυρίως με την εξέλιξη των τεχνολογιών σε μια κατεύθυνση που φιλική για το περιβάλλον (ανακυκλωση, ΑΠΕ κλπ). Το πρόβλημα αυτής της προσέγγισης είναι η επιφανειακότητα που αντιμετωπίζει το οικολογικό πρόβλημα καθώς δεν ασχολείται με τα κοινωνικά και πολιτικά αίτια που το δημιουργούν αλλά με το πως θα διαχειριστεί τα αποτελέσματά τους.

Η βαθιά οικολογία τονίζει ότι η ανθρωποκεντρική προσέγγιση είναι το πρόβλημα (και ότι μια αντίιεραρχική κοινωνία δεν είναι απαραίτη-τα φιλική προς το περιβάλλον) ενώ οι υποστηρικτές της κοινωνικής οικολογίας κάνουν κριτική αντίστροφα δηλαδή στο ότι δεν θίνει τις ιεραρχικές κοινωνικές σχέσεις ως αίτιο του προβλήματος.

Πράσινοσ καπιταλισμός

Βασική ιδέα του πράσινου καπιταλισμού είναι ότι το πραγματικό κεφάλαιο είναι αυτό που παρέχεται από τους φυσικούς πόρους και επεκτείνεται με την ανθρώπινη επινοητικότητα και εργασία.

Πέρα από τη διαχείριση των φυσικών πόρων για τη δημιουργία κεφαλαίου ένα πολύ σημαντικό σκέλος αυτής της διαδικασίας είναι και η διαχείριση της μόλυνσης. Ο πράσινος καπιταλισμός υποστηρίζει ότι η διαχείριση της μόλυνσης είναι μια πολύ κερδοφόρα διαδικασία. Από τη διαχείριση αποβλήτων μέχρι και το χρηματιστήριο ρύπων οι ροές των κεφαλαίων είναι τεράστιες και οι συναλλαγές φθάνουν σε επίπεδο κρατών (πχ οι ανεπτυγμένες χώρες αγοράζουν από τις αναπτυσσόμενες δικαιώμα-τα ρύπανσης). Ο πράσινος καπιταλισμός στην πράξη δεν ενδιαφέρε-ται ούτε για την προστασία του περιβάλλοντος, ούτε φυσικά για τις πολιτικοκοινωνικές αλλαγές που χρειάζονται για ένα καλύτερο αύριο. Το ενδιαφέρον του κατευθύνεται στην εκμετάλλευση της μόλυνσης και στην δημιουργία κέρδους από αυτή. Με λίγα λόγια ο ρυπαίνων πληρώνει η αντίστροφα “Όποιος μπορεί να πληρώσει είναι

ελεύθερος και να ρυπαίνει”.

Το πρόβλημα όμως με τον πράσινο καπιταλισμό είναι ότι σύμφωνα με μελέτες αυτή τη στιγμή ο άνθρωπος εκμεταλλεύεται το οικοσύστημα 25% παραπάνω από την φυσική του ικανότητα αναγέννησης με αποτέλεσμα φυσικά την περιβαλλοντική καταστροφή και ερημοποί-ηση ολόκληρων περιοχών, αλλά και την ραγδαία υποβάθμιση της βιοποικιλότητας με μεγάλο αριθμό ειδών να εξαφανίζονται για πάντα κάθε έτος. Σύμφωνα με αυτές τις μελέτες το 1984 ήταν το έτος που η ανθρωπότητα ξεπέρασε το κατώφλι της δυνατότητας αναγέννησης φύσης με την δημιουργία συσσωρευόμενων προβλημά-των καθ' εξής.

Πράσινη ανάπτυξη

Πράσινη ανάπτυξη ονομάζεται μια πολιτική που σκοπό έχει τη χρήση νέων τεχνολογιών και πηγών ενέργειας (ανεμογεννήτριες, βιόκαύσιμα) σε συνδυασμό με ρυθμιστικά μέτρα (πρόστιμα και φόροι, επιδοτήσεις) για την διαχείριση των φυσικών πόρων αλλά και την μεταστροφή της οικονομίας σε μια μορφή φιλικότερη προς το περιβάλλον. Αυτό το μοντέλο είναι κυρίαρχο στην πολιτική ατζέντα των Δημοκρατικών στην Αμερική και θα μπορούσαμε να πούμε ότι έχει αντιγραφεί στο προεκλογικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα. Είναι χαρακτηριστική αυτή η διαχειριστική προσέγγιση για τη ρηχότητά της καθώς και για την μέχρι δουλικότητας συμμόρφωση των περιβαλλοντικών ιδεών στα πλαίσια λειτουργίας του καπιταλι-σμού. Η πράσινη ανάπτυξη βάζει τα κοινωνικά ζητήματα κάτω απο το χαλί και επικεντρώνεται στο πως θα αυξηθούν οι οικονομικοί δείκτες με την χρήση “πράσινων” τεχνολογιών.

Ο καλός καπιταλισμός έρχεται ξανά να σώσει το περιβάλλον εφαρμόζοντας καινοτομίες και ρυθμίζοντας την “παραγωγή” μόλυνσης στο όνομα του ρεαλισμού.

Κάνοντας μία σύνοψη από τις προσεγγίσεις σχετικά με το οικολο-γικό ζήτημα μπορούμε να δούμε ότι δεν υπάρχει κάτι το ενιαίο σαν θέση πέρα ίσως από την παραδοχή ότι πρόβλημα είναι υπαρκτό. Οι ίδιοι που έχουν δημιουργήσει το πρόβλημα είναι και αυτοί που θέλουν να βγάλουν τώρα κέρδος από την επίλυση του. Αυτό θυμίζει το προηγούμενο παράδειγμα του New Deal του 1930 όπου οι μισοί εργάτες κατασκεύαζαν δρόμους και οι άλλοι μισοί τους κατάστρεφαν, τώρα η μισή οικονομία θα μολύνει το περιβάλλον και η άλλη μισή θα το “προστατεύει”. Σε παγκόσμιο επίπεδο το “New New Deal” απλά μεταθέτει το πρόβλημα στις επόμενες γενιές καθώς αυτή τη στιγμή κύριος άξονας της παγκόσμιας οικονομίας γίνεται η πράσινη ανάπτυξη σε ένα πλανήτι όμως με πεπερασμένους φυσικούς πόρους και χωρίς την επ' αόριστον ικανότητα ανάπτυξης και επέκτασης.

Με αφορμή το Αποπηγάδι – Ένα παράδειγμα “πράσινης ανάπτυξης”

Ένα τοπικό ζήτημα (με ευρύτερες όμως προεκτάσεις) είναι ένα καλό παράδειγμα πως κάτι το οποίο φαίνεται σε πρώτη εικόνα πράσινη επένδυση είναι στη πραγματικότητα μια αρπαχτή. Μια επένδυση ανανεώσιμων πηγών ενέργειας με υβριδικά συστήματα παραγωγής και αποθήκευσης πάνω στον Ουαλό (ανεμογεννήτριες και υδατοδε-ξαμενές). Είναι μια κλασική περίπτωση όπου “τοπικές” εταιρείες αναλαμβάνουν την δημιουργία και εκμετάλλευση έργων ΑΠΕ και στη συνέχεια όλως τυχαίως εξαγοράζονται και γίνονται θυγατρικές εταιριών -κολλόσων παραγωγής ενέργειας.

Έτσι λοιπόν τα τελευταία χρόνια δημιουργήθηκαν σε κάθε χωριό εταιρείες παραγωγής και εκμετάλλευσης ΑΠΕ οι οποίες πήραν το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων της επένδυσης από την ΕΕ και στην συνέχεια εξαγοράστηκαν από το μεγάλο τοπικό και ξένο κεφάλαιο. Με λίγα λόγια πληρώνουμε τις επενδύσεις για το κέρδος αυτών των επιχειρήσεων μέσω της φορολογίας μας. Μια άλλη σημαντική παράμετρος είναι η χρήση γης καθώς τεράστιες εκτάσεις του Ελληνικού δημοσίου παραχωρούνται με μακροχρόνιες συμβάσεις εκμετάλλευσης, φιλέτα δηλαδή για την ανάπτυξη μελλοντικών κερδοφόρων δραστηριοτήτων. Το ξεπούλημα των κοινών φυσικών πόρων γίνεται βεβαίως στο όνομα της οικολογίας και του σεβασμού προς το περιβάλλον.

Συμπεράσματα

Σε σχέση με την πράσινη ανάπτυξη που προωθεί το γιγαντισμό των μονάδων ΑΠΕ (δημιουργία αιολικών και φ/β πάρκων) καθώς και τη συσσώρευση κεφαλαίου η ανταπάντηση μπορεί να είναι μικρές μονάδες παραγωγής ενέργειας, οι οποίες μπορούν να προσφέρουν αυτόρκεια σε επίπεδο κοινοτήτων. Ανάλυση έχει γίνει σε αυτό το θέμα από πολλούς περιβαλλοντολόγους με χαρακτηριστικό παράδειγμα τη Δανία η οποία είναι πρωτοπόρα σε εφαρμογή τεχνολογιών ΑΠΕ, έχοντας όμως υπόβαθρο στην δημιουργία ανεμογεννητριών σε επίπεδο σπιτιού η μικρών κοινοτήτων από την αρχή του 20ου αιώνα.Αυτή η προσέγγιση είναι ενάντια στον γιγαντισμό ανάπτυξης των τεχνολογικών λύσεων για μια πιο «καθαρή» παραγωγή ενέργειας. Ένα άλλο θέμα που έχει αρχίσει να συζητείται τον τελευταίο καιρό είναι η αποανάπτυξη ως στρατηγική. Η ανάπτυξη δεν είναι πλέον βιώσιμη μακροπρόθεσμα. Σε παγκόσμιο επίπεδο, υπολογίζεται ότι χρειάζονται 166 ευρώ αύξησης του παγκόσμιου ΑΕΠ, για να καταλήξει μόνο 1 ευρώ παραπάνω σε αυτούς που ζουν κάτω από το όριο της απόλυτης φτώχειας στον

Τρίτο Κόσμο. Με λίγα λόγια το κέρδος της ανάπτυξης είναι μόνο αύξηση του καταναλωτισμού και της δημιουργίας ψευδών αναγκών. Μια επαναπροσέγγιση λοιπόν των αναγκών μας και του τι είναι περιττό μπορεί σίγουρα τουλάχιστον να περιορίσει το ρυθμό καταστροφής του περιβάλλοντος με στόχο προς την κατεύθυνση της ανάλυσης των κοινωνικών οικολόγων. Το τελικό συμπέρασμα είναι ότι ανθρώπινη δραστηριό-τητα φιλική προς το περιβάλλον δεν νοείται **εφόσον οι ριζικές αλλαγές που απαιτούνται στο κοινωνικό πεδίο δεν είναι εφικτές**. Αυτό είναι το πεδίο που πρέπει να δοθεί η μάχη καθώς στο τεχνικό σκέλος ήδη υπάρχουν λύσεις οι οποίες απλά δεν μπορούν να εφαρμοστούν αποτελεσματικά χωρίς το πλαίσιο που θα τις στηρίξει.

ηλιοθερμικοί σταθμοί... συνεχίζεται η "πράσινη ανάπτυξη" στην κρήτη

-Ποιός ηλιοθερμικός σταθμός στην Ευρώπη θα παράγει τα περισσότερα μεγαβάτ;
-Ποιοί δήμοι της Κρήτης καταστρέφουν εκτάσεις γης στο βωμό του κέρδους βαφτίζοντας το αυτό "πράσινη ανάπτυξη";

Το παιχνίδι τους είναι γνωστό! Η "πράσινη ανάπτυξη" όπως την ονομάζουν κράτ ή καπιταλιστές αρχίζει να τρέχει με γοργούς ρυθμούς σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια στην Κρήτη! Όπως φαίνεται είναι πολλά τα λεφτά!Δεν είμαστε ενάντια στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας αλλά είμαστε ενάντια στη λογική του κέρδους που εξυπηρετεί μοναχά το κράτος και τις ανώνυμες κατασκευαστικές εταιρίες και κανένas κάτοικος δεν έχει όφελος από τέτοιες κατασκευές.Πιο συγκεκριμένα, συνήθως στις περιοχές που θα εγκατασταθούν Α.Π.Ε η μελέτη για την εγκατάσταση τους τις περισσότερες φορές δεν γίνεται με σκοπό την διάσωση του υπαρκτού οικοσυστήματος κάθε περιοχής αλλά με γνώμονα το κέρδος (δηλαδή την καλύτερη γεωγραφική θέση,την μεγαλύτερη αξία των στρεμμάτων γης, την τουριστική προσέγγιση) ώστε να υπάρχει όσον τον δυνατόν μεγαλύτερη αύξηση των ποσοστών των χρημάτων της κάθε Ανώνυμης Κατασκευαστικής εταιρίας και των υπόλοιπων λαμόγιων που συμμετέχουν (βλ. μηχανι-κούς-δικηγόρους, κ.τ.λ.). Επίσης αγνοείται έστω και το μικρό ποσοστό ατυχήματος που μπορεί να συμβεί κατά την διάρκεια της λειτουργίας τους μια και στις μελέτες τους το θεωρούν μηδαμινό, καθώς και το μεγάλο ποσοστό ερμιοποίησης της γύρω περιοχής αφού πλέον θα είναι ένα τοιςμένο -φωρύιο χωρίς ήχους ζωής αφού το όποιο μικρο καταφύγιο χλωρίδας και πανίδας υπήρχε πλέον θα εξαφανιστεί. Επειδή γνωρίζουν πολύ καλά το τι καταστρέφουν και για να μην υπάρχουν αντιδράσεις αποτέλεσμα είναι κάθε φορά να μαγειρεύουν όπως θέλουν τις μελέτες κατασκευής (αγνοώντας προγράμματα προστασίας της φύσης) χωρίς να λαμβάνουν υπόψιν τους το περιβάλλον και τους κατοίκους.

*** Ηλιοθερμικός σταθμός Λασιθίου**

Στην συγκεκριμένη περίπτωση του ηλιοθερμικού σταθμού στην Αγία Τριάδα του δήμου Λεύκης στο Λασιθί φαίνεται καθαρά ότι η κατασκευή του θα γίνει:

1)για να πουλά στη ΔΕΗ (εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στον Αθervινόλακο που βρίσκεται στην ίδια περιοχή) το μεγαλύτερο ποσοστό της ηλεκτρικής ενέργειάς του.

2)για τα 796.000 ευρώ που θα παίρνει ο δήμος Λεύκης κάθε

τώρα η εξάρτηση βαπτίζεται πράσινη

Το ενεργειακό ζήτημα πάντα αποτε-λούσε ένα ζήτημα αιχμής, καίριο για την ομαλή λειτουργία της οικονομίας, τόσο στον τομέα της παραγωγής όσο και σε αυτόν της κατανάλωσης. Η παρόλογη μεγαλομανία (που χαρακτηρίζει το καπιταλιστικό σύστημα) και στους δυο αυτούς τομείς έχει διαρρήξει πλήρως κάθε έννοια ισορροπίας όσο αφορά το φυσικό περιβάλλον και τον άνθρωπο μέσα σε αυτό. Οιάψεις συνένετες αυτής της πραγματικότητας είναι γνωστές σε όλους-ες: πόλεμοι για την κατάκτηση φυσικών πόρων και ρύπανση σαν αποτελέσμα της διαδικασίας παραγ-υγής και κατανάλωσης. Αυτό που περιγράφεται σε μια φράση έχει (και θα συνεχίσει να) επιφέρει απερίγραπτα δεινά, πόνο και έλεθρο. Πάντα για ένα και μοναδικό σκοπό, το ΚΕΡΔΟΣ, που συνεπάγεται με ΕΞΟΥΣΙΑ

Όσο βασικός άξονας της ανθρώπινης παρουσίας στον πλανήτη είναι η απληστία και η εκμετάλλευση τα πράγματα δεν πρόκειται να αλλάξουν προς το καλύτερο.

Χρέος μας είναι να ανοίξουμε τα μάτια μήπως στο παραπέντε ανατρέψουμε αυτή την κατεύθυνση χωρίς επιστροφή για εμάς κυρίως και όχι για τον πλανήτη ο οποίος θα συνεχίσει να υπάρχει και να αναπτύσσεται την βιοποικιλότητά του απλά χωρίς ανθρώπους.

■/ **Anares**

Πηγές:

- www.ecocrete.gr Αποανάπτυξη
- www.filosofia.gr
- Η Κοινωνική Οικολογία και ο Κομμουναλισμός του Murray Bookchin
- www.wikipedia.org

ηλιοθερμικοί σταθμοί...

συνεχίζεται η "πράσινη ανάπτυξη" στην κρήτη

χρόνο αφού θα ενοικιάσει στην ανώνυμη πολυεθνική κατασκευαστική εταιρία NUR-MOH έκταση 1000 στρεμμά-των!Έτσι παρουσιάζουν αυτό το "μεγάλο" έργο σαν αξιοθέατο για την Κρήτη όπως είναι το αντίστοιχο στην Σεβίλλη (παραγωγής 11 Μεγαβάτ). Μιλώντας βέβαια για τα διπλάσιο ποσοστό ενέργειας τουλάχιστον 20 Μεγαβάτ! Έτσι οι σταθμοί στο Λασιθί θα είναι ο πρώτος σε παραγωγή ενέργειας σε ολόκληρη την ευρώπη!!!

*** Ηλιοθερμικός σταθμός Χανίων**

Στην περίπτωση αυτή ο ηλιοθερμικός σταθμός που ετοιμάζει η Μονή Γουβερνέτου στο Ακρωτήρι Χανίων σε συνεργασία με την εταιρεία NATURA POWER θα είναι από τους μεγαλύτερους στην Ευρώπη. Η θεοκρατική εξουσία βάζει για ακόμη μία φορά το χεράκι της(θυμίζου μονή Τοπλού) γιατί το χρέιμα είναι ΘΕΟΣ έτσι δεν είναι; Εκεί σχεδιάζουν τη δημιουργία ηλιοθερμικού σταθμού 50 MW σε έκταση 2.000 στρεμμάτων! Για όλα τα χρόνια λειτουργίας του Σταθμού οι παπάδες & η Τοπική Αυτοδιοίκηση θα εισπράττουν συνολικά ετήσια έσοδα ύψους 1,5 εκατ. ευρώ !!!! Ευτυχώς σε αυτήν την περίπτωση οι αντιδράσεις από τοπικούς φορείς και οικολογι-κές ομάδες είναι μεγάλες και μέχρι στιγμής δεν έχει δορομολο-γθεί το έργο.

Τα μεγαλεία και η προσπάθεια εντυπώσεων μας αghiάζουν. Πίσω από όλα αυτά όπως αναφερθήκαμε και παραπάνω ξέρουμε πολύ καλά τι κρύβεται και ποιος είναι ο σκοπός τους,είναι καιρός αν θέλουμε να προστατέψουμε το περιβάλ-λον και τις ζωές μας να εναντιωθούμε σε τέτοιες λογικές και να οργανωθούμε συλλογικά για να ανατρέψουμε την κατάσταση που επικρατεί και αυτή που έρχεται.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΑΠΕ ΠΟΥ ΜΟΝΟ ΣΚΟΠΟ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΕΔΡΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΜΕ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΤΗΝ ΛΕΗΛΑΣΙΑ - ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΓΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Anarchists Against Environmental Destruction in Crete
http://anarchistsagainsttheport.blogspot.com/

■/ **carpe diem**

■ εξάρχεια, η ελληνική «Λωρίδα της Γάζας». 35 χρόνια πολιορκία, «αρεΐή» και αστυνομική βία.

Τα Εξάρχεια είναι μια από τις πιο ζωντανές γειτονιές του κέντρου της Αθήνας, όπου οποιαδήποτε ώρα της ημέρας και της νύχτας οι κάτοικοι και οι επισκέπτες κυκλοφορούν αμέριμνοι ακόμη και τις πιο προχωρημένες ώρες χωρίς να νιώθουν ότι κινδυνεύουν. Μοναδική εξαίρεση αποτελούν οι ώρες που οι συνθήκες ρυθμοί της περιοχής παραβιάζονται από τους «εξωτερικούς εισβολείς» των ΜΑΤ της ΕΛ.ΑΣ. τα οποία αντιμετωπίζουν τους Εξαρχειώτες (γηγενείς και επισκέπτες), με πρότυπο τη συμπεριφορά του ισραηλινού στρατού στη κατεχόμενη Λωρίδα της Γάζας, τότε τα Εξάρχεια χαρακτηρίζονται σαν «άβατο ανομίας και παράνομων πράξεων».

Τα Εξάρχεια έχουν ιστορία...

Όσοι έχουν ασχοληθεί με την ιστορία της περιοχής, τονίζουν ένα πράγμα: τα Εξάρχεια συνιστούν μια ιδιαίτερα πυκνοκατοικημένη γειτονιά, δίπλα στο διοικητικό κέντρο της πρωτεύουσας και -το κυριότερο- σε μικρή απόσταση από τα τέσσερα ιστορικά πανεπιστημιακά συγκροτήματά της (Πολυτεχνείο, Νομική, Χημείο, ΑΣΟΕΕ). Εξου και οι ιδιαίτερες χαρακτηρισ της, ως τόπου συγκέντρωσης φοιτητών, τυπογραφείων, εκδοτικών οίκων και μορφών διασκέδασης της νεολαίας.

Παλαιότερα η περιοχή ονομαζόταν Πιθαράδικα λόγω των εργαστηρίων που υπήρχαν στην περιοχή μέχρι τις αρχές του 19ου αιώνα και κατασκεύαζαν πιθάρια. Το νεότερο όνομα της περιοχής προήλθε από έναν έμπορο ονόματι Εξαρχο, που διατηρούσε στην οδό Θεμιστοκλέους μεγάλο -για τα δεδομένα της εποχής- κατάστημα γενικού εμπορίου.

Στις αρχές του 19ου αιώνα τα Εξάρχεια, και συγκεκριμένα η οδός Τζαβέλα, θεωρούνταν το σύνορο της πόλης της Αθήνας. Αρχικά στη συνοικία αυτή κατοικούσαν οικοδομοί και τεχνίτες από τις Κυκλάδες, ενώ από το 1865 που εντάχθηκε στο σχέδιο πόλης άρχισε σταδιακά να αναπτύσσεται. Η στέγαση εκεί των τμημάτων του Πανεπιστημίου και του Πολυτεχνείου της Αθήνας, προσέλκυσε από τα μέσα του 19ου αιώνα μέχρι και τις μέρες μας, διανοούμενους και φοιτητές. Στα Εξάρχεια έγινε η πρώτη εξέγερση φοιτητών, τα γνωστά «Σκιαδικά», αποτελώντας έτσι ήδη από τότε σημείο αγώνα των φοιτητών.. Η πρώτη συνάντηση ιδρυτών του ΕΑΜ έγινε στις 27 Σεπτεμβρίου 1941 σε σπίτι της οδού Μαυρομυζάλη.

Πίσω από το Πολυτεχνείο, Μπουμπουλίνας και Τσίτσας, διαδραματίστηκε στις 5/3/1943 πολύνεκρη σύγκρουση ένοπλων κατακτητών με άοπλους Αθηναίους, που διαδήλωνα διαμαρτυρόμενοι για τα σχέδια να σταλούν Έλληνες πολίτες για αναγκαστική εργασία στη Γερμανία.. Στα Δεκεμβριανά του 1944, η περιοχή βρισκόταν ανάμεσα σε δύο στρατόπεδα. Συγκεκριμένα οι Ελασίτες ήταν οχυρωμένοι στον λόφο του Στρέφη και τα γύρω κτίρια ενώ οι κυβερνητικοί στο Χημείο και Κολωνάκι. Κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών σημειώθηκαν πολλές μάχες, ενώ για λίγο καιρό μέχρι και η περίφημη «μπλε πολυκατοικία» στη γωνία πλατείας Εξαρχείων και οδού Αραχώβης, είχε καταληφθεί από Ελασίτες για να εγκατασταθεί πολυβόλο. Οι ΕΛΑΣίτες που είχαν στήσει πολυβόλο στη μπλε πολυκατοικία ήταν ο .. Λεωνίδας Κύρκος! Από το μπαλκόνι του πατρικού του πυροβολούσε το τανκ των βρετανών που ήθελε να μπει στο Πολυτεχνείο από την πόλη της Στουρνάρη. Το ίδιο, μάλλον, τανκ προσπάθησε να εξουδετερώσει ένας φοιτητής αρχιτεκτονικής από το λόχο Λόρδος Βύρων της ΕΠΟΝ (Πολυτεχνείου) με μία χειροβομβίδα αλλά αυτή έσκασε νωρίτερα και τον τραυμάτισε στο πρόσωπο χάνοντας το ένα του μάτι. Ήταν ο Ιάννης Ξενάκης που μετά έφυγε για Γαλλία με το «Ματρώα» κι έγινε ο γνωστός συνθέτης. Επίσης, στη Μπουμπουλίνας, σχεδόν γωνία με Στουρνάρη, στο πεζοδρόμιο του Πολυτεχνείου, υπήρχε παλιότερα το μνημείο ενός πρύτανη, που τον εκτέλεσε ο λόχος Λόρδος Βύρων επειδή συνεργάστηκε με τους Γερμανούς. Τώρα το έχουν κρύνει μέσα σε ένα μυστήριο κουτί, στυλ ΚΑΦΑΟ.

Στην οδό Μπουμπουλίνας επί κατοχής λειτουργούσαν κρατητήρια των Γερμανών και αργότερα, επί χούντας, ήταν η Γενική Ασφάλεια. Στην ταράστα της βασάνιζαν τον Αντρέα (Λεντάκι) και τον έκανε τραγούδι ο Θεοδωράκης. Το κτήριο το αγόρασε το 1991 το ΚΚΕ και μετά το ξαναπούλησε στο κράτος όπου και εγκαταστάθηκε το Υπουργείο Πολιτισμού.

1974 -1981. Η Ελλάδα βγαίνει από το «γύψο» (τα Εξάρχεια θα παραμείνουν)

Από την αντίσταση και τα Δεκεμβριανά του '44 ως τις φοιτητικές κινητοποιήσεις του 1-1-4 και τον αντιδικτατορικό αγώνα, τα Εξάρχεια είχαν ένα ξεχωριστό ρόλο στην ιστορία.

Στη Μεταπολίτευση η περιοχή μετατράπηκε στο επίκεντρο των πολιτικοϊδεολογικών ζυμώσεων και διεργασιών της εποχής, στεγαζόντας γραφεία πολιτικών οργανώσεων και στέκια αντιεξουσιαστών.

Η κρίση των επίσημων σχηματισμών της αριστεράς και η υιοθέτηση πολιτικών ρευμάτων και συλλογικών στάσεων εκτός του γνωστού μπουλσεβίκικου μοντέλου θα δώσουν στη συνοικία ένα ιδιαίτερο χρώμα, που από κάποιο σημείο και μετά σοκάρει τα παραδοσιακά συντηρητικά κοινωνικά στρώματα και πολιτικές δυνάμεις της ελληνικής κοινωνίας. Αντίθετα απ΄ ότι πιστεύεται, οι 'επιχειρήσεις αρετής' δεν ξεκίνησαν τέλη Σεπτέμβρη-αρχές Οκτώβρη του '84 στα Εξάρχεια, αλλά 8 χρόνια νωρίτερα, την άνοιξη του 1976. Ήταν εκτεταμένες επιχειρήσεις αστυνομικής καταστολής σε όλα τα μεγάλα αστικά κέντρα, παρόμοιες με τις πρόσφατες "επιχειρήσεις πόλης", κατά τις οποίες δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι προσάγονταν χωρίς λόγο. Αν όμως στις πρόσφατες, ο "εσωτερικός εχθρός" ήταν κυρίως οι μετανάστες, στις παλιότερες ήταν αντίστοιχα η νεολαία. Ήταν ουσιαστικά επίδειξη μιας αναίτιας, αδιάκριτης (όσο και σκληρής) αστυνομικής βίας σε μαζικό επίπεδο.

Το 1978-80 από τα Εξάρχεια ξεκινούν οι πρώτες καταλήψεις στέγης στην Ελλάδα, οι οποίες θα καταστούν σαν «άντρα ανομίας και ναρκωτικών» πριν συμπληρώσουν ένα χρόνο λειτουργίας. Αποκαλυπτικότερα είναι κάποια δημοσιευμένα της εποχής στα έντυπα του ΚΚΕ όπου όποιος νέος είχε μακριά μαλλιά και άκουγε Rock μουσική συγχάροντας στη περιοχή ήταν αλλοτρίωμένος από τον «αμερικάνικο τρόπο ζωής» και «μόνιμος προβοκάτορας»:

«Πυρήνας "αναρχικών" η πλατεία Εξαρχείων. Μαζεύτη-καν στα Εξάρχεια για να 'ναι πιο κοντά στο Πανεπιστήμιο, τη Νομική, το Πολυτεχνείο, τη Φυσικομαθηματική. Να δρουν μέσα στις σχολές, παίζοντας το γνωστό ρόλο τους... Ειδικά στη μοναδική πλατεία της περιοχής έχουν κάνει κατοχή! Όποια ώρα κι αν περάσεις βλέπεις μακρυνμάλληδες με κουρελιασμένα ρούχα να είναι ξαπλωμένοι ανενόχλητοι στο γρασίδι. Δεν φτάνουν τα τόσα και τόσα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι κάτοικοι, έρχεται να προστεθεί η διαφθορά με τους "αναρχικούς", τα ναρκωτικά, τα φανερά πορνεία, τον αγοραίο έρωτα σε κρυφή μορφή στα ξενοδοχεία. Η κυβέρνηση φταίει γι' αυτή την απαράδεκτη κατάσταση. Δεν παίρνει κανένα μέτρο. "Αναρχικοί", ναρκωμανείς κ.ά. δρουν ανενόχλητα με την ανοχή της αστυνομίας» (Ριζοσπάστης 16/12/1980)

Η αστυνομία κάθε άλλο παρά έμενε φυσικά αδρανής. Παράδειγμα στις 8/4/1980. αστυνομικοί εισέβαλαν στην ταβέρνα «Τιπούκειτος» στα Εξάρχεια, διέκοψαν το μουσικό πρόγραμμα και προήγαγαν τον τραγουδιστή κι όλους τους θαμώνες (κάπου 100 άτομα) για εξακρίβωση στοιχείων. Δεν κρατήθηκε κανείς, ανακρίθηκαν όμως όλοι τους ρωτώντας τους «τι δουλειά είχαν εκεί!»

1981 «Το ΠΑΣΟΚ είναι εδώ ενωμένο δυνατό...» (και κίτρινα προταγανδιστικό)

Αν η δεκαετία του '70 ήταν το πρόταγμα μιας επανάστα-σης, η δεκαετία του '80 ήταν μια ζωντανή και διαρκώς ανανεούμενη διαδικασία εξέγερσης. Είναι η εποχή που η μαζική κουλτούρα αποικίζεται από ένα σαφώς αντιεξου-σιαστικό πρόταγμα –όχι όμως με την έννοια μιας σαφώς ορισμένης πολιτικής ταυτότητας, αλλά ως μια διάχυτη άρνηση σχεδόν αποκλειστικά στη νεολαία. Τα Εξάρχεια ως το κεντρικό σημείο αναφοράς στον πόλεμο για το έδαφος που κήρυξε η εξουσία, γίνονται το σημείο εκείνο που οι αυτόνομοι νεανικές ταυτότητες συντίθενται για να δημιουργήσουν τον σύγχρονο αντιεξουσια-στικό/αναρχικό χώρο. Το 1982-83 η ελληνική επαρχία θα γνωρίσει τα Εξάρχεια σαν «άβατο παρανομίας και διαφθοράς», μέσα από ένα σίριαλ στη κρατική τηλεόρα-ση. Το σίριαλ «Κάθοδος» διαδραματιζόταν στη περιοχή και τη παρανοσία σε σαν περίπου γκέτο, όπου τα ναρκωτι-κά ήσαν η κυρίαρχη κουλτούρα και οι νεανικοί έρωτες των «δεκαεξάχρονων φρικιών», παραβατική συμπεριφορά (οι οποίοι παρатоύσαν οικογένειες και σχολείο για να μείνουν σε κτήρια που παρέπιπταν σε καταλήψεις). Ουκ ολίγοι τρομοκρατημένοι γονείς θα εξόρκιζαν τα τέκνα τους (μαθητές ή επαγγελματίες φοιτητές), να μην πατήσουν ποτέ το πόδι τους στη περιοχή που η μικρή οθόνη εμφάνιζε σαν άντρο α κ ο λ α σ ί α ς , χρήση ναρκωτικών και εγκληματός!

«Οι Πάνκς τα σπάνε !»

Το 1984, οι εφημερίδες της εποχής «ανακαλύπτουν» το «νέο εσωτερικό εχθρό» τους π α ν κ ς . «Αφορμή» τα επεισόδια έξω από την ΑΣΟΕΕ για τη μη παραχώρηση της σχολής για μια πανκ συναυλία αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους από φοιτητές της ΚΝΕ. Την επόμενη μέρα ενδεικτικά είναι τα ρεπορτάζ του τύπου τα οποία στην ουσία προαγγήγγιζαν τις «επιχειρήσεις αρετής». Τον 14 Σεπτεμβρίου 1984, σ'ένα τρομολαγνικό δισέλιδο του «Έθνους» που έφερε τον ευχλωττο τίτλο: «Και τώρα οι... "Σισοί". Εξάρχεια: μετά τα ναρκωτικά και τους αναρχικούς, ήρθαν οι πανκς με τα ξυριεμένα κεφάλια», διαβάζουμε στο ρεπορτάζ της δημοσιογράφου Καρίνας Λάμνα: «...με μαλλιά κομμένα σαν βούρτσα, βαμμένα συχνά σε διάφορα χρώματα, ζητιανεύουν, φοβίζουν τους ηλικιωμένους, παραπάνε μπουκάλια μπίρας εδώ κι εκεί και καταυράνε δημόσια όπου βρουν».

Ένδεικτική στιγμή τη νύχτα της 27/4/1985, η επιδρομή της ΕΛ.ΑΣ. στα Εξάρχεια αντιμετωπίστηκε από κάποιες δυναμικές ομάδες με βροχή από μολότοφ. Μετά από διαδοχικές επιθέσεις, ΜΑΤ και ΜΕΑ επέλασαν στην πλατεία λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ενώ όσοι συγκρούστη-καν διέφυγαν μέσω Στρέφη. Ελλείπει συλληφθέντων, τα Όλα αυτά αφορούν μια παρέα 20 πιτσιρικάδων με το

μεγαλύτερο να μην είναι πάνω από 17-18 χρονών. Πράγματα μάλλον αστεία σήμερα, φοβερά και τρομερά όμως τότε για μια κοινωνία που ταύτιζε τα «ευρωπαϊκά όνειρά» της με τον πιο συντηρητικό «ευπρεπισμό» και σοκαριζόταν αφάνταστα από κάθε ενδυματολογική ή κομμωτική «ιδιαιτερότητα».

Κεντρική ιδέα του δημοσιευμάτος ήταν η «ανάγκη εκκαθάρισης της περιοχής από τους περιθωριακούς». Τις ίδιες ακριβώς μέρες συγκροτούνταν η ΕΛ.ΑΣ., με την ενοποίηση Αστυνομίας Πόλεων και Χωροφυλακής. Η «εκκαθάριση των Εξαρχείων» θα αποτελέσει έτσι κι ένα «test drive» για τη διαπίστωση (και επίδειξη) των επιχειρησιακών δυνατοτήτων του νέου σώματος.

«Επιχείρηση Αρετή ή ΜΑΤ και ΜΕΑ για μια Ελλάδα νέα...»

Η ΠΑΣΟΚικής έμπνευσης πρώτη «επιχείρηση αρετή», με «αφορμή» τους πανκς, ξεκίνησε στις 28/9/1984 μετά από διαταγή του αστυνομικού διευθυντή Αττικής της ΕΛ.ΑΣ. Μποσινάκης με επιδρομή περίπου 100 ένοπλων αστυνομικών, δεκάδων ασφαλιτών και ΜΕΑτζήδων (Μονάδες Ειδικών Αποστολών) με πολιτικά. Οι λιγοστοί πανκς συνελήφθησαν στο άνω σήρσε και σύρθηκαν στις κλούβες με κλοτσές, μαζί με δεκάδες άλλους νέους που το ντύσιμο ή τα μαλλιά τους δεν άρεσαν στα όργανα της τάξης. Το επόμενο διήμερο το σενάριο επαναλήφθηκε. Την 1η Οκτωβρίου 1984, τα πράγματα αγρίεψαν και το κόσμος αντέδρασε. Τις πρώτες συλλήψεις ακολούθησε πετροπόλεμος, ενώ οι αστυνομικοί μπόυκαραν μέχρι και στον κινηματογράφο «Φος» ξυλοκοπώντας τους θεατές! Δεν ήταν παρά η αρχή. Επί δύο ολόκληρα χρόνια, όποτε τα ΜΑΤ εμφανίζονται στην πλατεία ακολουθούν συγκρούσεις με σαφή κλιμάκωση της βίας, καθώς οι πέτρες παραχωρούν σταδιακά τη θέση τους στις μολότοφ και την παθητική άμυνα των θαμώνων διαδέχεται μια πιο επιθετική τακτική δυναμικών μικρών ομάδων, με επιθέσεις στις κλούβες μόλις αυτές παρκάρουν στη Στουρνάρη ή στη Χαριλάου Τρικούπη. Όσο για τους πανκς, τα χρωματιστά μαλλιά των οποίων προσέφεραν το πρόσχημα για την καταστολή, ταχύνата θα χάσουν τη θέση τους στα ΜΜΕ από το αυθεντικότερο «φόβητρο» τ ο υ « α ν α ρ χ ι κ ο ύ » .

Την Άνοιξη του 1985 οι επεμβάσεις της αστυνομίας στη πλατεία και τη περιοχή γίνονται σχεδόν καθημερινές με συλλήψεις χωρίς κανένα ενδυματολογικό κριτήριο πια. Πανκς, μακρυνμάλληδες και κουστοσυμρισμένοι μαζεύονται στην σωρή στις κλούβες με συνοδεία ανελέητου ξύλου.

Ενδεικτική στιγμή τη νύχτα της 27/4/1985, η επιδρομή της ΕΛ.ΑΣ. στα Εξάρχεια αντιμετωπίστηκε από κάποιες δυναμικές ομάδες με βροχή από μολότοφ. Μετά από διαδοχικές επιθέσεις, ΜΑΤ και ΜΕΑ επέλασαν στην πλατεία λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ενώ όσοι συγκρούστη-καν διέφυγαν μέσω Στρέφη. Ελλείπει συλληφθέντων, τα

όργανα της τάξης ανέβηκαν τροχάδην την οδό Αραχώ-βης, όρμησαν στο πρώτο ουζέρι που βρήκαν και μάζεψαν 14 θαμώνες. Οι αιχμάλωτοι μεταφέρθηκαν στις κλούβες μέσα από δυο σειρές αστυνομικών, που ανεβοκατέβαζαν στα κεφάλια τους κλομύκα και παλούκια που είχαν ξεριζώσει απ΄ τα δενδρύλλια της πλατείας. Η δίκη των συλληφθέντων έγινε δυο μέρες αργότερα στο αυτόφωρο. Παρ' όλο που οι μπάτσοι μάρτυρες κατηγορίας δεν ήξεραν τι έλεγαν, 8 κατηγορούμενοι έφαγαν από 10 μήνες για περιώβριση αρχής. Η είδηση της καταδίκης και οι ποιμένες μεταδόθηκε από την κρατική τηλεόραση τρεις ολόκληρες ώρες πριν βγει η (μεταμεσονύκτια) απόφαση!

«Είμαστε τρελοί κι ευτυχισμένοι...»

Αποκορύφωμα των καθημερινών επελάσεων της ΕΛ.ΑΣ. την Άνοιξη του 1985 είναι η κατάληψη του χημείου (9-13/5/85) μετά την απαγόρευση πορείας που είχε καλέσει η αναρχική εφημερίδα «Σπάζτη» στις 9 Μάη στο χώρο της πλατείας με αίτημα να φύγει η αστυνομία από τα Εξάρχεια.

Η συγκέντρωση περικυκλώνεται από πλήθος ΜΑΤ και ΜΕΑ και απαγορεύεται από τον εισαγγελέα και τον αστυνομικό διευθυντή Χοχτούλα με την εξής ανακοίνω-ση προς τους συγκεντρωμένους: «Απαγορεύεται η πορεία αλλά και συγκέντρωση στο χώρο της πλατείας. Έχετε πέντε λεπτά καιρό να διαλυθείτε. Αν τολμήσετε να φωνάξετε συνθήματα όπως - μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι - τότε θα συλληφθείτε και θα ισοπεδοθείτε!!» Τα ΜΑΤ δε περιμένουν ούτε πέντε λεπτά. Η επίθεση είναι σφοδρή με ανελέητο ξύλο, δεκατέσσερα άτομα συλλαμβάνονται. Μια ομάδα 40 περίπου κινηνημένων καταφεύγει στο κτήριο του χημείου όπου και το καταλαμβάνει. Για πέντε μέρες και νύχτες, δεκάδες κλούβες και χιλιάδες μπάτσοι έχουν αποκλείσει ολοκληρη την περιοχή γύρω από το χημείο. Οι συγ-κρούσεις στα οδοφράγματα του χημείου είναι συνεχείς μέρα και νύχτα. (Δεν είναι υπερβολή ότι οι καταληψίες κοιμόνταν με τα μάτια ανοικτά επάνω στα οδοφράγματα) «Από χθες το βράδυ μέχρι και σήμερα (την ώρα που γράφεται αυτό)οι κατασταλτικές δυνάμεις του "σοσιαλι-σμού"(ΜΑΤ και ΜΕΑ)συνεχίζουν να μάς δείχνουν την πραγματική τους μορφή. Αφήνοντας τελείως ελεύθερους τους φασίστες της ΕΠΕΝ και της ΕΝΕΚ να μάς βρίζουν και να μάς απειλούν θέλουν να μάς δείξουν πόσο δίκαιοι και αμερόληπτοι είναι νοσταλγοί της χούντας βλέπουν ότι υπάρχουν ακόμη άνθρωποι που δεν ξεχνούν την πραγματική μορφή της εξουσίας και συσπεριρώνονται για να μάς εκμηδενίσουν. Όμως δεν θα τοūs κάνουμε το χατίρι. Στηριζόμαστε στην δύναμη μας και σ'όλους αυτούς που θα θελήσουν να μάς βοηθήσουν απεύω...»

(από τη προκηρύξη που κυκλοφόρησε η ομάδα κατάληψης χημείου).

Η αναφορά στους φασίστες της ΕΠΕΝ και της ΕΝΕΚ δεν είναι τυχαία. Όταν τα ΜΑΤ ξεκουράζονταν, το ρόλο τους αναλάμβαναν οι φασίστες (ενεργή η συμμετοχή του σημερινού βουλευτή του ΛΑΟΣ Μάκη Βορίδη) μαζί με τους εθνοπατριώτες της κεντρικής επιτροπής του ΠΑΣΟΚ, που από τις πρώτες ώρες συγκεντρωθήκαν σε μεγάλες ομάδες και χτυπούσαν βρίζοντας, με πέτρες, ξύλα κλπ από την Ιπποκράτους αλλά και από την Χ. Τρικούπη.

Διάχυτη ήταν εκείνες τις μέρες και η φήμη ανάμεσα στους καταληψίες, ότι ένας από τους τραυματίες της κατάλη-ψης είχε μεταφερθεί στο νοσοκομείο νεκρός, πράγμα το οποίο ποτέ δε μάθαμε αν ήταν αλήθεια η έπεσε συγκάλυ-ψη από τη κυβέρνηση η οποία βρισκόταν σε προεκλογική περίοδο για τις ευρωεκλογές. Με αφορμή τις εκλογές και παρά τις φήμες για εισβολή της αστυνομίας στο κτήριο, μια επιτροπή της βουλής με επικεφαλής τους Μανώλη Γλέζο, Λεωνίδα Κύρκο και τον υπηρεσιακό υπουργό Σταθόπουλο προσπάθησε να έρθει σε επαφή με τους καταληψίες ώστε να μάθει τι ζητάνε και πώς μπορεί να σ τ α μ α τ ή σ ε ι η κ α τ α λ ή ψ η . Τα αιτήματα προς αυτούς ήταν: «να φύγουν οι μπάτσοι από τη πλατεία, να απελευθερωθούν οι συλληφθέντες, να έλθει πορεία να μάς παραλάβει και να αδειάσει η Αθήνα από αστυνομία », ενώ υπήρξε προειδοποίηση ότι σε περίπτωση εισβολής θα ανατιναζόταν το κτήριο μαζί με όσους μπάτσους τολμούσαν να μπουν. Από έναν απαλλοτριωμένο ασύματο της αστυνομίας που ήταν και η μοναδική επαφή με τον «έξω» κόσμο μαθευτηκε ότι τα αιτήματα έγιναν αποδεκτά και οι συλληφθέντες απελευθερώθηκαν με ρούλευμα.

Την επόμενη (13/5) μια μεγαλειώδη πορεία από περίπου 4.000 κόσμου ερχόταν προς το χημείο μέσω της Ακαδημίας. Η επιτροπή που αποτελούνταν κι από ανθρώπους του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού και είχε αναλάβει τη πρωτοβουλία απεγκλωβισμού ήρθε στα οδοφράγματα. Οι καταληψίες βγήκαν έξω, οι της

επιτροπής ρώτησαν: "που είναι οι άλλοι". Μόλις κατάλαβαν ότι ήταν μόνο 35 άτομα γούρλωσαν τα μάτια, πίστευαν ότι στο κτήριο βρίσκονταν τουλάχιστον 100

άτομα. Με ένα πανό μπροστά που έγραφε: Ε=mx² και το σύνθημα «είμαστε τρελοί κι ευτυχισμένοι», ενώθηκαν με μια πορεία 5000 ανθρώπων. Γέροι, νέοι, μανάδες, σύντροφοι κι αλληλέγγυοι που φώναζαν το σύνθημα: «Μέσα στο Χημείο μια χούφτα αναρχικοί, ξεφτίλισαν το κράτος και τη καταστολή». Το Νοέμβρη του 1985, στην επέτειο του πολυτεχνείου δολοφονείται ο 16 ετών Μιχάλης Καλτεζάς από τον αστυνομικό Θανάση Μελίστα. Το ΕΜΠ καταλαμβάνεται από κοντά 2.000 κόσμο (ομάδες της εξωκοινοβουλευτι-κής αριστεράς και αναρχικούς) ενώ το βράδυ της δολοφονίας καταλαμβάνεται το χημείο, κατάληψη η οποία κατεστάλη άγρια τα ξημερώματα της 18/11 από δυνάμεις των ΕΚΑΜ, των ΜΑΤ και ΜΕΑ οι οποίες μπαίνουν από τη ταράστα μέσω κλίμακας της πυροσβεστικής. ρίχνουν δεκάδες δακρυγόνα μέσα στο κτήριο και με τα αυτόματα στα χέρια με το δάχτυλο στη σκανδάλη οδηγούν 40 περίπου συντρόφους στις κλούβες κάτω από καταγιστικό ξύλο. Στις μεγάλες συγκρούσεις που ακολουθούν την επόμενη μέρα και νύχτα στη Πατησίων, τα ΜΑΤ για πρώτη φορά από το 1976 καταπνίγουν την Αθήνα με δακρυγόνα, ενώ κάνουν την εμφάνιση τους σε συνεργασία μαζί τους φασίστες και πρασινοφρουροί του ΠΑΣΟΚ τους οποίους ο τύπος ονομάζει την επόμενη μέρα για πρώτη φορά «αγανακτι-σμένους πολίτες».

Το «κράτος των Εξαρχείων», ο στρατηγός Δροσογιάν-νης και η «αρετή» που έγινε μόνιμη... κάτοικος.
Από τα τέλη του 1985 ο τότε δεξιός τύπος κυρίως θα αναλάβε να συνδράμει τη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με δημοσιεύματα που κάνουν λόγο για το «κράτος των Εξαρχείων». Νέος υπουργός δημοσίας τάξης είναι ο στρατηγός Αντώνης Δροσογιάννης (πρώην αξιωματικός των ΛΟΚ στον εμφύλιο με τον εθνικό στρατό). Υιοθετώντας τον όρο περί «κράτους των Εξαρχείων»

δηλώνει: «Δεν πρόκειται να ανεχθώ να υπάρχει κράτος αναρχικών ή οποιωνδήποτε άλλων στα Εξάρχεια. Η πλατεία θα γίνει όπως όλες οι άλλες, και όλοι θα μπορούν να κυκλοφορούν ελεύθερα» (Το Βήμα 18/5/86) και δημαγωγώντας ασίστολα

συνεχίζει: «...έβαλαν στην πλατεία Εξαρχείων ένα στρώμα και εξέδιδαν εκεί έναντι πενήντα δραχμών δύο κοριτσάκια δεκαπέντε ετών», ή ότι «οι μισοί θαμώνες της πλατείας είναι παιδιά 10-12 χρόνων που δεν συνοδεύονται». Παράλληλα «υπενθυμίζει» πως: «ο αναρχισμός έχει γίνει μανδύας για ποικίλες παράνομες δραστηριότητες, όπως το εμπόριο ναρκωτικών». Όταν όμως, στις 17/2/1986 ομάδες αναρχικών έδιωξαν διά ροπάλου τους εμπόρους της πρωινής από την πλατεία, τα ΜΑΤ επενέβησαν για να οδηγήσουν στο δικαστήριο τους.. αναρχικούς! Η εμφάνιση της πρέζας στη περιοχή σε μαζικό επίπεδο ξαφνικά με ταυτόχρονη εμφάνιση πολλών χρηστών και εμπόρων ήταν μια παράλληλη καταστολή βάσει σχεδίου με αυτή των ΜΑΤ. Αλλα μια διαρκής, σχεδόν καθημερινή επίθεση της ΕΛ.ΑΣ. θα ξεκινήσει στα μέσα Μαΐου 1986 με αφορμή τις κινητοποιήσεις και τις συγκρούσεις για την πυρηνική καταστροφή στο Τσέρνομιπλ τον Μάη του1986, η οποία «αναγγέλλθηκε» πρώτα μέσω των ΜΜΕ: «Νέα επεισόδια δημιουργήσαν χθες οι αναρχικοί "υπήκοοι του κράτους" των Εξαρχείων» (Ακρόπολη-14/5/86). Με πολυήμερες μαζικές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις κι εκατοντάδες προσαγωγές ανθρώπων κάθε ηλικίας: μεσήλικες, κουστουμαρισμέ-νοι, περίοικοι, οδηγούνται στις κλούβες μαζί με πιτσιρικάδες, δημοσιογράφους, ακόμη κι έναν Κινέζο τουρίστα! Οι διαδηλώσεις απαγορεύονται, ο υπουργός Δροσογιάννης υπερασπίζεται με πάθος τις «προληπτικές συλλήψεις» (20/5/86), ενώ ο αστυνομικός διευθυντής Τασιάκος ανακοινώνει ότι τα Προπύλαια «είναι χώρος περιπάτου κι όχι πολιτικών εκδηλώσεων» (Τα Νέα 13/5/86). Τριάντα φεμινίστριες που επιχειρούν να οργανώσουν δημόσια σύζηση στο χώρο της πλατείας συλλαμβάνονται κι αυτές (22/5/86). Ο υπουργός θα τις χαρακτηρίσει «παρδαλές διανοούμενες», ενώ το «Έθνος» σχολιάζει το συμβάν με τον τρόπο του: «Τα ΜΑΤ τις πήραν αγαλιά!»

Η ανάπλαση και το σχέδιο μετατροπής των Εξαρχείων σε τουριστική ατραξιόν.

Το σχέδιο καταστολής μέσω της «ανάπλασης» στη περιοχή είναι αρκετά παλιό ,οι πρώτες αναφορές γίνονται στα μέσα της δεκαετίας του '70. Στα πλαίσια του κεντρικού πολεοδομικού ανασχεδιασμού, τρεις ιδιαίτερες περιοχές της Αθήνας μπαίνουν στο στόχαστρο: Πλάκα, Φωκίωνος Νέγρη, Εξάρχεια. Τι σύμπτωση! κατά τύχη συμβαίνει να είναι εκείνες ακριβώς οι περιοχές που συγκεντρώνεται η νεολαία της εποχής –ή ίδια εκείνη νεολαία που οι εφημερίδες χαρακτηρίζαν ως τεντιμπόηδες, πανκς, καμικάζι, μαλλιάδες.

Στα τέλη Μαΐου 1985, ο τότε υπουργός ΥΠΕΧΩΔΕ Β. Κουλουμπής δίνει στη δημοσιότητα ένα σχέδιο «ανάπλασης» των Εξαρχείων και μετατροπής της συνοικίας, στα βήματα του Θεορείου και της Πλάκας: πεζοδρομήσεις, απομάκρυν-ση συβλατζίδικων και μπαρ, ανάπτυξη ήπιας τουριστικής υποδομής, γκαλερί κ.λπ.

Το σκεπτικό, όπως αναλυόταν στο σχετικό φυλλάδιο του ΥΠΕΧΩΔΕ, ήταν εύχλωτο: η «αποθάρρυνση των διαφόρων περιθωριακών κοινωνικών ομάδων στη μολυσήση και υποβάθμιση του χώρου», μέσω της μετατροπής της συνοικίας σε «πόλο έλξης επισκεπτών και τουριστών» και της «τόνωσης της κατοικίας» ευπορότερων κοινωνικών στρωμάτων φυσικά. Ο επικεφαλής αυτής της ομάδας (σύμβουλος του Κουλουμπή τότε), Σπύρος Τσαγκαράτος, αναφέρει σχετικά: «Κατά την τελευταία συνάντηση πάνω στην πλατεία, συμφωνήσαμε με τους κατοίκους ότι θα απορριπώουμε το σχέδιο "Πλάκα", να πεζοδρομήσουμε δηλαδή μία διαδρομή από την πλατεία μέχρι το Μουσείο, ώστε να ανεβάσουμε τουρίστες μέχρι τα Εξάρχεια, συμφωνήσαμε να καλέσουμε τον Τύπο την επόμενη και να αναγγείλουμε ένα σύνθετο "πακέτο" από πεζοδρομήσεις και κίνητρα για κατοικία με ανάπτυξη άλλων, ήπιων παρεμβάσεων. Ο Κουλουμπής ήταν έτοιμος να τα ανακοινώσει το ίδιο βράδυ, όταν έγινε ένα εντελώς αδικαιολό-

γητο "ντου" των ΜΑΤ στην πλατεία. Κυριάρχησε στα μέσα ενημέρωσης, έγιναν καταστροφές, οπότε άντε μετά να βγεις και να μιλήσεις για επιστροφή κατοικίας και πίες παρεμβάσεις. Η επέμβαση στην πλατεία έγινε, διότι όπως μου εξήγησε αργότερα ο κ. Σταθάτος, υφιστάμενος τον Νίκωνα Αρκουδέα (Αττικάρχη της Ε.Λ.ΑΣ.), η αστυνομία χρειάζεται τα "πρεζάκια" και τα "βαποράκια" ως πηγές πληροφόρησης. Δεν ρισκάρουμε να τους χάσουμε με πεζοδρομήσεις και αναπλάσεις!»,.

Εξάρχεια Real estate

«Τα Εξάρχεια θα γίνουν σαν την Πλάκα» («Ελευθεροτυπία»-18/6/93). Αυτό εξήγγειλε αποτελούμενο από μεγαλεπήβολα (μεσικά) σχέδια ο τότε υφυπουργός ΠΕΧΩΔΕ Γιώργος Βουλγαράκης, του οποίου δεν είχαμε ακόμη γνωρίσει τις επιδόσεις του ως υπουργού Δημόσιας Τάξης, και κυρίως τις «νόμιμες και ηθικές» δουλειές του στις αγοραπωλησίες ακινήτων.

Το 1986 κάποιοι από τους «αγανακτισμένους» κατοίκους «χαϊρέτισαν» την «πρωτοβουλία Κουλουμπή» με ενθουσιασμό (και ίσως έβγαλαν απ' την όλη διαδικασία σφραστή υπεραξία) με αποτέλεσμα οι τιμές των ακινήτων να εκτιναχθούν προς τα πάνω: «Ξύπνιοι επενδυτές κερδοσκοπήσαν σε βάρος των κατοίκων στα Εξάρχεια»(Ελευθεροτυπία 25/5/86). Στα μισά της δεκαετίας του '90 που η μεταφορά των δικαστηρίων στην Ευελπίδων προκάλεσε «μεγάλη ζήτηση» στη περιοχή επαγγελματικής στέγης (σχετικά φθηνής) από εκατοντάδες νέους δικηγόρους «ανέβασε το ενδιαφέρον της αγοράς», ενώ διαβάσαμε αυτές τις μέρες ότι σημαντικός αριθμός επενδυτών ακινήτων ζητούσαν προς αγορά κτήρια και διαμερίσματα στη περιοχή για τη μετατροπή τους σε γραφεία επιχειρήσεων, μέσω ενός σχεδίου «ανάπλασης» που περιλαμβάνει τη φυσική συνέχια του Κολωναίκου προς τα Εξάρχεια. Και δες πώς τα έφερε ο καιρός, να διαβάσουμε επίσης σε μια πρόσφατη ανακοίνωση της Κοινής Δράσης Αλληλεγγύης για τα Εξάρχεια ότι ο κ. Βουλγαράκης φέρεται ως ιδιοκτήτης παλαιάς πολυκατοικίας σε κεντρικό σημείο της συνοικίας - άρα και υποψηφίος να προσπορίσθαι (ο ίδιος ή κάποια υπεράκτια): τα κέρδη από την άνοδο των αξιών ακινήτων εάν η περιοχή «καθαρίσει» από «ενοχλητικά στοιχεία».

Όπως σ' όλα τα χρηματιστήρια, έτσι κι εδώ, προϋπόθεση μιας καλής επένδυσης αποτελεί φυσικά η «εσωτερική πληροφόρηση».

1990-1994. ΤΙ ΠΑΣΟΚ ΤΙ Ν.Δ. Ξύλο πέφτει από παντού...

Στην αυγή της δεκαετίας του 1990 ο πλανήτης βίωσε τεράστιες ιστορικές αλλαγές με προεξέχουσα τη κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» στις χώρες της ανατολικής Ευρώπης και της Ε.Σ.Σ.Δ. Σε αυτή τη μικρή γειτονιά του πλανήτη που τη λένε Ελλάδα όμως, όπως ίσως γνωρίζετε οι παραδόσεις τιμούνται και ποτέ δε καταρρέουν. Πορτάζοντας και τηρώντας τις παραδόσεις του έθνους, η «παραδοσιακή» καταστολή του Ελληνικού κράτους συνεχίστηκε με κάθε «επισημότητα».

Οι επεμβάσεις του κράτους και κατά αυτή τη δεκαετία ήταν εξίσου σκληρές και διάχυτες. Τα Εξάρχεια δεν αποτελούν πλέον το «αποκλειστικό» πεδίο συγκρούσεων. Το 1989 γίνεται ένα «διάλειμμα» στη διακυβέρνηση της χώρας από το ΠΑΣΟΚ και την ολιγόμηνη οικονομική κυβέρνηση του 1989, με τη Ν.Δ. να αναλαμβάνει την εξουσία υπό τη πρωθυπουργία του Κ. Μητσοτάκη. Η καταστολή διαχέεται όχι μόνο στον πολεοδομικό ιστό της Αθήνας αλλά και σε άλλες πόλεις. Τέλη 1990 γίνονται εκατοντάδες καταλήψεις σχολείων σε όλη την Ελλάδα. Η κυβέρνηση και εν συνέχεια το παρακράτος τρομοκρατεί τους καταληψίες, πότε με εισαγγελικές παρεμβάσεις για λήξη των καταλήψεων και επεμβάσεις της αστυνομίας που συλλαμβάνουν παιδιά 14 και 15 ετών για να «συνετίσει» τους αγωνιστές μαθητές, και όταν δεν φτάνει το «μακρύ χέρι του κράτους», φτάνει αυτό του παρακράτους με την επιστράτευση παρακρατικών-φασιστικών συμμοριών που απειλούν, δέρνουν και τρομοκρατούν τις νύχτες τους καταληψίες μαθητές. Αποκορύφωμα η δολοφονία του καθηγητή Λυκείου Νίκου Τεμπονέρα στη Πάτρα από τους παρακρατικούς νεοδημοκράτες Μαραγκό, Κалаμπόκα, στις 9 Γενάρη του 1991. Στην εξέγερση που ακολούθησε με αφορμή τη δολοφονία τις δυο επόμενες μέρες στην Αθήνα μετά από πανελλαδικό συλλαλητήριο για τη δολοφονία το οποίο δέχτηκε επίθεση από εκατοντάδες ΜΑΤαδες , 5 άτομα εγκλωβίζονται και καίγονται ζωντανά στο κτήριο του «Κάπα Μαρούση» από φωτιά η οποία ξεκίνησε από δακρυγόνα που τα ΜΑΤ εκτόξευσαν μέσα στο κτήριο. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη κρατά 3 χρόνια και το βασικό της «έργο» είναι η άγρια καταστολή από τα ΜΑΤ όσων αγωνίζονται, «τιμώντας» την λιγοστή πια εργατική (και υποψηφία άνεργη) τάξη με άφθονο ξύλο. Από τους απεργούς της «Ολυμπιακής», μέχρι αυτούς της «ΕΑΣ», της «Πειραικής- Πατραϊκής», της «Πρέλλιν», κλπ.

1994-2004. «σοσιαλιστική ανάπτυξη». Καταστολή με... στυλ κοινωνικό.

Τέλη του '93 το ΠΑΣΟΚ επανέρχεται στην εξουσία παρουσιάζοντας το «δημοκρατικό-σοσιαλιστικό» του προσώπιο για μια ακόμη φορά: Εισβολή στην ΑΣΟΕΕ, σύλληψη 52 αναρχικών και την καταδική τους σε 8 μήνες φυλάκιση τον Αύγουστο του '94. Πολυάριθμες συλλήψεις αναρχικών έξω από το Πολυτεχνείο στις 17/11/1994 αφού προηγουμένα έγινε εισβολή σε τέσσερις καταλήψεις στέγης με συνολικό αριθμό συλλήψεων 96 ατόμων.

Τον Χειμώνα του 1995 το άσυλο καταλύεται για δεύτερη φορά στα μεταπολιτευτικά χρονικά. Με αφορμή τη πολυήμερη εξέγερση στα κολαστήρια των ελληνικών φυλακών, γίνεται κατάληψη στο Πολυτεχνείο από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές σε ένδειξη αλληλεγγύης στους εξεγερμένους φυλακισμένους. Το κράτος με εντολή των Πασοκικών διαχειριστών του, άρουν το άσυλο και οι σιδηρόφρακτες ορδές των ΜΑΤ πανηγυρίζοντας εισβάλουν στο χώρο του Πολυτεχνείου και ο ς ν λ λ α μ β α ν ο ν ν 5 0 4 α ν α ρ χ ι κ ο ύ ς .

Οι συλληφθέντες-αχμάλωτοι στήνονται σε σειρές όπου κατά ομάδες οδηγούνται

στις κλούβες έξω από τη κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου, θυμίζοντας εικόνες από το γκέτο της Βαρσοβίας και το φρόντωμα των Εβραίων στα τραίνα προς το Λουσβίτς. Σημειολογική λεπτομέρεια: Ο «ένσπολος αγωνιστής» κατά της χούντας και υφυπουργός Δημόσιας Τάξης τότε, Σήφης Βαυράνης είναι οι εμπνευστής της εισβολής όπως ο ίδιος επιβεβαίωσε σε μετέπειτα τηλεοπτική του συνέντευξη.

Η «σοσιαλιστική» καταστολή έχει ακόμη πολύ ξύλο να δώσει. Ενδεικτικά: Οι συγκρούσεις για τον ΑΣΕΠ που έγιναν πανελλαδικά το καλοκαίρι του 95. Οι συγκρούσεις στη «θερμή» υποδοχή Κλίντον το 1999. Το Μάη του 2002 με πρωτοφανή αγριότητα οι κατασταλτικοί μηχανισμοί επιτίθενται στον Λιμάνι του Πειραιά σε βάρος των απεργών ναυτεργατών. Τότε κορυφαία στελέχη της κυβέρνησης Σημίτη χαρακτηρίζαν τις κινητοποιήσεις ως «εκτροπή από τη νομιμότητα». Την ίδια χρονιά κτυπιούνται αγρότες που προσπαθούν να φτάσουν στο μέγαρο Μαζιμου. Καταστολή από τα ΜΑΤ επίσης αγροτικών κινητοποιήσεων το 2002 με πλέον χαρακτηριστική την «επίχειρηση βουλκανιζατέρ» στη Θεσσαλία. Η βίαιη καταστολή της πορείας των συνταξιούχων έξω από το μέγαρο Μαζιμου, «το κοινωνικό πρόσωπο» του ΠΑΣΟΚ προς τη τρίτη ηλικία σε όλη του τη «μεγαλοσύνη»!. Παράλληλα, με την κατασταλτική τρομοκρατία, προχωρά και η λεηλασία των οικονομικών αποθεμάτων μέσω του «πάρτι του χρηματιστηρίου» στο όνομα της

ΠΑΣΟΚικής «ανάπτυξης», και η εξαπάτηση του κόσμου. Η ουσιαστική ενίσχυση του νεοπολυτισμού μερίδας του κοινωνικού ιστού, ο καταναλωτισμός, η πλήρης εφαρμογή των κρατικών σχεδιασμών και η ενίσχυση των κεφαλαιούχων, τους οποίους υποτίθεται πως θα πολεμούσε όταν θα γίνονταν κυβέρνηρη, το 1981, δεν άφησαν και δεν αφήνουν κανένα περιθώριο ψευδαισθήσεων για το τι πρόκειται να ακολουθήσει κατά τη νέα περίοδο της πρωθυπουργίας Σημίτη και της ΠΑΣΟΚικής διαχείρισης με αποκορύφωμα το μεγάλο φαγοπότι των Ολυμπιακών αγώνων του 2004. Το «δημοκρατικό έργο» του ΠΑΣΟΚ σφραγίζεται με την ψήφιση του νόμου «για την καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος και της τρομοκρατίας», γνωστού και ως «αντιτρομοκρατικού νόμου» που εισήχθηκε ο τότε υπουργός Δημόσιας Τάξης (και σήμερα «προστασίας του πολίτη») Μ. Χρυσοχολίδς.

2004- Σήμερα. Και τα Εξάρχεια; «το αυτόνομο κράτος» βρυχάται...

Το 2004, η ΝΔ με τον Κώστα Καραμανλή έρχεται στην εξουσία (για τη τυπική εναλλαγή διαχείρισης του κράτους).

Τα Εξάρχεια ξαναβρίσκουν τη «χαμένη αίγλη» τους στα πρωτοσέλιδα των αστικών ΜΜΕ με αφορμή τις φοιτητικές κινητοποιήσεις του 2007 και τον «στρατηγικό άνεμο» Βύρων Πολύδωρα στην ηγεσία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, ο οποίος θέλοντας να προσδώσει μια αρχαϊκή «αύρα» στα μαντρόσκυλα της Ε.Λ.ΑΣ. τους ονομάζει χαιδέυνικά «πραίτορες». Ο Βύρων (γνωστός αρχαιολάτρης, διανοούμενος, και ποιητής) ομολογεί σε μια στιγμή σπάνιας ειλικρινείας για πολιτικό, αυτό που όλος ο κόσμος ξέρε: «Μη χτυπάτε την αστυνομία. Οι αστυνομικοί οπλοφορούν, είναι και αυτοί άνθρωποι οι οποίοι μπορεί να απολέσουν τη ψυχραμία των...». Την «απόλεια ψυχραμίας» την διαπιστώσαμε το Δεκέμβρη του 2008 με τη δολοφονία του 15 ετών Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό της Ε.Λ.ΑΣ. Επαμεινώνδα Κορκονέα.

«Ρητορεύοντας» στη Βουλή ο Βύρων Πολύδωρας χαρακτηρίζει επίσημως την περιοχή «άβατον» για την

Ε.Λ.ΑΣ. (27/4/07). Ένα μήνα μετά τα μεγάλα φοιτητικά συλλαλητήρια, η κυβέρνηση Καραμανλή, οι υπηρεσίες ασφαλείας και οι επικοινωνιακοί συνδιοποίροι τους (ΜΜΕ) ετοιμάζονται κατά τα φαινόμενα να πάρουν τη ρεβάνς για τον ξεσηκωμό των φοιτητών το ίδιο έτος. Εφημερίδες και κανάλια δεν άργησαν να εντοπίσουν την εστία του «κακού» των φοιτητικών συγκρούσεων για το άρθρο 16, στα οικοδομικά τετράγωνα μεταξύ Σόλωνος και Στρέφη: Για «κράτος των Εξαρχείων» μιλά η «Espresso» (30/4/), «300 "αναρχοληστές" των Εξαρχείων» βλέπει η «Καθημερινή» (29/4/), «μετατροπή ολόκληρων περιοχών της πρωτεύουσας σε ανοχύρωτες γειτονιές» διαπιστώνει ο Πρετεντέρης στο «Βήμα» (29/4/), «"ανεξάρτητο κράτος" από τους κουκουλοφόρους των Εξαρχείων» ανακαλύπτει, τέλος, το «Πρώτο Θέμα» (29/4/), εξηγώντας πως: «αστυνομικοί μιλάνε πλέον ανοιχτά για αναβίωση της ρορ του 1990 ανεξέλεγκτης κατάστασης». Το «αυτόνομο κράτος των Εξαρχείων» για μια ακόμη φορά, «απειλεί» να «καταλάβει την επικράτεια και να καταλύσει το κράτος».

Στο ίδιο μήκος κύματος κινούνται οι περιγραφές των σχεδίων της Ε.Λ.ΑΣ. Παρά τις διαφωνίες τους όσον αφορά την επιχειρησιακή ονομασία της επερχόμενης εκκαθάρισης («Τρίαινα», «Εξάρχεια» ή κάτι άλλο), τα ρεπορτάζ διακρίνονται κι εδώ από ενιαία ορολογία: «εισβολή» των ΜΑΤ στους «θυλάκους» της αναρχίας» («Ελ. Τύπος» 27/4), «εισβολή μακράς διάρκειας» στα Εξάρχεια» («Espresso» 29/4), «κατάλυση του "άβατου" της πλατείας» («Βήμα» 29/4). Όπως ακριβώς αρμόζει, δηλαδή, σε πολεμικές επιχειρήσεις εναντίον μιας εδαφικά καθορισμένης, κυρίαρχης επικράτειας. Το σχέδιο της «εισβολής», όπως αναλύεται στον φιλοκυβερνητικό «Ελεύθερο Τύπο» (27/4), αποτελεί άλλωστε αντιγραφή των κλασικών «μπλόκων» της Κατοχής: «Οι έφοδοι θα εκδηλοθούν μέσω των τριών βασικών οδών που καταλήγουν στην ομώνυμη πλατεία, προκειμένου να συμπεστούν οι θαμώνες προς το κέντρο και να ακολουθήσουν μαζικές προσαγωγές και συλλήψεις».

Πρόλογος αντι επίλογου

Το παραπάνω κείμενο προσπαθεί

να πληροφορήσει τον αναγνώστη μέσα από μια ιστορική αναδρομή. Εστιάζει λίγο παραπάνω στη δεκαετία του 1980-90 την οποία θεωρούμε σημαντική για τις μετέπειτα εξελίξεις, στις μεθόδους καταστολής του κράτους, που με οδηγό τα Εξάρχεια ασκήθηκαν όχι μόνο στον αστικό χώρο της Αθήνας, αλλά και των άλλων τριών μεγάλων αστικών κέντρων (Θες/νίκη-Πάτρα-Ηράκλειο), οι οποίες συνεχίζονται μέχρι σήμερα.

Τα Εξάρχεια και οι κάτοικοί του έχουν αποδείξει ότι όχι μόνο δεν υποτάσσονται στην επί 35 σχεδόν χρόνια μόνιμη καταστολή, αλλά συνεχίζουν δυναμικά να δημιουργούν μικρές «νησίδες ελευθερίας» όπως παράδειγμα το αυτοδιαχειριζόμενο πάρκο στη Ναβαρίνου, τα κοινωνικά-πολιτικά και αλληλέγγυα στέκια, τα εναλλακτικά καταστήματα - συλλογικότητες που βρίσκονται στη περιοχή κλπ, επιμένοντας ενάντια στη βαρβαρότητα του κράτους όχι μόνο να υπάρχουν αλλά να αντιστέκονται. Γιατί είναι ένα «ζωντανό» κομμάτι (ίσως το πιο ζωντανό) του πολεοδομικού ιστού της Αθήνας.

Και όπου υπάρχει ζωή «ο θάνατος δεν θα έχει πια εξουσία».

*Για τη συγγραφή του άρθρου χρησιμοποιήθηκαν εκτενή αποσπάσματα από:

Άρθρο της δημοσιογραφικής ομάδας Ιός: ΕΞΑΡΧΕΙΑ 1984-2007. Η ιστορία ενός ψευδοκράτους (Ελευθεροτυπία 13/5/2007) archive.enet.gr/online/online_print?id=42797740 Εξάρχεια reloaded... Η καταστολή ως έργο τέχνης (αντιεξουσιαστική περιοδική έκδοση Black Out. Θεσσαλονικη 2007, τευχος #9) Το ΠΑΣΟΚ είναι πάλι εδώ! (Ε. από συλλογικό/online anarchypress και Συσπείρωση Αναρχικών. 23/10/09) www.anarchypress.gr

✎/ **Ευάγγελος Αλληθινός**

■ υπουργείο της προστασίας του πολίτη και μηδενική ανοχή

Προφανώς η μετονομασία του υπουργείου δημοσίας τάξης σε «προστασίας του πολίτη» δεν είναι τυχαία.

Προφανώς ο όρος δημόσια τάξη παραπέμπει στον κατασταλτικό χαρακτήρα του κράτους και φανερώνει εντονότερα το βίαιο χαρακτήρα του. Η δημοκρατία θέλει να φανερώνει τον εαυτό της ως η ενότητα όλων των στοιχείων των όποιων βρίσκονται εντός της. Η δημοκρατία όμως, δεν αντιπροσωπεύει μια κοινωνική οργάνωση δίχως αντιφάσεις και ανισότητες. Πληρεστέρα, είναι η ενότητα αλληλοσυγκρουόμενων στοιχείων με διαφορετικά συμφέροντα και προοπτικές.

Κάπου εδώ η διαλεκτική αναίρεται. Αυτή η ενότητα δεν είναι μεταξύ ίσων ορών που φτάνουν σε ένα συμφυλιωτικό ενδιάμεσο αλλά τουναντίον μια βάρβαρη συνθήκη στην οποία ο ισχυρότερος επιβάλλει την θέληση του και τα συμφέροντα του στον αδύναμο.

Επειδή όμως μια κοινωνική οργάνωση που βασίζεται στην ανισότητα δε μπορεί να βασίζεται μόνο στην καθαρή μορφή της βίας, οργανώνει στο εσωτερικό της και ένα καλά διαθρηωμένο πλέγμα τύφλωσης.

Η προστασία του πολίτη είναι μια ύπουλη ονομασία. Από τον χαρακτηρισμό που θα σε παραέπεμπε στην βία τώρα σε παραπέμπει στην έννοια της φροντίδας. Με αυτό το τρόπο, το κράτος θέλει να περάσει ότι τα σώματα καταστολής δεν υπάρχουν για να διατηρούν την «κοινωνική ειρήνη» αλλά για να προστατεύουν τα συμφέρον του ατόμου. Με αυτό το τρόπο, οι απόκληροι αυτής της κοινωνίας και όσοι προβαίνουν σε κάποια

μορφή διαμαρτυρίας δε βαίνουν εναντίον του κράτους και της ανισότητας, αλλά εναντίον του πολίτη και συνεπώς ολόκληρης της κοινωνίας. Με αυτή τη λογική τα σώματα τα καταστολής πρέπει να δείχνουν μηδενική ανοχή στους αντιφρονούντες για να φροντίσουν αυτό το φάντασμα του πολίτη.

Οι ονομασίες που επιλέγονται για τέτοια πόστα κρύβουν μέσα τους και την αντίστοιχη ιδεολογία.

Δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι το ενδιαφέρον για το πολίτη έχει εντός του πολιτικές βίας, λιτότητας και έλεγχου.

Ο πολίτης τον όποιο προστατεύουν είναι μια έννοια κενού περιεχομένου. Παραμένει αρκετά αφηρημένη ώστε μέσα από αυτή να διοχετευτούν σκοπούς και προθέσεις ολότελα διαφορετικούς από αυτούς τους οποίους ενστερνίζονται ότι θέλουν.

Η έννοια του πολίτη και η σύνθεση αυτής της εννοίας δίνεται από μια συγκεκριμένη ελίτ η οποία προασπίζει τα

συμφέροντα της και όχι από το υποκείμενο το όποιο υποτίθεται ότι το αφορά. Έτσι με αυτό τρόπο αυτή η απόσταση μεταξύ εννοίας και της εμπράγματης κατάστασης της, ανοίγει την δυνατότητα για ψεκασμο εργατων επειδή είναι εναντίον στον «πολίτη», το

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

σύγχρονη αστική ολιγαρχία επικαλείται τον πολίτη όταν θέλει να περάσει ολοκληρωτικές πολιτικές. Η αρνητική ουτοπία πάντα θα ισχυρίζεται ότι έχει καλές προθέσεις... και όπως λέει το σκυλίκι από τη χλωματερή

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/ **Johnann**

✎/

Δυστυχώς, κι αυτή τη φορά,
τα στρατιωτάκια δεν ήταν μολυβένια.

αναρχικοί εθελοντές στους αγώνες για την απελευθέρωση της κρήτης από τους οθωμανούς (1866-69, 1896-97)

Στην εύτακτη επιπλοπoία της (νεο)ελληνικής ιστορικής μνήμης, το περίφημο «χρονοντούλαπο της Ιστορίας» είναι ένα έπιπλο με τις κλασικέςpolitical correct διαστάσεις: κατασκευασμένο για να ταιριάζει απόλυτα στις (οπτικές) γωνίες του σαλονιού τηςεθνικοφροσύνης. Παρά ταύτα και δυστυχώς για τους κατασκευαστές, ενίοτε το έργο τους πάσχει από κακοτεχνίες, με τρόπο ώστε κάποιες ενοχλητικές διαστάσεις να «προεξέχουν» και κάποιοι επιτήδειοι να τις αναδεικνύουν σκουπίζοντας τη σκόνη από πάνω τους.

Μία τέτοια διάσταση βρίσκεται και σε κείνο το ράφι όπου χωροθετήθηκαν οι μνήμες από τους αγώνες των (χριστιανών) κρητικών ν’ αποτινάξουν τον οθωμανικό ζυγό κατά τη διάρκεια του 19^{ου} αιώνα. Τέτοιοι αγώνες έλαβαν χώρα σε πολλές στιγμές εκείνης της περιόδου, με αποκορύφωμα την τριετία 1866-69 και το 1896-97. Κι ενώ η πορεία των γεγονότων στις περιστάσεις εκείνες είναι γενικά γνωστή (στους κρητικούς ως επί το πλείστον, αν και αμφιβάλλουμε ότι κι αυτοί είναι πολλοί...), ελάχιστοι φαίνεται να γνωρίζουν ότι υπήρξαν και πολλοί Ευρωπαίοι επαναστάτες που αγωνίστηκανεθελοντικά στο πλευρό των εξεγερμένων, ορμώμενοι από έναν ιδεαλισμό βασισμένο στο αίσθημα αλληλεγγύης απέναντι στους καταπιεσμένους, ειδικά όταν οι τελευταίοι ξεσηκώνονταν ενάντια στο ζυγό τους.

Είναι αλήθεια ότι είναι πολύ δύσκολο να χωρέσει κανείς σ’ ένα κείμενο όλα τα συμφοζόμενα που συνθέτουν την εικόνα των δύο αυτών ιστορικών περιπτώσεων. Θα προσπαθήσουμε όμως να το κάνουμε με όσο το δυνατόν πιο σύντομο αλλά περιεκτικό τρόπο, επικεντρώνοντας στη λίγο πολύ αποσιωπημένη ιστορία τωνεθελοντών εκείναν.

Δώσε λοιπόν «κλώτσο να γυρίσει...ιστορία ν’ αρχινίσει»...

1. Το διεθνές σκηνικό της εποχής
Πριν απ’ όλα, πρέπει να επισμianθεί πως και οι δύο αυτοί ξεσηκωμοί του χριστιανικού κρητικού πληθυσμού δεν μπορούν να ιδωθούν έξω από το ιστορικό γεωπολιτικό πλαίσιο του 19^{ου} αιώνα στην Ευρώπη, σημαντικό μέρος του οποίου καταλαμβάνει το λεγόμενο «Ανατολικό ζήτημα». Αυτό αφορούσε τα διπλωματικά και πολιτικά προβλήματα που δημιουρ-γήθηκαν από τις εγγενείς αδυναμίες της Οθωμανικής αυτοκρατορίας να διατηρήσει τη συνοχή της, όπως παρουσιάστηκαν από τα μέσα του 18^{ου} και ως τις αρχές του 20^{ου} αιώνα, όταν ο ένας μετά τον άλλο οι υπόδουλοι στους Οθωμανούς λαοί (ειδικά αυτοί των Βαλκανίων)

εξεγείρονταν εναντίον τους, παράλληλα με την ήττα της Οθωμ/κής αυτοκρατορίας από τη Ρωσία κατά το ρωσο-τουρκικό πόλεμο του 1774.Τα γεγονότα αυτά οδήγησαν σταδιακά σε σημαντική κάμψη της ισχύος της κι έφεραν τις ευρωπαϊκές δυνάμεις της εποχής αντιμέτωπες με το πολυδιάστατο πρόβλημα της διανομής των εδαφών της μετά τη διαφαινόμενη διάλυσή της. Ταυτόχρονα, η απώλεια των μεγάλων δυνάμεων (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία, Αυστροουγγαρία και Γερμανία) αλλά κι εκείνα των αριστερών επαναστατών στο εσωτερικό τους (σοσιαλιστικά κόμματα, αναρχικές οργανώσεις και βέβαια η Διεθνής των Εργατών) αναφορικά με την κατάσταση αυτή,

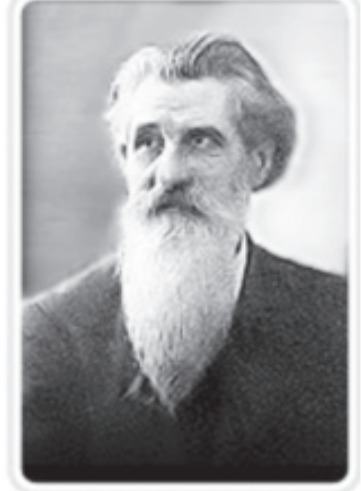
Η μάχη τουΔομοκού (πίνακαςτου Fausto Jonnaro)

θα καθόριζαν αποφασιστικά τη στάση τους, τόσο σε κρατικό όσο και σε κινηματικό επίπεδο, απέναντι σε μια σειρά επιμέρους προβλημάτων που σχετίζονταν άμεσα με το όλο «κάδρο» του ανατολικού ζητήματος, σημαντικότερο εκ των οποίων αναδείχτηκε το «κρητικό ζήτημα»(οι αγώνες και η επιθυμία των χριστιανών Κρητών για απελευθέρωση από τον οθωμανικό ζυγό και ένωση με την Ελλάδα). Εδώ πρέπει να ειπωθεί ότι σε εγχώριο επίπεδο, το κρητικό ζήτημα ήταν το μεγάλο θέμα της εποχής, κάτι σαν το κυπριακό σήμερα.

2. Η στάση των επαναστατών
Βάσει του θέματος αυτού του κειμένου, για λόγους οικονομίας δεν θα αναφερθούμε εδώ στη σχετική πολιτική των Δυνάμεων. Ας περιοριστούμε στην αναφορά ότι ήταν αντίθετες στην απελευθέρωση της Κρήτης και την ένωση, γιατί φοβόνταν ότι μια τέτοια εξέλιξη θα προκαλούσε περαιτέρω κλυδωνι-σμούς στο εσωτερικό της Οθωμ/κής αυτοκρατορίας οδηγώντας πιθανόν στηνεπίσπευση τηςκατάρρευσής

της, τη στιγμή που προέκριναν τη διατήρησή της ως ανάχωμα στην επέκταση και ισχυροποίηση της τσαρικής Ρωσίας. Το επαναστατικό στρατόπεδο στο εσωτερικό των δυτικών χωρών είναι την εποχή εκείνη (2^ο μισό του 19^{ου} αιώνα) βαθύτατα διαιρεμένο ως προς τη στάση του απέναντι στο κρητικό ζήτημα. Ορθόδοξοι μαρξιστές, σοσιαλδημοκράτες και αναρχικοί, είχαν ως μόνη κοινή συνισταμένη την απόλυτη αντίθεσή τους στο καταπιεστικό, δεσποτικό καθεστώς του Τσάρου. Δεν είχαν ανταπάτες για κείνο του Σουλτάνου, όμως το θεωρούσαν παρηκμασμένο και «υπ’ ατμόν». Από ‘κει κι έπειτα όμως, το κοινό αυτό στοιχείο δεν τους οδηγούσε και σε κοινή θεώρηση του

βασικών τάσεων του εργατικού κινήματος και είτε πλειονηφούσαν στους κόλπους του είτε διέθεταν ισχυρά κοινωνικά ερείσματα με πλατιά αποδοχή ανάμεσα στις λαϊκές τάξεις ,τους φοιτητές καθώς και τους διανοούμενους σε μια σειρά από χώρες (Ισπανία, Ιταλία, Γαλλία, Ελβετία, Ολλανδία), ήταν σε θέση να οργανώνουν επιτροπής οικονομικής ενίσχυσης του κρητικού αγώνα, να κινούν καμπάνιες πίεσης και προώθησης των αιτημάτων του κι ακόμα να πηγαίνουν εθελοντικά ν’ αγωνιστούν στο πλευρό των Κρητικών, στη βάση της έμπρακτης αλληλεγγύης. Ας ξεκινήσουμε όμως από την πρώτη τέτοια απόπειρα.

Amilcare Cipriani

εις με την αστυνομία (η ελληνική μοναρχία δεν συμμερίζονταν τους πόθους των επαναστατών για ένωση, μη θέλοντας να μπλεχτεί ξανά, μετά το 1821, σε πόλεμο με την Οθωμ/κή αυτοκρατορία). Ανάμεσα στον συλληφθέντες ήταν κι ο Φλουράνς, που μόλις αφέθηκε ελεύθερος, κατέβηκε στην Κρήτη κι εντάχθηκε αμέσως στους κύκλους των επαναστατών, τους οποίους ήδη είχαν συνδράμει κι άλλοι ευρωπαίοι που έλαβαν την προσωπικό-τητα του Φλουράνς. Κηδεύτηκε στο κοιμητήριο του Περ Λασαίζ στο Παρίσι.

3. Στην επανάσταση του 1866-69
Ίσως η κορυφαία έκφραση του πόθου των χριστιανών Κρητών γι’ απελευθέρωση από τον οθωμανικό ζυγό ήταν η επανάσταση των ετών 1866-69. Δύο αφορμές πυροδότησαν την έκρηξη αυτή: η επιβολή νέων επαθών φόρων από την οθωμανική διοίκηση και το λεγόμενο «μοναστη-ριακό ζήτημα», που αφορούσε την αντίθεση του Γενικού Διοικητή Κρήτης Ισμαήλ Πασά στην απόδοση των μισών εσόδων από τους μοναστηριακούς φόρους προς ενίσχυση των σχολείων του νησιού. Η επανάσταση κηρύχτηκε στις 21 Αυγούστου του 1866. Αμέσως σχηματίστηκαν ένοπλες ομάδες σε πολλές περιοχές της Κρήτης και κατά τη διάρκειά της δόθηκαν άγριες μάχες. Αποκορύφωμα αυτών ήταν το πασίγνωστο γεγονός της αυτοανατί-ναξης των πολιορκούμενων από τον μέρος των Κρητών ήταν οι αναρχι-κοί. Ο λόγος ήταν ό,τι, σύμφωνα με τη δική τους αντίληψη, κάθε εξέγερση των καταπιεσμένων ανθρώπων ενάντια στο ζυγό τους ήταν καταρχήν γεγονός θετικό κι αξιο υποστήριξης. Δεδομένου ότι σε όλο το μισό του 19^{ου} αιώνα και ως το 1930,

σύλληψή του. Μετά από πολλές (δια)δηλώσεις συμπαράστασης προς το πρόσωπό του από δημοκράτες και ριζοσπάστες, όπως ο βουλευτής Ρόκκος Χοιδάς, αφέθηκε ελεύθερος, μετά από λίγο όμως συνελήφθη ξανά και μετά από αίτημα του Γάλλου πρέσβη απελάθηκε στη Μασσαλία. Στη Γαλλία ο Φλουράνς συνέχισε ασυμβίβαστος τον αγώνα του υπέρ των προλετάριων και γενικότερα των καταπιεσμένων, με αποκορύφω-μα την ενεργό συμμετοχή του στην περίφημη Κομμούνα του Παρισιού (Μάρτιος – Μάιος 1871). Σ’ αυτήν εξελέγη από το λαό μέλος της «Επαναστατικής Επιτροπής» και τοποθετήθηκε στρατηγός. Σκοτώ-θηκε σε μια μάχη ενάντια στην πιστή στις Βερσαλλίες χωροφυλακή, στις 3 Απριλίου του 1871, σε ηλικία 33 ετών.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ έγραψε στο ημερολόγιό του για τη θλιψη του απέναντι στο θάνατο του «κόκκινου ιππότη», ενώ νεκρολογία γι’ αυτόν

Ο Amilcare Cipriani τραυματίας μετά τη μάχη του Δομοκού

έγραψε, παρ’ όλες τις διαφωνίες τους, κι ο Καρλ Μαρξ στη γερμανική εφημερίδα «Λαϊκό Κράτος». Κείμενα του Φλουράνς στα ελληνικά μετέφρασε ο επτανήσιος επαναστά-της σοσιαλιστής Παναγιώτης Πανάς (1832-1896).Τέλος, σύμφωνα με τον Ουίλιαμ Μπούτσερ, ειδικό στο έργο του Ιουλίου Βερν, ο συγγραφέας σχεδίασε τον Κάπταιν Νέμο, ήρωα του γνωστού βιβλίου του «20 χιλιάδες λεύγες κάτω από τη θάλασσα», με βάση την προσωπικό-τητα του Φλουράνς.

Δυστυχώς δεν έχουμε περαιτέρω πληροφορίες για τους υπολοίπους ευρωπαίους εθελοντές της επανά-στασης του 1866. Εκτός από έναν: τον Ιταλό αναρχικό Αμιλκάρε Τσιπριάνι (1844-1918). Ο Τσιπριάνι συμμετείχε ενεργά στον αγώνα των Γκαριμπαλτινών ενάντια στην αυστριακή κυριαρχία επί της σημερινής Ιταλίας την περίοδο 1859-60. Για το λόγο αυτό κληγήθηκε από Α. Εκείνος όμως όχι μόνο δεν τον δέχτηκε αλλά διέφυγε στο εξωτερικό

(Ελλάδα-Αίγυπτο). Στην Ελλάδα, μαζί με άλλους ξένους αναρχικούς που είχαν συγκροτήσει τη λεγόμενη «δημοκρατική λέσχη», έλαβε μέρος το 1862 στην εξέγερση ενάντια στον Όθωνα, οπότε κυμάτισε για πρώτη φορά στον ελλαδικό χώρο η κόκκινη σημαία της Διεθνούς, στο οδόφραγ-μα που έστησαν οι αναρχικοί του Τσιπριάνι στην περιοχή της Καπνικαρέας. Συνελήφθη και απελάθηκε, με αποτέλεσμα να καταλήξει στην Αίγυπτο. Από ‘κει πέρασε στην Κρήτη το 1868, για να πολεμήσει μαζί με τους επαναστάτες ενάντια στους Οθωμανούς. Μετά την καταστολή της επανάστασης το 1869, έφυγε για το Λονδίνο. Τον Τσιπριάνι θα τον συναντήσουμε ξανά, 30 χρόνια αργότερα, να αγωνίζεται και πάλι υπέρ των «αδυνάτων Ελλήνων»...

4. ...Στον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897
Το όλο πλαίσιο του πολέμου αυτού είναι αρκετά πιο περίπλοκο και δεν μπορεί να περιγραφεί ικανοποιητικά

Gustave Flourens

μέσα στις λίγες γραμμές αυτού του κειμένου. Εποδήποτε, κυρίαρχο ρόλο στις εξελίξεις παίζει και σ’ αυτή την περίπτωση το-άλυτο ακόμα-κρητικό ζήτημα, από κοινού με έναν μαϊνόμενο εθνικιστικό Λόγο, που παρέσυρε την κυβέρνηση Δηλιγιάν-νη σ’ έναν πόλεμο με καταστροφικό για το ελληνικό κράτος τέλος. Εν συντομία, στα 1896 οι χριστιανοί Κρητικοί εξεγείρονται και πάλι ενάντια στην Οθωμ/κή διοίκηση. Μετά από αλληπάλληλες εχθροπρα-ξίες σε Χανιά, Βάμο, Ηράκλειο κ.α., εκδικητικές σφαγές του πληθυσμού από πλευράς Οθωμανών, παρεμβά-σεις των μεγάλων δυνάμεων, αμφιταλαντευόμενες δηλώσεις και στάσεις της ελληνικής κυβέρνησης, επήλθε ένας συμβιβασμός που οδήγησε στην κατάκτηση της αυτονομίας του νησιού. Αυτό όμως δεν ήταν αρκετό για τους σωβινιστές της υπόλοιπης Ελλάδας. Ορμώμενοι από τα γεγονότα στην Κρήτη, εξαπολύουν έναν παραληρηματικό εθνικιστικό Λόγο που κατηγορούσε την κυρίαρχη πολιτική τάξη για προδοσία των εθνικών δικαιών απέναντι στους Οθωμανούς και

καλούν πεισματικά στα όπλα, με αιχμές το κρητικό ζήτημα και την προαήρτηση της Μακεδονίας στην Ελλάδα. Συσπειρωμένοι γύρω από μια αρχικά μυστική συνωμοτική οργάνωση με το όνομα «Εθνική Εταιρεία» (αποτε-λούμενη αρχικά μόνο από στρατιωτι-κούς κι αργότερα και από άλλες προσωπικότητες αλλά και ιερείς) και συνεπικουρούμενοι από τον καιροσκοπισμό της εκάστοτε αντιπολίτευσης, θα βρουν μεγάλη απήχηση στο λαό και εν τέλει θα εξωθήσουν την ενδοτική (και χωρίς καμία συναίσθηση των πραγματικών συσχετισμών δύναμης) κυβερνητική το 1897,διάρκεσε μόλις ένα μήνα και έληξε με ταπεινωτική ήττα της Ελλάδας και επιβολή οικονομικού ελέγχου από τις μεγάλες δυνάμεις.

Αγνώνοντας (ή σε πολλές περιπτώσεις, μη θέλοντας να δουν...) το γλοιώδες αυτό παρασκήνιο των σκοπιμοτήτων και του μεγαλοιδεατι-σμού του ελληνικού πολιτικού

Gustave Flourens

επαναστάτες να επιστρέφουν έτσι στα εδάφη της, η ελληνική κυβέρνη-ση αφέλισε τα σώματα αυτά (προς μεγάλη αναταραχή, αγανάκτηση και απογοήτευση στους κόλπους τους) και επιτήρησε την αναχώρησή τους σε μικρές ομάδες με ελληνικά πλοία στην Ιταλία.

Ο Αμιλκάρε Τσιπριάνι τραυματί-στηκε στη μάχη του Δομοκού και αποχωρώντας κατέγραψε τη μαρτυρία του στην επιθεώρηση «Ημερολόγιο του Κοινωνικού Ζητήματος» που εξέδιδε στο Παρίσι ο Έλληνας αναρχικός Παύλος Αργυριάδης. Ήταν ήδη, μετά από αγώνες δεκαετιών στο πλευρό του προλεταριάτου και των αδυνάτων σε μια σειρά χώρες (Ελλάδα, Ιταλία, Αίγυπτο, Γαλλία, Ελβετία), μια εμβληματική φυσιογνωμία του ευρωπαϊκού αναρχικού κινήματος, με ξεχωριστή στιγμή την ενεργό συμμετοχή του (και) στην Κομμούνα του Παρισιού, όπως και ο Φλουράνς. Πέθανε στο Παρίσι στις 2 ή 3 Μαΐου του 1918. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο σοσιαλι-στής πατέρας του Μουσολίνι (που στα νιάτα του ήταν κι αυτός σοσιαλιστής), είχε βαπτίσει το γιο

ο αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη είναι αγώνας του ανθρώπου ενά-ντια στην εξουσία

Μ. Κούντερα

του με τρία μικρά ονόματα: Μπενίτο - Αμιλκάρε - Αντρέα. Μπενίτο προς τιμήν του μεξικανού αστικοδημοκράτη επαναστάτη Μπενίτο Χουάρεζ και Αμιλκάρε- Αντρέα προς τιμήν των Ιταλών αναρχικών Τσιπριάνι και Κόστα αντίστοιχα.

Από τότε μέχρι σήμερα, σε διάφορες ιστορικές χρονικές στιγμές και σε όποιο μέρος του κόσμου υπήρξαν και υπάρχουν άνθρωποι που αγωνίζονται για τηνελευθερία τους (Νικαράγουα- Σαντινίστας, Μεξικό-Ζαπατίστας, Χιλή-Μαπούτσε, Παλαιστίνη...), αυτή η ανιδιολτής παράδοση της έμπρακτης αλληλεγγύης και προσφοράς (με τα διλήμματα και τα προβλήματα που εξακολουθεί να θέτει) συνεχίζεται από τους συντρόφους και τις συντροφίσσες του εθελοντικού-αναρχικού κινήματος. ...Σ’ αυτούς τους συντρόφους/ισσες αφιερώνεται το κείμενο αυτό.

Καθώς η Ιστορία είναι στο μεγαλύτερο μέρος της η ακρωτηρια-σμένη, επιλεκτική αφήγηση που η εθνική εκπαίδευση ενσταλάζει στα κεφάλια των υπηκόων με στόχο να

στην πλημύρα του εθνικισμού και της μισαλλοδοξίας, το νόημα διηγήσεων όπως αυτή βρίσκεται στην ενδυνάμωση εκείνης της φωνής των απανταχού καταπιεσμένων που βοά για άλλη μια φορά:

ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΛΗΘΗ

Πηγές:

- Λεωνίδας Καλιβρετάκης, «Η ζωή και ο θάνατος του Γουσταύου Φλουράνς», Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, Αθήνα 1998
- Συλλογικό, «Ο πόλεμος του 1897», Εταιρεία Σπουδών Νεοελλη-νικού Πολιτισμού και Γενικής Παιδείας, Αθήνα 1997 (*ευχαριστούμε τον Μ.Π. για την παραχώρηση του βιβλίου*)
- Γιάννης Ν. Γιαννουλόπουλος, «Η ευγενής μας τύφλωσις...» (εξωτερική πολιτική και «εθνικά θέματα» από την ήττα του 1897 έως τη μικρασιατική καταστροφή), Βιβλιόραμα, Αθήνα 1999
- Βασίλης Ραφαηλίδης, «Ιστορία (κωμικοτραγική) του νεοελληνικού κράτους 1830-1974», εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου, Αθήνα 1993
- Αφιέρωμα στον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897, εφημερίδα «Καθημερινή», ένθετο «Επτά Ημέρες», 11 Μαΐου 1997
- Διάφορες ιστοσελίδες* (Wikipedia, knoll, a unit for knowledge κ.α.)

*** «Αρχή των Εθνοτήτων»:**

Σύμφωνα με την αρχή αυτή, τα έθνη (με όποιο τρόπο κι αν ορίζονται, όσο μέγεθος και να έχουν, όποιο επίπεδο πολιτισμικής και οικονομικής ανάπτυξης) αποτελούν (ή πρέπει να αποτελούν) τη βασική μονάδα οργάνωσης των ανθρώπινων κοινωνιών και γύρω απ’ αυτά να συγκεντρείται ένα κράτος (και όχι, π.χ., γύρω από μια μοναρχία)

**** Γυγκύστ Μπλανκί (Auguste Blanqui, 1805 – 1881):**

Γάλλος δημοκράτης και σοσιαλιστής επαναστάτης, επιφανέστατη προσωπικότητα του γαλλικού Σοσιαλισμού του 19ου αιώνα, καταδικάστηκε κατ’ επανάληψη σε θάνατο, πέρασε το μισό σχεδόν της ζωής του (συνολικά 36 από τα 75 χρόνια της ζωής του) στις φυλακές και υπήρξε ο θεωρητικός συγκεκρι-μένης επαναστατικής μεθοδολογίας («Blanquisme») και εστιαζόταν στην αιφνιδιαστική ένοπλη κατάληψη της εξουσίας από έναν μικρό κύκλο καλοεκπαιδευμένων επαναστατών.

▲/ Ανέστιος